

Mircea Eliade

Maitreyi

*...Tomar Ki manè acchè,
Maitreyi? Yadi thaké, tahalè
ki Kshama karté paro?...*

I

Am șovăit atîta în fața acestui caiet, pentru că n-am izbutit să aflu încă ziua precisă cînd am întîlnit-o pe Maitreyi. În însemnările mele din acel an n-am găsit nimic. Numele ei apare acolo mult mai tîrziu, după ce am ieșit din sanatoriu și a trebuit să mă mut în casa inginerului Narendra Sen, în cartierul Bhowanipore. Dar aceasta s-a întîmplat în 1929, iar eu întîlnisem pe Maitreyi cu cel puțin zece luni mai înainte. Și dacă sufăr oarecum începînd această povestire, e tocmai pentru că nu știu cum să evoc figura ei de-atunci și nu pot retrăi aievea mirarea mea, nesiguranța și turburarea celor dintîi întîlniri.

Îmi amintesc foarte vag că, văzînd-o o dată în mașină, așteptînd în fața lui "Oxford Book Stationary" — în timp ce eu și tatăl ei, inginerul, alegeam cărți pentru vacanțele de Crăciun — am avut o ciudată tresărire, urmată de un foarte surprinzător dispreț. Mi se părea urîță — cu ochii ei prea mari și prea negri, cu buzele cărnoase și răsfrînte, cu sîinii puternici, de fecioară bengaleză crescută prea plin, ca un fruct trecut în copt. Cînd i-am fost prezentat și și-a adus palmele la frunte, să mă salute, i-am văzut deodată brațul întreg gol și m-a lovit culoarea pielii: mată, brună, de un brun nemiîntîlnit pînă atunci, s-ar fi spus de lut și de ceară. Pe atunci locuiam încă în Wellesley Street, la Ripon Mansion, și vecinul meu de cameră era Harold Carr, impiegat la "Army and Navy Stores", a cărui tovărășie o cultivam, pentru că

avea o sumă de familii prietene în Calcutta, unde îmi petreceam și eu serile și cu ale căror fete ieșeam săptămînal la dancinguri. Acestui Harold încercai să-i descriu — mai mult pentru lămurirea mea decît a lui — brațul gol al Maitreyiei și straniul acelui galben întunecat atît de turburător, atît de puțin feminin, de parcă ar fi fost mai mult al unei zeițe sau al unei cadre decît al unei indiene.

Harold se bărbiera în oglinda cu picior de pe măsura lui. Văd și acum scene: ceștile cu ceai, pijamaua lui *mauve* mînjită cu cremă de ghetete (a bătut sîngeros pe *boy* pentru întîmplarea aceasta, deși o murdărise chiar el, cînd se întorsese într-o noapte beat de la balul Y.M.C.A.), niște gologani de nichel pe patul desfăcut și eu încercînd zadarnic să-mi desfund pipa cu un sul de hîrtie, pe care îl răsuceam pînă ce se subția ca un chibrit.

— Nu zău, Allan, cum de-ți poate plăcea ție o bengaleză? Sunt dezgustătoare. M-am născut aici, în India, și le cunosc mai bine decît tine. Sunt murdare, crede-mă. Și apoi, nu e nimic de făcut, nici dragoste. Fata aceea n-are să-ți întindă niciodată mîna...

Ascultam toate acestea cu o nespusă desfătare, deși Harold nu înțelesese nimic din cele ce îi spusese eu și credea că, dacă vorbesc de brațul unei fete, mă și gîndesc la dragoste. Dar e ciudat cît de mult îmi place să aud vorbindu-se de rău de cei pe care îi iubesc sau de care mă simt aproape, sau care îmi sunt prieteni. Cînd iubesc cu adevărat pe cineva, îmi place să ascult lumea bîrfindu-l; asta îmi verifică oarecum anumite procese obscure ale conștiinței mele, pe care nu le pricep și de care nu-mi place să-mi aduc aminte. S-ar spune că, paralel cu pasiunea sau interesul meu sincer față de cineva, crește și o pasiune vrăjmașe, care cere suprimarea, alterarea, detronarea celei dîntii. Nu știu. Dar surprinzîndu-mă plăcut impresionat de critica idioată pe care Harold — prost și fanatic ca orice eurasian — o făcea femeilor bengaleze, mi-am dat îndată seama că ceva mai adînc leagă încă amintirea Maitreyiei de gîndurile sau dorurile mele. Lucrul acesta m-a amuzat și m-a turburat totdeodată. Am trecut în odaia mea, încercînd automat să-mi desfund pipa. Nu știu ce-am mai făcut după aceea, pentru că întîmplarea nu se află notată în jurnalul meu de-atunci, și nu mi-am adus aminte de ea decît cu prilejul coroniței de iasomie a că poveste am s-o scriu eu mai departe, în

acest caiet.

Mă aflu, atunci, la începutul carierei mele în India. Venisem cu o sumă de superstiții, eram membru în "Rotary Club", foarte mîndru de cetățenia și descendența mea continentală, citeam mult despre fizica matematică (deși

În adolescență visasem să mă fac misionar) și scriam aproape zilnic în jurnal. După ce am predat reprezentanța locală a uzinelor "Noel and Noel" și fusesem angajat pentru desen tehnic la noua societate de canalizare a deltei, am cunoscut de mai aproape pe Narendra Sen (care de pe atunci încă era foarte cunoscut și respectat în Calcutta, fiind cei dintîi inginer laureat din Edinburgh), și viața mea a început să se schimbe. Cîștigam mai puțin acum, dar îmi plăcea munca. Nu eram nevoit să mă coc în birourile din Clive Street, să semnez și să descifrez hîrtii și să mă îmbăt în fiecare seară de vară ca să mă feresc de neurastenia. Eram plecat la fiecare două-trei săptămîni, aveam inițiativa lucrărilor din Tarnluk, și creștea inima în mine cînd vedeam construcția înălțîndu-se de cîte ori trebuia să vin de la centru și să lucrez pe teren.

Lunile acelea au fost, într-adevăr, fericite pentru mine, căci plecam în zori cu expresul Howrah-Madras și ajungeam înainte de prînz pe șantier. Mi-au plăcut întotdeauna călătoriile în colonii. În India, cele în clasa I sunt chiar o adevărată vacanță. Gara o simțeam prietenă de cîte ori scoboram din taxi și alergam vioi pe peron, cu casca maron trasă bine pe ochi, cu servitorul după mine, cu cinci reviste ilustrate subsuoară și două cutii de tutun "Capstan" în mîini (căci fumam mult la Tamluk și, de cîte ori treceam prin fața tutungeriei din Howrah, mi se părea că nu cumpărasem destul "Capstan", iar amintirea unei nopți fără tutun de pipă, silit să fumez mahorcă lucrătorilor, mă înfiora). Nu intram niciodată în vorbă cu vecinii mei de compartiment, nu-mi plăceau acei *hara-sahib* cu studii mediocre la Oxford, nici tinerii cu romane polițiste în buzunări, nici indienii bogați, care învățaseră să călătorească în clasa I, dar încă nu învățaseră cum să-și poarte vestonul și cum să se scobească în dinți. Priveam pe fereastră dropiile Bengalului — niciodată cîntate, niciodată plîns — și rămîneau apoi mut față de mine, fără să-mi spun nimic, fără

să-mi cer nimic.

Pe șantier eram singurul stăpîn, pentru că eram singurul alb. Cei cîțiva eurasieni care supravegheau lucrările aproape de pod nu se bucurau de același prestigiu; veneau la lucru în clasa [a] III-a, îmbrăcați în obișnuitele costume kaki — pantaloni scurți și bluze cu buzunare largi la piept — și înjurau lucrătorii într-o hindusthani fără greș. Perfecțiunea aceasta în limbaj și bogăția vocabularului de insulte îi scoborau în ochii lucrătorilor. Eu, dimpotrivă, vorbeam prost și fără accent, și asta le impunea, căci dovedea originea mea streină, superioritatea mea. De altfel, îmi plăcea mult să stau cu ei de vorbă, serile, înainte de a mă retrage în cort, ca să scriu și să fumez ultima pipă, pe gînduri. Iubeam bucata aceasta de pămînt aproape de mare, cîmpia aceasta plină de șerpi și dezolată, în care palmierii erau rari și tufele parfumate. Iubeam diminețile, înainte de răsăritul zorilor, cînd tăcerea mă făcea să chiui de bucurie; o singurătate aproape umană, pe acest cîmp atît de verde și atît de părăsit, așteptîndu-și călătorul sub cel mai frumos cer care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Mi se păreau zilele de șantier adevărate vacanțe. Lucram cu poftă, porunceam în dreapta și în stînga plin de voie bună și, dacă aș fi avut un singur tovarăș inteligent pe acolo, sunt sigur că i-aș fi spus lucruri minunate.

S-a întîmplat să întîlnesc pe Lucien Metz chiar întruna din zilele cînd mă întorceam — ars de soare și cu o poftă nebună de mîncare — de la Tamluk. L-am întîlnit pe peron, în timp ce așteptam ca servitorul să-mi găsească ua taxi (venise tocmai expresul de Bombay, și era o afluență neobișnuită). Pe Lucien îl cunoscusem cu doi ani mai înainte, la Aden, cînd eu mă coborîsem acolo pentru cîteva ceasuri, — în drum spre India —, iar el aștepta un vapor italian ca să-l ducă înapoi în Egipt. Mi-a plăcut de la început acest gazetar incult și impertinent, cu mult talent și multă perspicacitate, care scria un reportaj economic frunzărind pe bordul unui vapor listele de prețuri și comparîndu-le cu cele din port, și era în stare să-ți descrie perfect un oraș numai după un ceas de plimbare în goana unui automobil. Cînd l-am cunoscut eu, vizitase de mai multe ori India, China, Malaya și Japonia și era unul din aceia care vorbeau de rău pe Mahatma

Gandhi, nu pentru ceea ce făcea el, ci pentru cele ce nu făcea.

— Hei, Allan! mă strigă el, cîtuși de puțin uimit că mă în.tîlnise. Tot în India, *mon vieux?* Ia spune, te rog, tipului ăsta — care se prefăce că nu-mi înțelege englezeasca — să mă ducă la Y.M.C.A., nu la hotel. Am venit să scriu o carte despre India. O carte de succes, politică și polițistă. Am să-ți spun...

Într-adevăr, Lucien venise să scrie o carte asupra Indiei moderne și se afla de vreo cîteva luni aici, luînd *interview*-uri, vizitînd închisorile, fotografiînd. Mi-a arătat chiar în acea seară albumul lui și colecția de autografe. Ceea ce îl încurca oarecum era capitolul asupra femeilor; nu văzuse încă *adevăratele* femei indiene. Știa foarte vag despre viața lor în *pardah*, despre drepturile lor civile și mai ales despre căsătoriile între copii. M-a întrebat de mai multe ori:

— Allan, e adevărat că tipii ăștia se însoară cu fetițe de opt ani? Ba da, am citit eu o carte a unui tip, unul care a fost pe aici treizeci de ani magistrat.

Am petrecut o foarte agreabilă seară împreună, pe terasa căminului, dar cu toate eforturile mele nu i-am putut spune prea mare lucru, căci nici eu nu cunoșteam îndeaproape viața interioară a indienelor și nu le văzusem, pînă atunci, decît la cinematograful și la recepții. M-am gîndit însă că l-aș putea ruga pe Narendra Sen să-l invite o dată la ceai și să-l lămurească. Poate m-am gîndit că, cu acest prilej, voi putea și eu privi mai îndeaproape pe Maitrayi, pe care nu o mai văzusem de-atunci, deoarece excelentele mele raporturi cu Sen se reduceau la munca noastră în comun la birou și conversațiile în mașină. Mă invitase pînă acum de două ori să iau ceaiul cu el, dar, cum îmi prețuiam mult timpul liber, dedicîndu-l în întregime fizicei matematice, îl refuzasem.

Cînd i-am spus că Lucien scrie o carte despre India, pe care o va tipări la Paris, și cînd i-am mai spus anume ce capitol îi e greu să scrie, Sen m-a rugat să-l chem îndată la ceai, chiar în după-amiaza aceea. Bucuria mea, urcînd scările la cămin, să-i împărtășesc vestea! Lucien nu fusese pînă atunci într-o casă de indieni bogați și se pregătea să compună un reportaj desăvîrșit.

— Sen ăsta al tău din ce castă e? se informă el.

— Brahman veritabil, dar cîtuși de puțin ortodox. E membru fondator la "Rotary Club", e membru la "Calcutta Club", joacă *tennis* perfect, conduce automobilul, mănîncă pește și carne, invită europeni la el în casă și îi prezintă nevastă-sa. Are să te încînte, sunt sigur.

Trebuie să mărturisesc că surpriza mi-a fost tot atît de mare ca și a lui Lucien. Casa inginerului, în Bhowanipore, o cunoșteam, căci fusesem o dată acolo, cu mașina, să ridic niște planuri. Dar niciodată n-aș fi bănuțit că în interiorul unei case bengaleze se pot găsi asemenea minunății, atîta lumină filtrată prin perdele transparente ca șalurile, atîta de dulci la pipăit covoare și sofale din lînă de Kashmir, și măsuțe cu picior asemenea unui talger de alamă bătută, pe care se aflau cești de ceai și prăjiturile bengaleze, aduse de Narendra Sen pentru lămurirea lui Lucien. Stam și priveam încăperea, parcă atunci aș fi picat în India. Vițuisem doi ani aici, și niciodată nu fusesem curios să pătrund într-o familie bengaleză, să le cunosc viața lor interioară, să le admir cel puțin lucrăturile, dacă nu sufletul. Trăisem o viață de colonii, singur cu munca mea pe șantier sau în birouri și citind cărți sau văzînd spectacole pe care le-aș fi putut foarte ușor afla și în continentele albe. În după-amiaza aceea am cunoscut cele dinții îndoieli și îmi aduc aminte că m-am întors puțin abătut acasă (Lucien era entuziasmat și își verifica impresiile, întrebîndu-mă pe ici, pe colo dacă a înțeles bine tot ceea ce îi spusese gazda) și cu o sumă de gînduri pe care niciodată nu le adăpostisem pînă atunci. Totuși, n-am scris nimic în jurnalul meu și astăzi, cînd caut în acele caiete orice urmă care să mi-o poată evoca pe Maitreyi, nu găsesc nimic. E ciudat cît de incapabil sunt să prevăd evenimentele esențiale, să ghicesc oamenii care schimbă mai tîrziu firul vieții mele.

Maitreyi mi s-a părut, atunci, mult mai frumoasă, în sari de culoarea ceaiului palid, cu papuci albi cusuți în argint, cu șalul asemenea cireșelor galbene, și buclele ei prea negre, ochii ei prea mari, buzele ei prea roșii creau parcă o viață mai puțin umană în acest trup înfășurat și totuși transparent, care trăia, s-ar fi spus, prin mira nu prin biologie. O priveam cu oarecare curiozitate, căci nu izbuteam să înțeleg ce taină ascunde făptura aceasta în

mişcările ei moi, de mătase, în zîmbetul timid, preliminar de panică, și mai ales în glasul ei atît de schimbat în fiecare clipă, un glas care parcă ar fi descoperit atunci anumite sunete. Vorbea o englezească fadă și corectă, de manual, dar, de cîte ori începea să vorbească, și eu, și Lucien nu ne puteam opri să n-o privim; parcă ar fi chemat vorbele ei!

Ceaiul a fost plin de surprize. Lucien lua note după se gusta din fiecare prăjitură și întreba neconținut. Pentru că vorbea prost englezește și pentru că inginerul îl asigurase că înțelege franceza (fusese de două ori la Paris, la congrese, și avea în biblioteca lui nenumărate romane franțuzești, pe care, de altfel, nu le citea), el întreba din cînd în cînd în *argot*-ul lui parizian, și atunci inginerul îi răspundea zîbind: "*Oui, oui, c'est ça*", privindu-ne apoi extraordinar de satisfăcut. Lucien s-a rugat să-i fie îngăduit să privească mai de aproape costumul Maitreyiei, bijuteriile și ornamentele, și inginerul a acceptat cu humor, aducîndu-și fata de mîină, căci Maitreyi se rezemase de fereastră, cu buza de jos tremurînd și cu șalul căzîndu-i pe frunte. A fost o scenă neasemuită acel examen al veștmintelor, acea cîntărire în mîini a bijuteriilor, urmată de exclamații și entuziasm, de întrebări și răspunsuri transcrise stenografie de Lucien în carnetul lui de note, în timp ce Maitreyi nu mai știa unde să se uite și tremura toată, palidă, înspăimîntată, pînă ce mi-a întîlnit ochii, și eu i-am zîmbit, și atunci parcă ar fi găsit un ostrov pe care să se odihnească și și-a fixat privirile în ochii mei, liniștindu-se lin, fără spasme, firesc. Nu știu cît a durat privirea aceea, dar ea nu se asemena cu nici o privire întîlnită și îmbrățișată pînă atunci, și după ce a încetat examenul și Maitreyi a fugit iar lîngă fereastră, ne-am sfiit amîndoi să ne mai privim, într-atît fusese de clandestină și de caldă comuniunea noastră.

Pentru că nu o mai puteam privi pe ea, am privit — cu alții ochi — pe inginer și m-am întrebat cum poate fi un om atît de urît și atît de inexpresiv părintele Maitreyiei. Acum puteam vedea și eu, mai deaproape și în voie, fața inginerului, care se asemena atît de mult cu o broască, ochii atît de bulbucați și gura atît de mare, într-un cap rotund și tuciuriu, cu fruntea joasă și părul negru, încrețit, iar trupul scund, umerii încovoiați, pîntecul diform și

picioarele scurte. Simpatia și dragostea pe care le răspîndea acest patron al meu erau cu atît mai greu de înțeles. Cel puțin pentru mine, Narendra Sen era un bărbat seducător, deștept și subtil, instruit, plin de humor, blînd și drept.

Cum stam și-l priveam așa, intră — aducînd cu ea o atmosferă stranie de căldură și panică — soția inginerului, Srimati Devi Indira, îmbrăcată într-o *sari* albastră, cu șal albastru muiat în aur și cu picioarele goale, tălpile și unghiile roșite. Doamna nu știa aproape deloc englezește și zîmbea întruna. Probabil că mîncase în acea după-amiază mult *pan*, căci avea buzele sîngerii. Cînd am privit-o, am rămas uimit; n-aș fi crezut că e mama Maitreyiei, ci mai degrabă sora ei cea mare, într-atît era de tînără, de proaspătă și de timidă. O dată cu ea venise și cealaltă fată, Chabû, de vreo zece-unsprezece ani, care purta părul tuns și rochie de stambă, dar fără ciorapi și fără pantofi; iar pulpele și brațele ei goale, și fața ei oacheșă, frumoasă, mă făceau s-o compar în gînd, amuzat, cu o țigăncușe.

Ce a fost atunci, mi-e peste putință să povestesc aici. Aste trei femei, găsindu-se laolaltă în fața noastră, se strînseră una lîngă alta, cu aceeași panică în ochi, și inginerul încercă zadarnic să le încurajeze, să le facă să vorbească. Doamna a voit să servească ceaiul, dar s-a răzgîndit și a lăsat-o pe Maitreyi să facă aceasta. Din greșeala nu știu cui, ceainicul s-a vărsat pe tavă și pe pantalonii lui Lucien, și atunci toți s-au repezit să-l ajute, inginerul și-a pierdut calmul și a început să-și certe familia, aspru, în bengali, iar Lucien se scuza în franțuzește, fără să izbutească să se facă înțeles. Narendra Sen vorbi, în cele din urmă:

— *Scusez-moi! Ici votre place.*

Fetele au alergat numaidecît să schimbe fața de mătase a fotoliului, și inginerul continua să le certe, în timp ce noi doi nu știam ce să facem cu mîinile și pe cine să privim.

Chiar Lucien era puțin încurcat, deși la plecare, în mașină, a făcut haz nespus de acest accident. Numai doamna rămăsese cu același zîmbet pe buzele înroșite și aceeași timiditate caldă în ochi.

Conversația n-a mai durat mult. Inginerul i-a arătat lui Lucien

manuscrisele sanscrite din biblioteca unchiului său, fost prim-*pandit* al guvernului, apoi o serie de tablouri și cusături vechi. Eu mă apropiasem de fereastră și priveam în curte, o curte ciudată, cu ziduri înalte, cu arbuști și glicine, iar dincolo, peste casă, se înălța buchetul de freamăt al unui cocotier. Priveam fără să știu de unde vine farmecul acela, liniștea aceea nemaîntâlnită în Calcutta. Și deodată aud un rîs nestăvilit, contagios, un rîs de femeie și de copil în același timp, care trecea de-a dreptul în inimă și mă înfiora. Plec mai mult capul pe fereastră și atunci zăresc în curte, trîntit pe cele două trepte, trupul aproape descoperit al Maitreyiei, cu părul în ochi, cu brațele pe sîni, și o văd mișcînd din picioare, cutremurîndu-se de rîs, în cele din urmă repezindu-și papucii, cu o aruncătură de gleznă, tocmai în celălalt capăt al zidului. Nu mă săturam privind-o, iar acele cîteva minute mi s-au părut nesfîrșite. Nu știu ce spectacol sacru îmi apărea mie rîsul ei și sălbăticia aceluia trup aprins. Aveam sentimentul că săvîrșesc un sacrilegiu privind-o, dar nu găseam puterea să mă despart de fereastră.

Plecînd, îi auzeam rîsul prin toate sălile prin care am trecut.

II

Eram o dată la Tamruk și pornisem să mă plimb în susul apei. Atunci am simțit cît sunt de singur. Mi-aduc aminte că, numai cu două zile mai înainte, se logodise Norinne și chefuisem noaptea întreaga; băusem mult, dansasem pînă la amețire, sărutasem toate fetele și plecasem în zori cu automobilele la Lacuri. Plănuisem și o serată a pijamalelor, așa cum fusese și cea din martie trecut, cînd am avut eu conflictul și *match-ul* de box cu Eddy Higging. Pe Norinne o iubisem și eu într-o vreme, așa cum iubim noi, tinerii de 24 de ani; aș fi strînso în brațe, aș fi dansat cu ea și aș fi sărutat-o. Atît. Și umblînd agale, cu pipa într-o mîină

și biciușca în cealaltă, — soarele nu incendiase încă întinderea și păsările ciripeau încă prin acei măcieși cu miros de tămîie și scortîșoară —, mi-am dat deodată seama că se petrece ceva neobișnuit cu mine, că am rămas singur și am să mor singur. Gîndul acesta nu mă întrista; dimpotrivă, eram liniștit, senin, împăcat cu toată cîmpia din jurul meu, și dacă mi s-ar fi spus *atunci* că trebuie să mor într-un ceas, nu mi-ar fi părut rău. M-aș fi întins pe iarbă, mi-aș fi pus brațele sub cap și, privind oceanul acela albastru de deasupra mea, aș fi așteptat să se scurgă minutele fără să le număr și fără să le precipit, aproape fără să le simt. Nu știu ce măreție firească și inumană trăia atunci în mine. Aș fi făcut orice, deși nu mai doream nimic. Gustul singurătății mele în această lume de minuni mă amețise. Mă gîndeam la Norinne, la Harold, la ceilalți toți, și mă întrebam cum au intrat ei în viața mea, ce rost am eu printre existențele lor atît de tihnite și da mediocre. Umblam fără să înțeleg nimic.

Cînd m-am întors la șantier, veneam cu o poftă nebună de singurătate, de liniște, și mă bucuram că am să rămîn aici, în cort, încă o săptămînă, în care timp n-am să citesc jurnale și n-am să văd lumini electrice. M-a întîmpinat omul de serviciu:

— *Sahib*, aveți o telegramă din Calcutta.

Am crezut că e vorba de o recepționare a materialelor și nu m-am grăbit s-o deschid. Cînd am citit-o însă, am rămas cîteva minute surprins și decepționat. Narendra Sen mă chema de urgență la centru. A trebuit să plec chiar în acea seară și am regretat privind la fereastra vagonului cîmpia cu aburi, cu umbre palide de palmieri izolați, care mă primise dimineața atît de generoasă în sînul vieții ei fără început și fără sfîrșit. Cît aș fi vrut atunci să fiu liber, să rămîn în cortul meu cu lampă de gazolină și să ascult milioanele de greieri și lăcuste din preajma mea...

— Allan, îți dau o veste bună pentru d-ta, îmi vorbi inginerul. Ne trebuie un om destoinic în Assam, să inspecteze terasamentul și podurile pe linia Lumding-Sadyia. M-am gîndit numaidecît la d-ta, și Consiliul te-a acceptat, pe răspunderea noastră. Ai trei zile ca să-ți aranjezi afacerile și să predai Tamlukul...

Mă privea cu o imensă bunăvoință, și fața lui urîță se iluminase de o căldură și o dragoste care aproape mă stînjeneau.

Am aflat mai târziu că avusese mult de luptat cu Consiliul, susținându-mă pe mine, un alb, căci Societatea era svarajistă și încerca să *elimine* pe ultimii funcționari străini, înlocuindu-i cu indieni. Postul era și mai important, și mai bine plătit, de la 250 la 400 de rupii lunar, ceea ce întrecea chiar leafa de reprezentant la "Noel and Noel". Aveam de lucru într-o regiune nesănătoasă și necivilizată, firește, însă dragostea mea de junglă — cu care venisem în India și pe care n-o putusem încă satisface complet — biruia. Am primit și am mulțumit cu căldură. Inginerul îmi puse mîna pe umăr.

— Ni-ești foarte drag, Allan, și mie, și soției mele, și ne gîndim adesea la d-ta. Păcat că nu ne înțelegi limba...

Lucrurile acestea nu mi-au dat atunci de gîndit. M-am întrebat, foarte vag, de ce m-a preferat Sen pe mine înaintea tuturor conaționalilor săi și-mi răspundeam, simplu, că a făcut-o pentru calitățile mele. Am fost întotdeauna conștient de spiritul meu constructiv, de energia mea de alb civilizator, de folosul meu pentru India.

Cînd a aflat Harold, a ținut numaidecît să sărbătorim înaintarea mea în grad și în leafă printr-un mic banchet în "China-Town". Am invitat, fetele și am plecat cu două automobile, zgomotoși, bine dispuși și frivoli. Ieșind din Park Street și dînd în Chowringhee Road, mașinile noastre s-au luat la întrecere, fiecare dintre noi urlînd la șofer (al nostru era un sikh magnific, care făcuse războiul în Franța și striga: "*Diable, âiable! Vin rouge, vin blanc!*"), bătîndu-l pe spate, încurajîndu-l. Geurtie, care se așezase pe genunchii mei, mă strîngea alarmată (aflase de simțitoarea urcare a salariului) și-mi spunea mereu:

— Am să cad! Ți-e frică dacă am să cad?

La întretăierea lui Dhurmtollah Street, taxiul nostru a trebuit să aștepte trecerea-tramvaiului. Ceilalți ne[-o] luaseră înainte, și eram cu toții întristați de acest nenoroc. Atunci ne-am încrucișat cu mașina inginerului, și am avut o neașteptată tresărire văzîndu-l pe el alături de soție și de Maitreyi. M-am roșit prostește salutîndu-l, și mi-a zîmbit disprețuitor, iar d-na m-a privit cu o spaimă și o uimire pe care nu știam cum să le înțeleg. Singură Maitreyi și-a ridicat palmele în dreptul frunții și mi-a răspuns la

salut, amuzată nespuse de compania în care mă aflam și de fata pe care o țineam în brațe. Am încercat și eu să schițez acel salut indian, și am simțit, în acea clipă, cât de ridicolă era situația. Am avut atunci câteva clipe de panică, pînă ce mașina a putut pleca. Întorcînd capuî, am zărit încă filfiind șalul de culoarea ceaiului palid al Maitreyiei.

Tovarășii mei s-au amuzat de respectul și jena cu care salutasem "un negru".

— Am să te văd curînd ducîndu-te să te scalzi în Gange, Allan! îmi spuse răutăcios Geurtie.

— Cum de poți avea relații cu o familie de negri? se scandaliză încă o dată Harold.

Șoferul însă, care observase scena, era încîntat. Cînd i-am plătit în fața restaurantului, mi-a spus în franțuzește, ca să nu înțeleagă ceilalți:

— *Très bien, sahib, jeune fille à vous; bahut achhal.*

A doua zi de dimineață, cînd m-am întîlnit cu Narendra Sen, m-a întrebat cu cel mai firesc ton:

— Cu cine erai aseară, Allan?

— Prieteni, sir, am răspuns eu supărător de politico.

— Dar fata din brațele dumitale? Era foarte frumoasă. Îți place?

— Sunt prea ieftine ca să-mi placă, mr. Sen. Dar a trebuit să dau un *farewell-party* prietenilor mei și, pentru că erau mulți și voiam să *economisim* mașinile, am luat fiecare cîte o fată în brațe. Nimic impropriu, sir, ca să zic așa...

Se vede că a simțit exagerarea cu care îi vorbeam, căci m-a bătut pe umăr și mi-a spus:

— Dumneata, Allan, ai alte drumuri înainte. Viața anglo-indienilor ăștia nu e demnă de dumneata. Eu aș crede că îți strică mult faptul de a trăi într-o pensiune anglo-indiană; n-ai să iubești niciodată India alături de ei...

Mă mira interesul pe care îl purta inginerul vieții mele intime. Pînă atunci nu mă întrebuse decît dacă mă împac cu mîncarea, dacă am un *boy* cumsecade, dacă nu sufăr de căldură și de zgomot, dacă iubesc *tennis*-ul.

A trebuit să începem repede lucrul, să semnez o mulțime de hîrtii, și la plecare, Sen m-a invitat să mănînc cu el la "Rotary

Club". Toate scuzele mele — că nu sunt bine îmbrăcat, că mă simt obosit *etc.* — nu l-au putut convinge. A trebuit să accept, și *speech*-ul pe care l-a ținut în acea zi inginerul, în fața unei săli selecte și entuziaste, m-a mulțumit și m-a flatat oarecum, căci îmi dovedea încă o dată că mă aflu la masa unui om remarcabil.

În acea noapte plecam spre Shillong, Harold singur conducându-mă la gară și dîndu-mi ultimele sfaturi de cum să mă păzesc de șerpi, de lepră, de *malaria* și de stomac.

— Să bei brandy cu *soda* și whisky cu *soda!*... mi-a strigat el încă o dată, urîndu-mi drum bun.

III

Astăzi am răsfoit multă vreme jurnalul meu din Assam. Cu cîtă trudă descifram însemnările de peste zi și le transcriam în caietul început o dată cu noua mea viață. Eram cuprins de un sentiment ciudat: că trăiesc o existență de pionier, că munca mea de construcții ferate în junglă este mult mai eficace pentru India decît o duzină de cărți asupra ei, că lumea aceasta atît de veche și munca noastră laolaltă atît de nouă își așteaptă încă romancierul; căci o altă Indie decît cea a reportagiilor de călătorie și a romanelor mi se dezvăluia mie atunci, printre triburi, alături de oameni cunoscuți pînă atunci numai etnologilor, alături de flora aceea otrăvită a Assamului, în ploaia continuă, în căldura umedă și ametoare. Voiam să dau viață acestor locuri înecate în feregi și liane, cu oamenii lor atît de crunți și inocenți. Vroiam să le descopăr estetica și morala, și culegeam zilnic anecdote, luam fotografii, schițam genealogii. Cu cît mă afundam mai mult în sălbăticie, cu atît creștea în mine o neștiută demnitate și un nebănuit orgoliu. Eram bun și drept în junglă, mai corect și mai calm ca în orașe.

Dar ploile... Ce nopți de luptă cu neurastenia, ascultînd ritmul acela neuitat al apei pe acoperiș, revărsări fără pomină, zile

întregi, întrerupte numai de ceasuri cu bură pulverizată și fierbinte, prin care treceam ca printr-o seră, căci picăturile acelea nevăzute de mici purtau cele mai istovitoare parfumuri, și anevoie puteam răbda capul plecat, ci trebuia să-l răstorn pe umeri și să alerg cu nările și buzele răsfrînte. Stăteam serile în odaia mea confortabilă și răcoroasă sau mă plimbam pe veranda *bungalow*-ului încercînd să regăsesc gustul tutunului (pe care nici cele mai exagerate precauții ale mele nu-l feriseră de umezeală), și cîteodată simțeam că n-am să mai pot îndura. Îmi venea atunci să strîng pumnii și să lovesc lemnul balustradei, să urlu și să pornesc prin ploaie afară, în întunec, oriunde, într-un ținut în care cerul să nu toarne veșnic și iarba să nu fie atît de înaltă, de umedă, de cărnoasă. Aș fi vrut să văd iarăși flori, să mă plimb pe cîmpii, asemenea celor din Tamluk, să simt briză sărată sau vînt uscat de deșert, căci aburii și miresmele acelea vegetale mă înnebuniseră.

Eram singur cu cei trei servitori și paznicul *bungalow*-ului, și cînd pica vreun călător, inspector la vreo plantație de iută sau *departament-agent*, sau negustor de ceai în drum spre China, beam împreună o sticlă de whisky. Beam în fiecare seară, cum terminam inspecția și veneam la *bungalow* să-mi iau baia. Era un ceas în care anevoie îmi mai simțeam carnea; dacă mă zgîriam atunci, nu mă durea. Și totuși îmi simțeam nervii ca o plasă de argint-viu, tremuram, aveam răsuflarea fierbinte, amețeam de cîte ori trebuia să mă ridic de pe scaun și priveam în gol, fără voință, fără timp. Feciorul îmi aducea pe măsuță sticla de whisky și butelia cu soda, și beam rar, cu bărbia rezemată pe piept, în pijama, întins moale pe *chaise-longue*-ul portativ, pînă ce simțeam o căldură blîndă dezmozîndu-mi trupul și, atunci, săream în sus, îmi strîngeam tîmplele, mă îmbrăcam și plecam să mă plimb prin ploaie. Respirînd văzduhul acela cu picături pulverizate și calde, tînjeam la o viață modestă și fericită, o fermă prin apropierea unui oraș, unde aș fi putut ajunge în fiecare zi cu automobilul. Eau ceasurile mele de slăbiciune acele rătăciri prin ploaie. Rămîneam pînă ce mă apuca pofta de lucru sau de somn. Dormeam mult și greu, mai ales cînd am lucrat acele trei săptămîni la patruzeci de mile nord de Sadyia. Veneam la *bungalow* cu mașina, cîteodată

chiar după miezul nopții, căci trebuia să ocolim drumurile joase și alegeam numai șoselele de pe pantă. Adormeam îmbrăcat și nespălat, după ce înghițeam o ceașcă de ceai cu rom mult și chinină, căci a doua zi, înainte de nouă, trebuia să fim porniți la drum. Neglijasem tot mai mult toaleta. Nu mai era nici un alb prin toată regiunea în acele luni de *monsoon* în toi; numai câteva familii de eurasieni, la care mă abăteam câteodată, din plictiseală, ca să mai aud vorbindu-se englezește și să bem împreună.

Duminecile, în timp ce servitorii mei plecau cu trenul la Shillong după provizii, dormeam pînă la prînz, mă deșteptam cu capul greu și cu gura încleiată și rămîneam ziua întregă în pat, transcriindu-mi în jurnal însemnările. Voiam să public mai tîrziu o carte despre adevărata viață a albului în Assam și mă analizam cît puteam mai precis; zilele mele de marasm și neurastenie, alături de zilele, mai numeroase, firește, de pionierat, de orgolios efort, de creștere.

În tot decursul lui iulie n-am fost decît o singură dată la Shillong și, acolo, am sorbit soarele, am văzut iarăși cinematograf, mi-am reparat patefonul, mi-am cumpărat romane polițiste, singurele pe care mai eram în stare să le citesc de cînd venisem în Assam. Totuși, știam că munca mea e bine apreciată la centru, și aceasta nu prin agentul nostru din Shillong, — un irlandez îngîmfat, care încercase să mă facă să aștept la ușă —, ci direct de la Narendra Sen, care-mi scria aproape săptămînal cîteva rînduri dictate dactilografului, calde și prietenești. În octombrie aveam concediu o lună. Dar puteam veni la Calcutta și pe la mijlocul lui august, dacă predam raportul și încheiam inspecția și reparația acelor puncte difiile din apropierea Sadyiei.

S-a întîmplat însă ceva de care mă temeam, în ceasurile mele de totală depresiune. La începutul lunii august m-am îmbolnăvit de *malaria*, o *malaria* gravă, întovărășită de un surmenaj nervos. Venisem cu cîteva ceasuri mai devreme la *bungalow* și mi s-a părut ceaiul fără nici un gust. Aveam febră și tremuram. M-am culcat după ce înghițisem trei pahare cu brandy, amintindu-mi sfaturile lui Harold. Dar a doua zi am început să aiurez, și fiind chemat un eurasiatic, mr. Frank, el înțelese că e *malaria*, și m-au dus chiar în după-amiaza aceea la Sadyia. Soarele ardea de

minune, și vedeam flori și paseri, iar în gară m-a zguduit prezența unei femei; nu mai întâlnisem femei albe de patru luni.

De-atunci nu-mi mai amintesc nimic. Știu că am fost dus la Shillong și instalat în spitalul european de acolo, că s-a telegrafiat la Calcutta și, pînă să sosească înlocuitorul meu, a venit mr. Sen să mă vadă, la spital. Peste cinci zile, într-un compartiment clasa I, cu două surori de caritate și cu Harold, plecam spre Calcutta, unde am fost internat direct în spitalul de medicină tropicală.

...M-am deșteptat într-o dimineață și am privit surprins încăperea aceea aibă — mirosind a zahăr ars și a amoniac — și pe doamna care citea confortabil într-un jeț aproape de fereastră. Cîteva minute am ascultat șuierul ventilatorului, încercînd să aflu cine îmi vorbise mie, chiar atunci, de *Lord Jim* al lui Joseph Conrad. Îl auzisem, îi știam glasul și cît n-aș fi dat să mă pot ridica din pat și să-i spun că romanul e mediocru, că nici pe departe nu-l pot asemăna cărții mele favorite *Almayer's Folly*, scrisă de Conrad în tinerețe.

— Cine n-a citit *Almayer's Folly* nu cunoaște încă talentul lui Conrad, spusei eu tare către doamna care își continua lectura cu fața întoarsă către fereastră.

— Dumnezeule! Vasăzică, n-ai surzit?! exclamă surprinsă la culme doamna, apropiindu-se de mine și su-nînd. Vrei ceva?

— Vreau să mă rad, spusei eu calm, mîngîindu-mi obrazii, pe care-i simții scofilciți și reci sub barba crescută în voie. Vă rog să mă iertați dacă mă prezint astfel în fața d-niei voastre. Cred că am fost adus aici în timp ca aiuram. Vă rog încă o dată să mă iertați.

Femeia rîse cu poftă. Apoi, serioasă deodată:

— Bine că v-ați venit în fire. Desperasem. Ar trebui să telefoniez d-lui Carr. Bietul băiat a întreat în fiecare zi de d-stră....

Gîndul că Harold s-a interesat de mine m-a mișcat atît de profund, încît mă podidiră lacrimile. Mi se părea că sunt singur, părăsit undeva fără prieteni și fără cunoscuți, și mi-era teamă de moarte. Mă vedeam mort aici, la cinci săptămîni depărtare de țara mea, și gîndul acesta mă paraliza, frica îmi înghețase obrazii.

— Ce ai? întrebă ciudat doamna.

— Nimic; vreau să mă rad, minții eu, căci mi se părea că n-are să mă înțeleagă.

Dar lacrimile nu conteneau, și atunci o întrebai șoptit:

— Credeți că am să mă fac bine, că am să mai văd New Yorkul și Parisul? Am să mai fiu iarăși zdravăn?

Nu-mi aduc aminte ce a răspuns, deși ziua deșteptării mi-a rămas bine fixată în minte. Au venit câțiva doctori, europeni, apoi a intrat Harold, care mi-a strâns mîna două-trei minute în șir.

— Bine, mă?! Bine, mă?! întrebă el, privindu-mă.

Mi-a spus o mulțime de lucruri care m-au amuzat: Geurtie flirtează acum cu un manager de la "Middle Bank", un tip subțire, care nu îndrăznește decît s-o sărute și o duce la cinema în locuri de trei rupii și opt annas. Norinne, căsătorită, e mai puțin frumoasă. În odaia mea din Wellesley Street s-a mutat o familie da anglo-indieni sărmani; el, tînăr, aduce fetițe de școală în odaie și le pipăie în fața nevestei, însărcinată în ultima lună, care îi spune:

— Jack, iar ai să te turburi...

În timp ce noi vorbeam prostii, veni, ingierul, care îmi strînse mîna cu căldură și mă mîngîie pefrunte, privindu-mă lung. I-l prezentai pe Harold, care-i spuse obraznic:

— Încîntat să vă cunosc, mr. Sen.

— Alln, ai întrecut măsura lucrind. de aceea si căzut bolnav, mă *consolă* inginerul. Să n-ai nici o grijă, am aranjat eu totul

Vedeam că e stînjenit de Harold și că mi-ar fi spus mai multe, dacă am fi rămas singuri. A făgăduit să revină a doua zi, pe seară, după ce va termina lucrul.

— Tipul ăsta e groaznic, reflectă Harold. Mă mir de ce-ți poartă atîta interes. Nu cumva vrea să te însoare cu fiică-sa?

— Ești absurd, Harold, mă revoltai eu ipocrit, roșind.

Imaginea Maitreyiei, de care mă despărțisem de mult, îmi apăru iarăși în fața ochilor, de astă dată mai caldă, mai umană, aproape zeflemitoare, cu zîmbetul ei fardat (căci, ceea ce e curios, fața ei și fața d-nei Sen se împlineau una pe alta în memoria mea, și gura înroșită de *pan* a mamei trecea alături de ochii mari și părul negru, adunat pe ceafă, al fetei). Rămăsei cîteva clipe contemplînd-o, cu o mirare și o dulce suferință ispitindu-mi sufletul (să fi fost absența ei. să fi fost teama că în curînd-va trebui s-o văd și poate să-i vorbesc?). Prezența lui Harold mi se

păru deodată o impietate, și nu știam cum să-mi explic sentimentul acesta ciudat; nu era în nici un caz dragoste, și nici respect nu era, pentru că Maitreyi mi se păruse pînă atunci o bengaleză îngîmfată și stranie, care disprețuiește albi și e atrasă totuși de ei. Tot ce mi-a spus Harold nu m-a mai interesat. Aș fi vrut să plece, să pot rămîne singur. Se întîmplau prea multe într-o singură zi.

Printre acele multe ghiceam prea bine că se află și imaginea Maitreyiei, răsărită deodată într-o conștiință scăpată de febră, imagine pe care nu știam unde s-o așez și ce să-i spun cînd ea va ajunge prezentă.

Nu fusesem niciodată bolnav, și convalescența aceasta, care se vestea lungă, mă neliniștea. Aș fi vrut să zvîrl de pe mine cearceaful, să-mi caut pe undeva hainele și s-o pornesc haihui prin Calcutta, de luminile căreia mi-era dor. Aș fi vrut să ajung în "Orașul chinezesc" și să mănînc *ciau* — acei tăiței fierți în unt, cu praz și vegele multe, cu homari și gălbenușuri de ouă — și să mă opresc la întoarcere la "Firpos", să ascult *jazz*-ul cu un cocktail bun în față. Toată sănătatea mea de alb orgolios se împotriva regimului anost al sanatoriului. Nu puteam face nimic, nici cel puțin fuma.

Mă plîngeam a doua zi fetelor, — Geurtie și Clara —, care veniseră cu ciocolată, țigări și fructe:

— Aș vrea să fug de aici și să-mi fac de cap.

Harold plănuia un chef monstru, cu prelungire la Lacuri, în noaptea cînd voi ieși din sanatoriu. Geurtie, precisă, căută o bucată de hîrtie și un creion, ca să facă liste invitațiilor. Pe cei doi Simpson nu îi va chema, pentru că Isaac se ascunde prin colțuri și bea whisky pur, iar Gerald fură țigări; l-a văzut chiar ea la logodna Norinnei. Va trebui, neapărat, s-o invităm pe Catherine, care a întrebat tot timpul de mine și i-a părut atît de rău cînd a aflat că sunt bolnav la sanatoriu. Despre frații Huber, cu frumoasa Ivy, vom mai vorbi. Ceilalți se știu.

Ascultînd-o cum înseamnă nume și decide pentru mine, nu știam dacă trebuie să mă întristez sau să mă amuz. O priveam, și ochii îmi alunecau adesea de pe chipul ei în gol.

— D-l Sen, anunță sora.

Am avut atunci aceeași dezorientare pe care o am de câte ori trebuie să pun față în față pe un indian pe care îl respect cu tineri sau tinere eurasiene. Fetele au întors curioase capetele către ușă. A intrat, cu același zîmbet lărgindu-i gura, Narendra Sen; iar după el, cu ezitări și pași moi, Maitreyi. Am simțit cum mi se oprește inima și mi-am dat îndată seama că sunt nebărbierit de o zi, că mă aflu într-o pijama streină care mă defavorizează, că, în sfîrșit, sunt ridicul. Am strîns mîna inginerului, prefăcîndu-mă suferind (ca să-mi acopăr orice eventuală ineptie), și am dus palmele la frunte, salutînd cu o comică seriozitate pe Maitreyi. Dar care nu-mi fu mirarea cînd, prezentînd-o felelor, se îndreptă hotărît către ele și la strînse mîinile, întrebîndu-le politicos:

— *How do you do?*...

— Fiică-mea cunoaște două coduri de eleganță, rîse inginerul (trăgînd cu ochii la Geurtie, pe care a spionat-o apoi tot timpul, mai ales după ce spunea ceva de spirit). Codul acesta, occidental, îl aplică însă numai față de doamne și domnișoare.

Eu stam ca pe ghimpi. Fetele începură să vorbească între ele, chemîndu-l și pe Harold, iar inginerul explică ceva în bengali fiicei sale, care privea jur-împrejur cu o curiozitate aprinsă și zeflemitoare totodată. Atunci am observat că, de câte ori ascultă atent ceva care i se spune cu seriozitate, pe buzele Maitreyiei flutură un imperceptibil zîmbet de ironie, de sălbatec sarcasm, pe care anevoie l-ai fi crezut aieva pe fața aceea atît de inocentă și înspăimîntată. Mă *întrebam* atunci puțin mîniat de stîngăcia mea, ce mă turbură în prezența acestei fete, care nu are nimic fascinant, pe care n-aș putea-o iubi niciodată, cu care mă voi întîlni sporadic și inutil.

— Cînd veniți la noi, domnule Allan?

Glasul ei sună straniu, și cei trei întoarseră capetele s-o privească.

— Îndată ce mă voi face bine... (Și ezitai, căci nu știam cum să-i spun: miss nu se potrivea, *devi* nu îndrăzneam; încurcătura mă făcea să roșesc și începui să mă scuz.) Iertați-mă dacă m-ați găsit nebărbierit și odaia așa cum e, deranjată. M-am simțit atît de rău astăzi (și schițai același gest fals, de extenuare, rugîndu-mă în gînd să plece odată și să curme o situație care mi se părea

insuportabilă).

— Știi, Allan, că m-am hotărât să te invit să locuiești la mine, vorbi inginerul. Soția mea mi-a dat ideea. D-ta nu ești obișnuit cu mâncările acestea de la noi și, dacă va trebui să rămii în Calcutta, mi-e teamă că viața de aici, așa cum ești slăbit de boală, te va ruina. Apoi, mai e un lucru; ai economisi o sumă importantă de bani și, după un an, doi, ai putea pleca să-ți vezi familia. Pentru noi, prezența d-tale cred că nu mai e nevoie să-ți spun...

Își încheie vorba cu același zîmbet umed și lung de broască. Maitreyi mă privi drept în ochi, fără să-mi spună ceva, fără să întrebe, așteptînd. Ce ciudă mi-e acum că n-am notat îndată după plecarea lor foarte turburătoarea stare de suflet pricinuită de cuvintele lui Narendra Sen. Mi-aduc aminte vag (și vagul acesta se datorește nu atît depărtării în timp, cît nenumăratelor sentimente și revolte pe care le-am încercat eu de-atunci și care aproape au neutralizat, au estompat în cenușiu și banal preliminarile), mi-aduc aminte că strigau în mine două suflete; unul mă îndemna către viața nouă, pe care nici un alb, după știința mea, nu o cunoscuse de-a dreptul din izvor, o viață pe care vizita lui Lucien mi-o relevase ca pe o minune, pe care prezența Maitreyiei o făcea mai *tainică* și mai fascinantă ca o legendă, către care mă simțeam atras și dezarmat; și celălalt suflet se revolta împotriva conspirației acesteia din umbră a șefului meu pentru a-mi paraliza libertatea și a mă implica într-o existență cu rigori și mistere, unde petrecerile mele tinerești vor trebui sacrificate, băuturile excluse, cinematografele rărinite. Simțeam tot atît de organic și tot atît de "ale mele" ambele îndemnuri. Dar nu puteam întîrzia peste măsură răspunsul și mulțumirile mele.

— Vă rămîn atît de îndatorat, mr. Sen. Dar mi-e teamă să nu vă deranjez, îngînai eu cu ochii la fete, care savurau cu ciudă prizonieratul meu (inginerul și cu Maitreyi erau chiar lîngă pat, Harold și fetele aproape de fereastră).

— Nu vorbi prostii, rîse Narendra Sen. Sunt atîtea odăi iibere, jos, lîngă bibliotecă. Și apoi, prezența d-tale va fi încă un ferment în opera de civilizare a familiei mele, crede-mă. (A spus asta pe un ton ironic? mă întrebam.)

Îmi aduc aminte că, vorbind odată cu fetele despre inginer și

despre frumoasa lui fiică, le-am spus în glumă că am nevoie de ajutorul lor, și iată cum: dacă ne vom întâlni, — fiind de față și inginerul, și ele, și eu —, Geurtie să mă întrebe inocentă: "Allan, ce-ți mai face iubita?" Eu mă voi preface stingherit, voi încerca să fac semne, dar Geurtie va vorbi înainte: "Haide, nu te mai preface că nu știi despre cine e vorba! Te întreb ce mai face Norinne (sau Isabel, sau Lilian, orice nume de fată îi va veni în minte)?"

Uitasem aproape de gluma aceasta, când Geurtie se îndreptă către mine și mă întrebă, clipind șireată din ochi:

— Allan, ce-ți mai face iubita?!

Și, fără să mai aștepte un răspuns (Inginerul rămase cu *zîmbetul* înghețat pe buzele lui groase, Maitreyi ridică ușor capul s-o privească), Geurtie continuă, pare-se foarte bine dispusă:

— Haide, nu te mai preface! Trebuie s-o întrebi și pe ea înainte de a te muta la mr. Seri, Nu e așa?

— Fără îndoială, încuviință, încercînd să rînjească, inginerul.

Maitreyi o privea cu o adevărată mirare, apoi își pironi privirile în ochii tatălui.

— Ți-am adus ceva de citit, Allan, vorbi inginerul repede, ca să curme scena. Fiica mea a ales *Out of the East* a lui Lafcadio Hearn. Dar acum e prea tîrziu ca să-ți mai citească.

— N-am să pot ceti deloc, *babă*, vorbi Maitreyi. Englezeasca mea e incomprehensibilă (spuse cuvîntul acesta cu o vădită grijă de pronunție și accent).

— Dar, Allan, nu mi-ai spus nimic despre iubita ta, reveni Geurtie, nemulțumită că intervenția ei n-a corespuns așteptărilor.

— Oh. Lasă-mă, că n-am nici o iubită! strigai eu, înfuriat și de prostia mea, și de prostia ei.

— Minte, spuse ea mai încet, aproape confidențial, către inginer. E un mare crai...

Scenă. Inginerul își privea fiica zăpăcit și încurcat. Maitreyi îi privea pe toți cu ochii ei absenți, inumani. Harold credea că bătălia a fost cîștigată și-mi făcea semne de lîngă fereastră. Mie mi se părea totul ridicul la culme; și, cum într-o situație ridiculă sunt incapabil să iau vreo hotărîre, ci aștept să intervină vreo minune s-o curme, îmi fixasem ochii într-un punct fix și-mi frecam fruntea, să mă scot astfel din eventual printr-o durere

mimată.

— E timpul să-l lăsăm pe Allan să se odihnească, spuse mr. Sen, strîngîndu-mi mîna.

— Venim și noi acum, adăogă Harold, luîndu-și rămas-bun de la inginer și de la Maitreyi (pe care, de altfel, nu știa cum s-o salute).

După ce plecară, fetele se apropiară bufnind de patul meu și începură să mă felicite ironic.

— Hei, Allan, ești pierdut, băiete! vorbi Geurtie.

— Dar nu e urîță, spuse în treacăt Clara, numai că mi se pare murdară, ca orice indiană. Cu ce-și dă pa păr?

Pe mine, lașitatea mă cuceri deodată. Începui să bîrfesc și pe inginer, și pe Maitreyi, fără să cred un cuvînt din cele ce spuneam, dar ascultînd amuzat cele ce-mi vorbeau fetele și Harold. Orice urmă de fascinație și respect pieri din conștiința mea. Mai ales că nu înțelegeam nimic din cele ce se petrecuseră.

— Hai să revedem lista, își aminti Geurtie. Cred că ar fi bine să invităm și pe frații Huber. Cel mare, David, are mașină... *Apropos*, ce zici de prezența mea de spirit cu "iubita"? Te-am salvat, Allan, să știi...

IV

Mă deșteptam în fiecare dimineață cu o nouă mirare. Patul meu de companie se afla chiar lîngă ușă, și cele dintîi priviri descopereau o încăpere ciudată, cu fereastra înaltă și zăbreliță, pereții vopsiți în verde, un vast fotoliu de paie și două taburete, alături de o masă de lucru, cîteva litotipii bengalice, bătute în ținte de partea dreaptă a bibliotecii. Îmi trebuiau cîteva minute ca să-mi amintesc unde mă aflu, să înțeleg acele zgomote surde care veneau de afară, pe fereastra deschisă, sau de pe coridor, prin ușa lată, pe care o închideam noaptea cu o bară de lemn. Dedeam

la o parte învelitoarea spumoasă care atârna deasupra patului și plecam să mă spăl în curte, într-o cabină de tablă care acoperea cada de ciment, în care servitorii turnau de cu seară cîteva duzini de găleți cu apă. Era un ceremonial nou și reconfortant dușul acesta improvizat în mijlocul curții. Scotem apa cu o cană și o zvîrleam pe trup, tremurînd tot, căci era iarnă și curtea pietruită. Dar eram mîndru de curajul acesta al meu; ceilalți aduceau cu ei și cîte o găleată cu apă caldă și, cînd au aflat că îmi iau întotdeauna dușul rece, nu și-au putut ascunde mirarea și admirația. Gîteva zile, toată casa n-a vorbit decît despre baia mea de dimineață, fără apă caldă. Așteptam să-mi spună ceva și Maitreyi, pe care o întâlneam devreme de tot, la ceai, într-o sari albă, simplă, și cu picioarele goale. Și într-o zi mi-a spus (primele ei cuvinte neoficiale):

— În țara dumneavoastră trebuie să fie foarte frig. De aceea sunteți albi...

A pronunțat cuvîntul "alb" cu oarecare invidie și melancolie, uitîndu-și fără voie cîteva clipe mai mult privirea pe brațul meu, așa cum se rezemase de masă, jumătate goi în bluza de lucru. Am fost și surprins, și încîntat ghicind invidia aceasta, dar zadarnic încercam să continuu conversația. Maitreyi și-a sfîrșit ceaiul ascultîndu-ne, pe mine și pe inginer, și aprobîndu-mă de cîte ori o întrebam direct.

Nu vorbeam aproape niciodată împreună. O zăream trecînd pe coridor, o auzeam cîntînd, știam de ea că își petrece o bună parte din zi închisă în odaie sau pe terasă și mă închiuda grozav ființa aceasta atît de aproape de mine și totuși atît de streină. Mi se părea, de altfel, că eram tot timpul observat, nu din cine știe ce bănuială, ci pentru că se temeau toți să nu fiu stingherit în noua mea locuință. Cînd rămîneam singur, rîzînd de tot ceea ce îmi apărea straniu și neînțeles, primeam la fiecare ceas prăjituri și fructe, ceai cu lapte sau nuci de cocos bine curățite. Mi le aducea un servitor, cu bustul descoperit și păros, singurul cu care puteam schimba cîteva cuvinte în hindusthani. Îl observasem cum privește lacom lucrurile mele, așa cum sta turcește lîngă ușă și mă sorbea din ochi, neîndurîndu-se să plece, întrebîndu-mă dacă patul e destul de bun, dacă învelitoarea mă apără bine de

țințari. dacă îmi place laptele crud, dacă am frați și surori, dacă mi-e dor de țară, și știam că într-o cameră de sus îl așteaptă d-na Sen și celelalte femei (pe care nu le cunoscusem), și lor le va repeta cuvînt cu cuvînt tot ceea ce vorbisem.

Maitreyi mi se părea mîndră și disprețuitoare. Adesea, la masă, îi surprindeam un zîmbet distant și puțin răutăcios. Pleca întotdeauna mai devreme, ca să mănînce *pan*, și cum trecea într-o odaie vecină începea să rîdă și să vorbească Bengali. Cu mine nu vorbea niciodată cînd ne aflam mai mulți laolaltă; iar dacă o întîlneam singură, nu îndrăzneam eu. Mi-era teamă să nu calc vreo regulă din acel necunoscut ceremonial al buneipurtări indiene. De aceea mă prefăceam adeseori că n-o văd și mă retrăgeam în odaia mea. Mă întrebam cîteodată ce crede ea despre mine, ce fel de suflet ascunde sub expresia aceea atît de schimbătoare a feței (căci erau zile cînd se urîțea și zile cînd era frumoasă de nu mă puteam sătura privind-o). Mă întrebam, mai ales, dacă e stupidă ca toate celelalte fete sau dacă e, într-adevăr, simplă ca o primitivă, așa cum îmi închipuiam eu că sunt indienele. Și apoi, ca să nu mă las furat de gînduri inutile, scuturam cenușa pipei și mă reîntorceam în lectură. Biblioteca inginerului ocupa două odăi la parter, și în fiecare zi aduceam pe masa mea alte cărți.

O dată — trecuseră numai cîteva săptămîni de îa venirea mea în Bhowanipore — m-am întîlnit cu Maitreyi în randă. O salutai aproape automat, împreunînd palmele în dreptul frunții, căci nu știu de ce mi se părea stupid să ridic cascheta colonială în fața unei indiene (poate credeam că aș putea-o jicni cu un salut strein rasei ei; sau poate o salutam așa ca să-i capăt încrederea).

— Cine v-a învățat salutul nostru? întrebă ea, zîbindu-mi neașteptat de prietenește.

— D-ta. (Îmi amintii scena, penibilă, a întîlnirii din mașină.)

Mă privi o clipă, figura i se descompuse de o frică aproape carnală, buza îi tremură și fugi pe coridor, fără să-mi spună un alt cuvînt. Intrai în cameră stînjinit. Mă hotărîi să-i spui inginerului toate acestea, să-i mărturisesc cit de încurcat sunt, să-i cer să mă învețe ceva.

La cîteva zile după aceea, cînd eu mă întorsesem de în birou și

stăteam trîntit pe pat, obosit, fără gînduri, Maitreyi a bătut la ușa mea.

— Vă rog să-mi spuneți cînd se întoarce tata, vorbi ea, rezemîndu-se intimidată de ușa.

Sării în sus zăpăcit (mărturisesc că nu știam cum să mă port cu fata aceasta) și-i spusei tot ce știam, în mai multe cuvinte decît ar fi fost nevoie și fără să îndrăznesc s-o poftesc înlăuntru, să șadă.

— Mama m-a trimis să vă întreb, adăugă ea, timidă, țintuindu-și totuși privirile în ochii mei. Nu vă distrați destul în casa noastră și de aceea rămîneți ceasuri întregi singur aici în odaie. Mama spune că, dacă lucrați după spusul soarelui, vă îmbolnăviți.

— Ce-aș putea face altceva? o întreb.

— Dacă vreți, vorbiți cu mine... Sau vă plimbați.

— Nu mai am prieteni, îi spun sincer, apropiindu-mă de ușa, nu mai am la cine să mă duc. Mă plimb destul cînd mă întorc de la lucru.

— Vă distrați mult mai bine acolo, în Wellesley Street, vorbi ea, zîmbind. Apoi, parcă și-ar fi amintit ceva, se îndreptă către verandă. Mă duc să văd dacă au venit scrisori.

Rămăsei rezemat de ușa, așteptînd-o. Fredona un cîntec fără melodie, așa cum auzeam serile, înainte de a adormi, din odaia ei. Știam că sus, cu ferestrele în în ulicioara ce străbate maidanul și cu o ușa în balconul bine înveșmîntat în glicine cu floare roșie, se află odaia ei. O auzeam cîntînd și certîndu-și sora cea mică, o simțeam vag cînd ieșea în balcon, și de acolo venea glasul scurt, de pasăre surprinsă, cînd răspundea la vreo chemare de jos: "*Giacè!*".

Se întoarce cu cîteva scrisori și se opri în fața mea, încercînd să lege cheia de colțul *sari*-ei.

— Eu am grija cutiei de scrisori, spuse mîndră. Dar mie nu-mi scrie nimeni, adăogă, puțin întristată, privind numele pe plicuri.

— Cine să vă scrie?

— Oamenii. De ce mai e poștă, dacă nu primesc scrisori de la oameni pe care nu-i văd?

O privii fără să înțeleg. Rămase și ea, cîteva clipe, gîndindu-se

speriată la ceva și închizînd ochii.

— Mi s-a părut c-am făcut o greșeală de gramatică, își mărturisi ea turburarea.

— N-a fost nici o greșeală.

— Atunci de ce mă priveați așa?

— Nu prea înțelegem. Cum să vă scris oameni necunoscuți?

— Nu se poate, nu e așa? Și tata spune aceiași lucru. Tata spune că sunteți foarte inteligent, e adevărat?

Zîmbii prostește și încercăi să fac o glumă, dar ea continuă:

— Vreți să vedeți terasa?

Acceptai cu bucurie, căci tînjeam să mă tolănesc acolo, pe acoperișul casei, să privesc în voie cerul, grupurile de cocotieri și grădina, să văd de sus cartierul acesta numai parcuri și vile, în care mă rătăceam la început aproape în fiecare zi.

— Pot veni așa cum sunt?

Mă privi mirată. Explicai:

— Sunt în pantofi de *tennis*, fără ciorapi, n-am guler, n-am haină.

Continuă să mă privească. Apoi întrebă deodată, straniu de curioasă:

— La d-stră cum se suie lumea pe terasă?

— Noi n-avem terase.

— Deloc, deloc?

— Deloc.

— Trebuie să îie trist. Cum vedeți, atunci, soarele?

— Pe stradă, la cîmp, cum se vede soarele.

Se gîndi o clipă.

— De aceea sunteți albi. Sunteți foarte frumoși. Și eu aș vrea să fiu albă, nu se poate asta, nu e așa?

— Nu știu, dar bănuiesc că nu. Pudră.

Avu o uitătură de dispreț.

— Pudra se spală. D-stră v-ați pudrat cînd erați mic?

— Nu, nimeni nu se pudrează cînd e mic...

Mă privi fericită.

— Dacă vă pudrați, vă îmbolnăveați. Și Tolstoi spune așa.

Iarăși mă mirai, și o priveam probabil foarte amuzat, căci numaidecît deveni serioasă.

— Nu cunoașteți pe contele Lew Tolstoi (pronunță pe Lew în englezește: *Liu*), marele scriitor rus? Scrie foarte frumos; și a fost bogat, dar la bătrînețe a lăsat totul și s-a retras în pădure; parcă ar fi fost indian...

Își aduse aminte de terasă și mă pofti. Urcarăm amîndoi scările, eu puțin intimidat, pentru că trebuia să trec prin fața odăiei femeilor, ea încercînd să vorbească tare, ca să o audă maică-sa și — cum mi-a mărturisit în urmă — să știe că "mă distrează". (Gazda mea nu dormise cîteva nopți gîndindu-se cît de greu îmi va fi mie fără "distracții": fără muzică, fără prieteni, fără patefon.) Cînd ajunsei sus, mă cuprinse deodată o nemărginită bucurie. Niciodată n-aș fi ghicit cît de schimbată se vede lumea de pe acoperișul unei case, cît de liniștită apare cetatea, cît de verde e cartierul nostru. Treceam în fiecare zi pe lîngă arborii din Bhowanipore, dar niciodată n-aș fi crezut că sunt atît de mulți. Mă rezemai de parapet și privii în jos, în curte. Îmi amintii ziua cînd am zărit-o pe Maitreyi trîntită pe trepte și rîzînd. Mi se părea c-au trecut ani de-atunci. Trecuseră ani și de cînd Maitreyi venise să mă întrebe, fricoasă, la ușa odăiei mele: "Vă rog să-mi spuneți cînd se întoarce tata"... N-o înțelegeam; mi se părea că e un copil, o primitivă. Mă atrăgeau vorbele ei, mă încîntau gîndirea ei incoherentă. Naivitățile ei, și multă vreme, mai tîrziu, mi-a plăcut să mă consider om întreg alături de această barbară.

— Sora mea nu vorbește bine englezește, îmi spuse venind cu Chabù de mîină, dar înțelege totul. Vă roagă să-i spuneți o poveste... Și mie îmi plac poveștile.

Rămăsei iarăși sec și inert în fața fetelor astea, care se țineau de mîină, sub cerul unui început de seară așa cum niciodată nu văzusem. Am avut o senzație ciudată de vis, de decor schimbat într-o clipită. Parcă s-ar fi ridicat de undeva o cortină. Sau poate mă schimbasesm eu; nu știu.

— N-am mai citit de mult povești, răspunsei după o destul de lungă pauză. Și apoi, mai e ceva: eu nu știu să povestesc. E un dar ăsta al poveștilor. Nu-l are oricine.

Se întristară amîndouă, atît de spontan și de sincer, încît mă simții vinovat și începui a mă gîndi dacă nu cumva tot îmi mai aduc ceva aminte din toate poveștile pe care le citisem în

copilărie. Nu-mi venea nici una în minte. Mă simțeam neghiob, și conștiința opacității mele mă paraliza. Trecui repede în revistă: Perrault, Grimm, Andersen, Lafcadio Hearn. Mi se păreau toate cunoscute. Mi se părea că aș fi ridicol să le spun povestea Scufiței Roșii sau a principesei adormite, sau a comorii fermecate. Aș fi vrut să știu o poveste minunată, cu aventuri și complicații multe, care să-i placă și Maitreyiei. Să fie, în sfârșit, demnă de un tânăr inteligent și cetit; să fie originală, impresionantă, simbolică. Și nu-mi trecea prin minte nici o astfel de poveste simbolică.

— Spune-mi o poveste cu un pom, vorbi Chabù, privindu-și sora ca să înțeleagă dacă se exprimase bine.

Mă gândii că aș putea improviza ceva și începui:

— A fost odată un pom și, la rădăcina pomului, se afla ascunsă o comoară. Un cavaler...

— Ce e aia cavaler? întrebă Chabù.

Soră-sa o lămuri în bengali, în timp ce eu încercam să ghicesc ce am să spun mai departe.

— Un cavaler visă într-o noapte că o zână îi arată locul comoarei. (Mi se păru atât de ridicol ceea ce spusese, încât îmi fu rușine să privesc fetele și mă aplecai să-mi înnod șireturile pantofilor.) Cu ajutorul unei oglinzi fermecate, cavalerul găsi comoara. (Îmi era peste puțină să continuu. Mi se părea că Maitreyi înțelege jena mea. dar când ridicai ochii, o văzui că asculta foarte atentă și, aparent, foarte interesată de cele ce vor urma.) Care îi fu însă mirarea, când peste comoară descoperi un balaur viu, cu ochi de jăratec și gura de foc. (Roșii pronunțând ultimele cuvinte.) Atunci...

— Dar pomul? întrerupse Chabù... Ce-a zis pomul?

— Acela nu era un pom fermecat și n-avea darul vorbirii: așa că n-a zis nimic.

— Dar de ce trebuie să fie fermecat ca să poată vorbi? întrebă Chabù.

Mă simții puțin încurcat și-mi spusei în gând: panteism.

— În sfârșit, așa e povestea; nu toți pomii au suflet, numai cei fermecați.

Chabù vorbi ceva foarte aprins cu Maitreyi, și pentru întâia dată regretai că nu le înțeleg deloc limba. Erau sunete dulci,

italienești, și vocale prelungite, parcă dintr-un moment în altul ar fi trebuit să se continue în cântec.

— Ce spune? mă adresai eu către Maitreyi.

— Mă întreabă dacă pomul ei are suflet. Eu i-am spus că toți pomii au suflet.

— Dar are ea un pom al ei?

— Nu e chiar pom. E arbustul din curte, acela cu ramurile pe balustrada verandei. Chabù îi dă în fiecare zi de mîncare: turtă și prăjituri, și firimituri din tot ce mănîncă ea.

Eram fericit și-mi repetam în gînd: panteism, panteism. Mă gîndeam ce documente rare am eu în față.

— Bine, Chabù, dar pomul nu mănîncă turte.

— Dar *eu* mănînc! răspunse ea foarte mirată de observația mea.

Mi se părea că descoperirea aceasta nu trebuie pierdută, și, pretextând că mă duc să fumez o pipă, mă coborîi în odaia mea. Închisei ușa cu bara și scrisei în jurnal: "Prima discuție cu Maitreyi. De remarcat primitivismul gîndirii ei. Un copil care a cetit prea multe. Astăzi, pe terasă, o întîmplare penibilă cu povestitul. Sunt incapabil să spun povești; probabil, jena mea de tot ceea ce e inocent și naiv. Revelația a fost Chabù, un suflet panteist. Nu face deosebire dintre sentimentele ei și ale obiectelor; de pildă, dă turte unui pom, pentru că ea mănîncă turte, deși știe că *pomul* nu poate mîncă. Foarte interesant."

După ce am însemnat în jurnal acele cîteva linii, m-am întins pe pat și m-am lăsat în voia gîndurilor. Nu știu ce îndoieli m-au străbătut atunci, căci m-am ridicat după cîteva minute, am redeschis jurnalul și ani adăugat: "Poate mă înșel...".

Seara am lucrat cu inginerul în biroul lui. Înainte de a ne despărți, își rezemă mîna de umărul meu și-mi spuse:

— Soția mea ține foarte mult la d-ta, Allan. Vreau să te simți aici ca la d-ta acasă. Poți circula în voie prin toate odăile. Noi nu suntem ortodocși și nu avem gineceu. Dacă ai nevoie de ceva, te rog spune-i soției mele sau Maitreyiei. Cred că sunteți destul de buni prieteni...

Întîmplările acestei zile mă ispiteau să spun "da". Îi mărturisii totuși dificultățile mele.

— Orice fată indiană se poartă așa cu un strein...

Începu apoi să-mi povestească. O dată, trebuind să ia ceaiul la legația italiană, consulul a voit să ajute pe Maitreyi să traverseze o curte interioară — căci ploaia și nu aveau decît o singură umbrelă — și i-a luat brațul. Atît a speriat-o pe Maitreyi gestul acesta al unui necunoscut, încît a rupt-o la fugă prin ploaie, a ieșit în stradă, a sărit în mașină și nu s-a oprit din plîns pînă în Bhowanipore, după ce s-a repezit în brațele mamei. Și asta se întîmplase numai cu un an înainte, cînd Maitreyi avea aproape 15 ani și trecuse examenul de matriculație la Universitate, și se pregătea pentru *Bachelor of Arts*. Altă dată, cînd o familie europeană îi invitase în lojă la operă și un tînăr elegant încercase să-i apuce mîna, în întunec, Maitreyi îi spuse la ureche, destul de tare ca să audă vecinii: "Am să te bat cu papucul peste gură!" Panică. Loja, în picioare. D-na X "(numele ei este prea cunoscut în Calcutta pentru a-l putea menționa aici) a intervenit. Discuții, explicații, scuze.

— Am făcut vreo greșeală de gramatică? întrebă Maitreyi.

Aceasta mă făcu să rîd cu poftă, deși mă întrebam dacă fata aceasta ascunde inocență ori un perfect rafinament, cultivînd humorul și amuzîndu-se pe spinarea noastră. Gîndul acesta îmi venea mereu în minte de cîte ori, în urmă, o ascultam vorbind sau îi auzeam rîsul din celelalte odăi.

— Nu știi că Maitreyi scrie versuri? mă întrebă, foarte mîndru, inginerul.

— Îmi închipuiam numai, i-am răspuns:

Descoperirea aceasta mi-o făcea oarecum antipatică.

Toate fetele scriu versuri, și toți copiii-minune. Înțelegeam că inginerul vrea să-și scoată fata un soi de copil-minune, și aceasta mă dezgusta. De cîte ori mai înainte îmi spusese: "Maitreyi are geniu!", și în acele zile o priveam cu oarecare ciudă. Poate de aceea e atît de încrezută, reflectam eu.

— Scrie poeme filozofice, care îi plac foarte mult lui Tagore, adaogă, observîndu-mă.

— Da? (Mă prefăcui cît mai indiferent.)

Cînd coboram scările, o întîlnii pe Maitreyi ieșind din bibliotecă.

— Nu știam că ești poetă, vorbii cu un ton pe care îi voiam

ironic.

Se roși și se rezemă de zid. Începea să mă supere sensibilitatea aceasta bolnăvicioasă.

— La urma urmelor, nu e nimic rău dacă scrii versuri, adăogai. Totul e să le scrii frumoase.

— De unde știți că nu sunt frumoase? mă întrebă jucându-se cu volumul pe care îl adusese din bibliotecă.

— Nu mă îndoiesc. Mă întrebam numai ce poți ști d-ta din viață ca să scrii poeme filozofice.

Se gândi o clipă, apoi începu să rîdă. Rîdea tot mai sincer, apăsîndu-și brațele pe sîni cu un gest ciudat de pudoare.

— De ce rîzi?

Se opri deodată,

— N-ar trebui să rîd?

— Nu știu. Nu înțeleg nimic. La urma urmelor, fiecare face ce-i place. Te-am întrebat de ce rîzi; credeam că poți să-mi spui.

— Tata spune că sunteți foarte inteligent (schițai un gest de nerăbdare). De aceea vă întreb mereu; mi-e teamă să nu fac greșeli, să nu vă supăr.

Avea o expresie care mă făcu fericit.

— Și de ce nu vrei să mă superi?

— Pentru că sunteți oaspetele nostru. Un oaspete e trimis de Dumnezeu...

— Și dacă oaspetele e un om rău? o întrebai așa, ca pe un copil, deși fața ei ajunsese serioasă, aproape încruntată.

— Dumnezeu îl cheamă înapoi, răspunse ea prompt.

— Care Dumnezeu?

— Dumnezeul lui.

— Cum, fiecare om are un dumnezeu *al lui*?

Accentuai ultimele cuvinte. Mă privi, se gândi, închise ochii și-i deschise cu o privire nouă, umedă, calină.

— Am greșit, nu e așa?

— Cum vrei să știu eu? vorbii, ca să-mi ascund încurcătura. Eu nu sunt filozof.

— Eu sunt, spuse ea repede, fără să clipească. Îmi place să gîndesc, să fac versuri, să visez.

Îmi spusei în gînd: "Habar n-are de filozofie!", și zîmbii.

— Aș vrea să fiu bătrână, începu ea deodată, cu un glas cald, melancolic, care mă străbătu. Bătrână ca Robi Thakkur.

— Cine e Robi Thakkur? întrebai, turburându-mă fără înțeles.

— Tagore. Aș vrea să fiu bătrână ca el. Când ești bă-trîn, iubești mai mult și suferi mai puțin.

Apoi se rușină de cele spuse și făcu un gest de fugă. Se opri și se controlă, căci mă privise și înțelese probabil cât eram de stînjenit, acolo, rezemat de scară și neștiind cum trebuie să mă port cu ea.

— Mama a fost foarte supărată: a cetit într-o carte că fn Europa se servește supă în fiecare seară. La noi n-ați avut niciodată supă, de aceea ați slăbit. Noi nu păstrăm fiertura aceea, o dăm la paseri.

— Nici mie nu-mi place supa, încercai eu să o liniștesc.

— Aș fi vrut să-ți placă! spuse și-i sclipiră o clipă ochii.

— La urma urmelor, ce importanță ar fi avut?

— Pentru mama...

Ar fi vrut să spună ceva, dar se opri. Eram și eu stingherit de această întrerupere și nu știam ce să cred despre lucrarea aceea mînioasă a ochilor. "Poate că am supărat-o", îmi spusei în gînd.

— Te rog să mă ierți dacă am greșit cu ceva, vorbii eu blînd. Nu știu cum să mă port cu indienii....

Cînd i-am vorbit, ea deja se pregătea să urce scările, dar s-a oprit să mă asculte. Mă privi iarăși, de astă dată atît de straniu (*ah!* cum am să pot eu sugera privirile ei, niciodată aceleași, niciodată), încît rămăsei și eu cu ochii deschiși, sorbind-o.

— De ce mi-ați cerut iertare? De ce vreți să mă faceți să sufăr?

— Nici gînd, mă scuzai eu zăpăcit. Mi s-a părut că te-am supărat și atunci...

— Cum poate să ceară iertare un bărbat unei fete?

— Cînd greșești ceva, trebuie... În sflrșit, așa se obișnuiește...

— Unei fete?

— Și unui copil, mă lăudai eu. Cel puțin...

— Așa fac toți europenii?

Ezитай.

— Adevărații europeni, da.

Se gîndi și închise o clipă ochii, dar numai o clipă, căci izbucni

în rîs și iarăși își" prinse sîinii sub brațe, sfioasă.

— Poate că își cer iertare numai între ei, albi între albi. Mie mi-ar cere cineva iertare?

— Desigur.

— Și lui Chabù?

— Și ei.

— Chabù e mai neagră decît mine.

— Nu e adevărat.

Îi străluciră iarăși ochii.

— Ba da. Eu și cu mama suntem mai albe decît Chabù, și cu tata. N-ați observat?

— Ei și, ce are a face?

— Cum, asta e indiferent? Chabù are să se mărite mai greu, pentru că e mai neagră și va trebui să i se dea mai mulți bani...

Spunînd asta, se roși și se turbură toată. De fapt, și eu eram destul de încurcat, căci acum știam mult mai mult despre căsătoria indiană decît știam pe vremea vizitei lui Lucien și înțelegeam cît e de penibil pentru o fată indiană să vorbească despre asemenea tîrguri. Norocul nostru că pe Maitreyi o chemă d-na Sen de sus, și alergă atunci fericită, cu cartea subsuoară, strigînd:

— *Giacè!*

Mă întorsei în odaia mea cu desăvîrșire încîntat de tot ce descoperisem în acea zi. Mă spălai, căci se apropia masa (mîncam foarte tîrziu, pe la 10— 11, după obiceiul bengalez, iar după masă toți se duceau să se culce), și deschisei jurnalul ca să adaog ceva. Așteptai cîteva secunde cu stiloul în aer, apoi închisei caietul, spunîndu-mi: "Prostii...".

V

Aș vrea să mărturisec de la început și răs-picat că niciodată nu

m-am gândit la dragoste în cele dintii luni petrecute în tovărășia Maitreyiei. Mă ispitea mai mult faptul ei, ceea ce era sigilat și fascinant în viața ei. Dacă mă gândeam adesea la Maitreyi, dacă în jurnalul meu din acei timp se găsesc notate o seamă din cuvintele și întâmplările ei, dacă, mai ales, mă turbura și mă neliniștea, aceasta se datora straniuului și neînțelesului din ochii, din răspunsurile, din rîsul ei. Este adevărat că spre fata aceasta mă simțeam atras. Nu știu ce farmec și ce chemare aveau pînă și pașii ei. Dar aș minți dacă n-aș spune că întreaga mea viață din Bhowanipore — nu numai fata — mi se părea miraculoasă și ireală. Intrasem atît de repede și fără rezervă într-o casă în care totul mi se părea neînțeles și dubios, încît mă deșteptam cîteodată din acest vis indian, mă întorceam cu gîndul la viața *mea*, la viața noastră, și-mi venea să zîmbesc. Ceva se schimbase, desigur. Nu mai mă interesa aproape nimic din vechea mea lume, nu mai vedeam pe nimeni în afară de musafirii familiei Sen și începusem aproape să-mi schimb chiar lecturile. Meatul cu încetul, interesul pentru fizica matematică a scăzut, am început să citesc romane și politică, apoi tot mai multă istorie.

S-a întîmplat iasă altceva. Maitreyi mă întrebă într-o zi dacă vreau să învăț bengaleza, mi-ar da ea lecții. Eu îmi cumpărasem deja, din cea dintii săptămână, un manual simplu pentru conversația bengaleză, din care citeam pe ascuns, trudindu-mă să prind înțelesul acelor cuvinte pe care le striga Maitreyi cînd era chemată sau cînd se supăra. Învățasem, astfel, că *giacè* înseamnă "vin acum"; iar *ki vishan!* — pe care îl auzeam în orice discuție — un fel de exclamație și mirare, ceva cam "ce extraordinar!". Manualul meu nu prea m-a învățat mult și, cînd Maitreyi mi-a propus să luăm lecții împreună, am primit. În schimb, eu trebuia să-i dau lecții de franceză.

Chiar în acea zi, imediat după, masă, ne-am așezat la lucru în odai-a mea. Mă sfiisem întii să luăm lecțiile în odaia mea și propusesem biblioteca, dar inginerul m-a sfătuit să rămînem la mine, unde e mai multă liniște. (Eforturile vizibile pe care le făcea Sen ca să mă împrietenească cu Maitreyi și toleranța excesivă a d-nei Sen mă stinghereau tot mai mult, mă făceau bănuitor, răutăcios. Cîteodată mă întrebam chiar dacă nu și-au pus în gînd

să mă căsătorească cu fata lor, deși, logic, lucrul acesta era o imposibilitate, și ei toți și-ar fi pierdut casta și numele dacă ar fi îngăduit o asemenea nuntă.)

Ne-am așezat amîndoi la masă, eu destul de departe de ea, și Maitreyi și-a început lecțiile. Am înțeles îndată că nu voi putea învăța bengaleza decît singur. Îmi explica atît de frumos și mă privea atît de aproape, încît o ascultam fără să rețin nimic. Spuneam numai, din cînd în cînd: "Da!"...

O observam și mă lăsam prins de privirile mele, de acea voință fluidă, care nu are nimic de-a face cu ochii, deși pornește prin ei. N-am văzut niciodată o figură mai insurgentă, refuzîndu-se cu mai multă îndîrjire plasticei. Păstrez încă trei fotografii de ale Maitreyiei, dar cînd le scot din sertar și le privesc, nu o recunosc în nici una.

A urmat după aceea, așa cum ne-a fost vorba, lecția de franceză. Eu am început să-i explic pronumele și pronunția alfabetului, dar Maitreyi mă întrerupse.

— Cum se spune: "Sunt o fată tînără"?

I-am spus cum se spune, și repeta fericită:

— *Je suis jeune fille, je suis jeune fille!*

Pronunța cu o precizie uimitoare. Dar lecția mea era zadarnică, pentru că mă întrerupea mereu ca să-i spun franțuzește o sumă de propoziții și cuvinte fără nici un rost.

— Vorbiți ceva, îmi traduceți și eu repet, găsi ea metoda cea mai bună.

Am început atunci o serie de conversații foarte ciudate, pentru că Maitreyi mă întreba mereu dacă îi traduc *exact* cele ce spuneam întîi în franțuzește.

— Eu aș spune ceva și aș traduce altceva, îmi mărturisi.

După cîteva lecții nu mai mă privea, ci se juca cu creionul pe caiet în timp ce îi vorbeam. Scria de zeci de ori: Robi Thakkur, Robi Thakkur. apoi se iscălea, desena o floare, caligrafia "Calcutta", "Îmi pare rău", "De ce?", sau improviza versuri în bengaleză. Iar eu, cînd nu-i puteam privi ochii, vorbeam ca în fața unei streine. Totuși nu cutezam să o rog să înceteze.

— De ce nu vrei să-rai spui că nu-ți place să scriu în timp ce d-ta vorbești? mă întrebă ea brusc, privindu-mă drept în ochi și

cu un glas de o feminitate care m-a surprins.

Am răspuns ceva în treacăt și mi-am continuat stingherit, e drept, dar și puțin înfuriat. Ea și-a plecat din nou ochii pe caiet și a scris: "E târziu, prea târziu, dar nu e târziu".

— Ce înseamnă asta? o întrebai, căci nu mă puteai opri să nu-mi arunc ochii pe caiet.

— Mă jucam numai, răspunse ea, ștergînd cele scrise literă după literă și desenînd cîte o floare deasupra fiecărui cuvînt. Mi-a venit ceva în cap: am să dau lecții de franceză lui Chabù.

Îmi amintesc că m-a apucat un rîs nebun, care a înveselit-o și pe ea.

— Crezi că n-aș putea? Aș fi un profesor mai bun decît d-ta, chiar la franceză...

Vorbi cu o seriozitate șăgalnică, privindu-mă pe furiș, așa cum nu o văzusem niciodată mai înainte, și aceasta mă făcu să tresar și să mă bucur, căci mi se părea mult mai feminină, mai a *mea* astfel. O înțelegeam mai bine cînd se juca femeiește decît atunci cînd rămînea o barbară fără început și fără sfîrșit, o "panteistă", cum o numeam eu. Nu știu ce i-am spus pe franțuzește și n-am vrut să-i traduc. Aceasta a însuflețit-o, s-a roșit și m-a rugat să-i repet încă o dată fraza. A memorat-o perfect și a luat de pe masă dicționarul englez-francez, începînd să-l răsfoiască la cuvintele care i se păreau ei că sunt în acea frază misterioasă, pe care nu *voiam* s-o traduc. (De fapt, nu era nimic; îi spuseseam o banalitate oarecare.) N-a găsit nici unul din acele cuvinte din fraza mea, și aceasta a nemulțumit-o grozav.

— Nu știi să te joci, îmi spuse.

— Nici nu vreau să mă joc la lecție, răspunsei eu, încercînd să par mult mai sec decît eram.

Asta i-a dat de gîndit și a'închis o clipă ochii, după obiceiul ei. Avea pleoapele mai palide, cu o foarte ușoară și fermecătoare umbră viorie.

— Mă duc să văd dacă au venit scrisori, spuse ea și se ridică repede de la masă.

O așteptai puțin cam plictisit; căci vedeam că nu învață nimic și mă temeam să nu creadă inginerul că din vina mea nu învața. Se întoarse foarte repede, foarte abătută, cu două flori rupte din

glicina verandei. Se așeză și mă întrebă:

— Nu reîncepem lecția? *Je suis jenne fille...*

— Bine, văd că știi asta, dar mai departe?...

— *J'apprend le français...*

— Asta e de săptămîna trecută.

— Pe fata aceea din mașină o învățai franțuzește? mă întrebă ea din senin, privindu-mă iară, oarecum înspăimîntată.

Înțelesei că se gîndește la Geurtie, pe care o văzuse stînd în brațele mele, și roșii.

— Ar fi fost foarte greu. mă apărui eu. Fata aceea era foarte proastă. Chiar dacă aș fi învățat-o cinci ani...

— Cîți ani ai avea pesta cinci ani? mă întrerupse Maitreyi.

— Treizeci pe treizeci și unul, răspunsei măgulit.

— Nici jumătate cît el, șopti mai mult pentru sine.

Plecă ochii în caiet și începu să scrie "Robi Thakkur", și în caractere bengaleze, și în caractere europene. Aceasta mă enervă din mai multe motive; întii, pentru că mă intriga pasiunea ei pentru un bărbat de șaptezeci de ani; al doilea, pentru că se depărtase discuția de la Geurtie (prin care, crezul eu un moment, aș fi făcut-o un pic geloasă); în sfîrșit, pentru că bănuiam că își bate joc de mine și se preface mai naivă decît este. N-aș fi suportat pentru nimic în lume să-și bată joc de mine o fată de 16 ani, pentru care nu simțeam nici un fel de dragoste, ci numai delicii intelectuale. De aceea nu i-am luat în seamă multă vreme o serie de acte foarte abile și discrete, prin care ea poate încerca să mă prindă în cursă și să mă facă ridicul. La urma urmelor, gîndeam eu, sunt cel dintîi tînăr pe care Maitreyi îl cunoaște mai de aproape, locuiesc alături de ea, sunt alb, și ar avea atîtea motive să mă placă. Gîndul acesta îmi da curaj. Îmi plăcea să-l cultiv, pentru că mă știam imun, simțeam că voi putea rămîne deasupra jocului, implicat în eventuala ei pasiune, dar liber față de mine însumi. Jurnalul acelor săptămîni dovedește îndeajuns aceasta. Urmăream jocul Maitreyi ei cu multă luciditate. Pentru că, într-adevăr, de cînd îi pierise timiditatea de la început și începuse să vorbească deschis cu mine, Maitreyi îmi făcea impresia că se joacă. Se ridică strîngîndu-și cărțile și luă în mînă o floare.

— Le-am ales pe cele mai roșii, spuse ea, privind ciorchinele glicinii.

Se pregătea să plece.

— Ia-le pe amîndouă, îi atrăsei eu luarea-aminte, înfundîndu-mi tutun în pipă, ca să-i arăt cît de puțin țineam la florile ei.

Se întoarse și o luă și pe cealaltă, îmi mulțumi pentru lecție și plecă. Dar se întoarse repede în ușă, zvîrli o floare pe masa mea (pe cealaltă o și pusese în păr) și fugi. O auzeam cum urcă scările, patru cîte patru. Nu știam ce să cred: declarație? Deschisei jurnalul și însemnai scena cu un comentariu stupid.

A doua zi, la ceaiul de dimineață și înainte de a pleca la birou, Maitreyi mă întrebă în treacăt ce-am făcut cu floarea.

— Am presat-o, minții eu, ca s-o fac să bănuiască cine știe ce idilă incipientă în sufletul meu.

— Eu am pierdut-o pe scară, mărturisi întristată.

M-am gîndit toată ziua la această scenă și-mi imaginam o serie de întîmplări cu desăvîrșire absurde. Cînd m-am întors de la birou, m-am privit în oglindă și, pentru întîia oară în viața mea, mă voiam mai frumos. Dar am un rest de humor care nu mă părăsește niciodată și, surprinzîndu-mă în fața oglinzii, așa cum mă maimuțăream ca un actor de cinema, începui să rîd cu poftă și mă trîntii pe pat, fericit că sunt totuși un tînăr inteligent și lucid. Atunci intră și Maitreyi, cu cărțile la braț.

— Facem lecție astăzi? mă întrebă ea, foarte timidă.

Am început cu bengaleza, la care eu progresam mult, pentru că învățam serile singur și vorbeam tot timpul cu Chabù numai în bengali. Ea îmi dete o temă de tradus și, în timp ce eu scriam, mă întrebă:

— Unde ai pus floarea?

— Am presat-o.

— Arată-mi-o și mie.

Eram destul de încurcat, pentru că, de fapt, zvîrlisem floarea pe fereastră.

— Nu pot, mă prefăcut eu.

— O ții într-un loc ascuns de tot? mă întrebă ea, extrem de interesată.

Tăcui, lăsînd-o să creadă asta, și continuarăm lecția. După ce

a plecat, am ieșit pe verandă, am rupt o floare care mi se părea mie că seamănă mai mult cu cea primită și am presat-o, ofilind-o puțin cu cenușa de la pipă, ca și cum ar fi fost culeasă cu o zi mai înainte. Întîlnii pe Maitreyi la masă. Îi luceau ciudat ochii, îi venea mereu să rîdă.

— Mama spune că ne ținem de prostii...

O privii înghețat și-mi oprii apoi ochii pe d-na Sen, care surîdea foarte mărinimoasă. Gîndul că ni se încurajează și glumele sentimentale mă dezgusta. Mi se părea că e un complot general la mijloc, ca să mă îndrăgostesc de Maitreyi. Așa îmi explicai atunci de ce suntem lăsați mereu singuri, de ce inginerul se retrage tot timpul în odaia lui, cetind romane polițiste, de ce nici o femeie din cîte stau sus nu coboară niciodată să ne spioneze. Îmi venea să fug chiar atunci din casă, căci nimic nu-mi repugnă mai profund decît un complot matrimonial. Plecai ochii în jos și mîncai tăcut. Eram numai noi trei: Maitreyi, d-na Sen și cu mine. Ingerul cina la prieteni. Maitreyi vorbi tot timpul cît a durat masa. De altfel, observasem de mult că nu tace decît cînd e de față tatăl sau vreun bărbat strein. Cu noi, ceilalți din casă, era foarte vorbăreață.

— Ar trebui să te plimbi puțin, serile, vorbi Maitreyi. Mama spune că iar ai slăbit...

Răspunsei ceva indiferent și pe un ton distant, ceea ce observă numaidecît d-na Sen. Începu s-o întrebe pe Maitreyi în bengali, și ea răspundea îmbufnată, dînd din picioare pe sub masă. Mă prefăcui că nu bag nimic în seamă, dar mă durea s-e văd întristată pe d-na Sen, pe care o iubeam ca pe o mamă, deși arăta atît de tînără și de sfioasă. Cînd plecai, Maitreyi veni după mine pe coridor. Aceasta nu se mai întîmplase niciodată, să se apropie de odaia mea, noaptea.

— Te rog să-mi dai înapoi floarea.

Observai numaidecît că era emoționată. Făcuse chiar e foarte serioasă greșeală de gramatică. Nu îndrăzneam s-o poftesc înlăuntru la mine, dar ea intră direct, fără să aștepte. Îi arătai floarea presată și o rugai să mi-o înapoieze, căci eu vreau totuși s-o păstrez (sau cam așa ceva; spusei în orice caz o stupiditate, care se voia-misterioasă și oarecum sentimentală). O luă tremurînd în

mîna, o privi puțin și apoi începu să rîdă, cu atîta poftă, încît trebui să se rezeme de ușă.

— Asta nu e floarea mea, spuse ea, foarte fericită.

Probabil pălii puțin, căci mă privea biruitoare.

— Cum îți vine să spui asta? mă prefăcui eu indignat.

— Floarea aceea avea, împletit, un fir din părul meu...

Mă privi încă o dată, *pasemite* foarte amuzată, și fugi. O auzii, pînă tîrziu după miezul nopții, cîntînd în odaia ei.

VI

Într-o zi, d-l Sen bătui la ușa mea. Ieșii în prag și îl văzui gata de plecare, iar pe Maitreyi înveștmîntată în cea mai frumoasă *sari* pe care o avea, de culoarea cafelei crude, cu șal maron și papuci de aur.

— Fiică-mea ține o conferință despre esența frumosului, îmi spuse.

Eu îi privii surprins și zîmbii cu o mirare și încîntare prefăcute. Maitreyi se juca indiferentă cu șalul. Avea un sul manuscris în mîna și coafura foarte îngrijită. Fără îndoială că se parfumase cu "Keora atar", pentru că pătrundea pînă la mine esența aceea zăpăcitoare.

— Îi urez din inimă tot succesul. Numai să nu se intimideze, adăogai eu, privind-o.

— Nu e întîia dată cînd vorbește, lămuri d-l Sen, orgolios. Păcat că nu pricepi destul de bine bengaleza ca s-o ascuți și d-ta...

Am intrat în odaia mea oarecum intimidat, cu o turbure dezamăgire în suflet. Mi-am reluat lectura cu greu, căci figura Maitreyiei conferențiind despre frumos mă obseda. Ori e o farsă la mijloc, ori eu sunt un dobitoc, îmi spuneam. Niciodată n-aș fi crezut că fata aceasta poate gîndi probleme atît de responsabile. Repetam prost: esența frumosului...

Cînd am auzit mașina oprindu-se în fața casei, peste vreo două ceasuri, am ieșit într-adins pe verandă ca să-i întîmpin. Maitreyi mi s-a părut puțin cam tristă.

— Cum a fost? întreb eu, adresîndu-mă amîndorora.

— Nu prea au înțeles-o toți, răspunse inginerul. A fost prea profundă, a vorbit de lucruri prea intime: despre creațiune și emoție, despre interiorizarea frumosului, și publicul n-a putut-o urmări întotdeauna.

Am crezut o clipă că Maitreyi se va opri să mai stea cu mine de vorbă, dar a trecut prin fața ușii fără să mă privească și a alergat sus. Am auzit-o închizînd ferestrele în odaia ei. Nu-mi găseam locul, și atunci mi-am luat cascheta și am pornit să mă plimb în parc. Coborînd treptele verandei, mă auzii chemat din balcon.

— Unde te duci?

Maitreyi sta aplecată pe balustradă, într-o *sari* albă, de casă, părul lăsat pe umeri și brațele goale. Îi spusei că mă duc să mă plimb prin parc și să-mi cumpăr tutun.

— Poți trimite pe servitor să cumpere tutun.

— Și eu ce să fac? întrebai.

— Dacă vrei, vino sus să stăm de vorbă...

Invitația aceasta mă turbură mult, pentru că, deși puteam circula liber prin toată casa, nu fusesem încă niciodată în odaia Maitreyiei. Ajunsei acolo într-o clipă. Mă aștepta la ușă, cu o față obosită, ochii rugători și buzele straniu de roșii. (Amănuntul acesta m-a frapat: am aflat mai tîrziu că, de cîte ori ieșea în oraș, își vopsea buzele cu *pan*, după ceremonialul eleganței bengaleze.)

— Te rog să-ți lași pantofii aici, îmi spuse ea.

Rămăsei în ciorapi, și aceasta mă făcu să mă cred ridicul, zăpăcindu-mă și mai mult. Mă pofti să stau lîngă ușa ce da în balcon, pe o pernă. Odaia părea mai degrabă o celulă. Deși era tot atît de mare ca și a mea, nu avea decît un pat, un scaun și două perne. În balcon mai era o măsuță de scris, care aparținea probabil tot odăiei. Nici o cadră pe pereți, nici un dulap, nici o oglindă.

— În pat doarme Chabù, spuse ea, zîmbind.

— Și d-ta?

— Pe rogojina asta.

Mi-o arăta de sub pat; o rogojină subțire ca pînza, făcută din pai de *bambù*. Eram emoționat; parcă m-aș fi aflat dintr-o dată în fața unei sfinte. Am adorato aproape în acea clipă. Dar ea avu un rîs ascuns și-mi spuse aproape de ureche:

— De multe ori dorm în balcon: bate briza și aud strada, jos.

O stradă pe care nu mai trecea nimeni după ora I seara, mai mult un colț de parc decît o stradă.

— Îmi place să aud strada, vorbi ea, privind peste balustradă. Drumul ăsta de jos cine știe unde duce?

— În Clive Street, spusei eu. crezînd că fac o glumă.

— Și din Clive Street?

— La Gange.

— Și apoi?

— La mare.

Tresări și se apropie iar de mine.

— Cînd eram mică de tot, mai mică decît Chabù, mergeam în fiecare vară la Puri, pe malul mării. Bunicul avea un hotel acolo. Valuri ca la Puri nu cred că mai există în alte mări. Cît casa asta...

Îmi închipui! valurile cît casa și, alături, pe Maitreyi conferențiind despre esența frumosului. Nu-mi putui stăpîni un zîmbet superior, de luciditate.

— De ce rîzi? mă întrebă tristă.

— Mi se părea că exagerezi.

— Și atunci trebuia să rîzi? Bunicul meu a exagerat mai mult ca mine: a făcut unsprezece copii...

Se întoarse iar pe balcon. Crezui că am supărat-o și mormăii o scuză oarecare.

— Degeaba, acum nu-mi ceri iertare ca întîia oară, vorbi ea zîmbind rece. Nici d-ta nu crezi ce spui. Îți place Swinburne?

Eram obicinuit cu vorbirea ei dezordonată, și i-am răspuns că-mi place destul Swinburne. Îmi aduse de pe măsută un volum uzat și îmi indică un pasagiu din *Anactoria*, subliniat cu creionul. Îl cetii tare. După cîteva versuri, îmi luă cartea din mîină.

— Poate îți place alt poet, căci Swinburne nu-ți place îndeajuns.

Eram jicnit, și începui să mă scuz, pretextînd că întreaga

poezie romantică nu valorează cît un singur poem al lui Valéry. Mă ascultă foarte atentă, privindu-mă în ochi, ca la cele dinții lecții de franceză, și aprobîndu-mă cu mișcări supuse din cap.

— Vrei să bei o ceașcă cu ceai? mă întrerupse ea tocmai cînd criticam "poemul filozofic" ca atare, numindu-l hibrid și *ineficient*.

Amuții, puțin plictisit de întrerupere. Ea ieși pe coridor și strigă jos, în curte, la bucătar, să pregătească ceaiul.

— Sper că n-ai să mi-l verși și mie pe pantaloni, cum l-ai vărsat anul trecut pe pantalonii lui Lucien!

Credeam că are să iîdă, dar ea rămase deodată împietrită în mijlocul odăii, exclamă ceva în bengali și fugi numaidecît. După pași, bănuii că s-a dus spre biroul inginerului, care era alături de odaia de primire. Se întoarse cu două cărți,

— Le-am primit azi-dimineață de la Paris și am fost atît de cufundată în conferința aceea a mea, încît am uitat de ele.

Erau două exemplare din *L'Inde avec les Anglais* a lui Lucien și, fiind trimise de editor, nu aveau nici un fel de dedicație.

— Una e a d-tale, spuse Maitreyi.

— Știi ce facem? Eu îți dăruiesc cu dedicație exemplarul meu, și d-ta, tot cu dedicație, exemplarul d-tale.

Bătu din palme. Îmi aduse cerneală și de-abia își putea stăpîni nerăbdarea, în timp ce eu scriam: "Prietenii mele Maitreyi Devi, de la un elev și profesor, în amintirea etc". Acel "etc." a intrigat-o. Pe exemplarul ei scrise doar atîta: "Prietenului".

— Și dacă această carte e furată de cineva?

— Ce are a face, și acela poate să-mi fie prieten.

Se așeză pe rogojină, cu bărbia rezemată de genunchi, și mă privi o clipă cum îmi beam ceaiul. Se înserase bine. Jos, în stradă, se aprinsese felinarul, și umbra cocotierului crescuse ciudat de mare și de albastră. Mă întrebam ce vor fi făcut celelalte suflete din această casă, de ce nu le aud niciodată nici gura, nici pasul, dacă nu cumva e o conspirație să ne lase întotdeauna singuri, de astă dată chiar în odaia ei, drept singura lumină numai boarea albastră a felinarului.

— Astăzi începe prietenia noastră, nu e așa? mă întrebă Maitreyi foarte dulce, luîndu-mi ceașca goală.

— De ce astăzi? Eram prieteni mai de mult, de cînd am început

a vorbi împreună serios.

Se așază iarăși pe rogojină și îmi spuse că, dacă am fi fost prieteni buni de tot, mi-ar fi destăinuit tristețea ei. Am rugat-o, și tăcea mereu, privindu-mă. Am tăcut și eu.

— Robi Thakkur n-a fost astăzi la conferință, vorbi.

Mărturisirea aceasta mă făcu să sufăr. Aș fi vrut să spun ceva care s-o jicnească, să-i spun că se înșală dacă mă consideră prieten, că e ridiculă și îndrăgostită.

— Îl iubești, insinuai eu, răutăcios.

Mă pregăteam să încep ceva care s-o supere. Dar ea își întoarse brusc fața de la mine și mă întrebă deodată, aspru:

— D-tră vă place să stați în întunec cu fetele?

— N-am stat niciodată, spusei la întâmplare.

— Aș vrea să rămân singură, vorbi ea după o pauză, sfârșită, obosită, ducîndu-se să se întindă pe rogojina din balcon.

Ieșii, îmi pusei cu greutate pantofii, căci era întunec, și coborîi tiptil scările, cu o ciudată mîhnire și furie în suflet. Am fost foarte emoționat văzînd pretutindeni lămpile aprinse.

Din jurnalul acelei luni:

"Nu are o frumusețe regulată, ci dincolo de canoane, expresivă pînă la răzvrătire, fermecătoare în sensul magic al cuvîntului. Recunosc că nu mi-am putut lua gîndul de la ea toată noaptea. Și acum, în loc să lucrez, mă gîndesc la ea, imagine pală în sort albastră de mătase întunecată cu înflorituri de aur. Și părul... Persanii aveau dreptate, în poeme, asemănîndu-l șerpilor. Ce va fi, nu știu. Probabil voi uita..."

"Cînd voi găsi liniștea, emule, Dumnezeule, prietenul meu?"

"Chabù a scris o poveste, și Maitreyi mi-o traduce astăzi, pe terasă, rîzînd. S-ar putea rezuma astfel: «Un rege avea un fiu cu numele de Phul. O dată, acesta a ajuns pe cal într-o pădure mare.

Îndată, tot ce era în pădure s-a prefăcut în flori, numai prințul și calul au rămas aceiași. Întors la palat, fiul povesti regelui întâmplarea, dar acesta nu-l crezu și îl muștră că spune minciuni. Chemă pe *pandit*-ul regal și-i porunci să citească prințului pilde și sfaturi despre minciună. Pentru că totuși prințul nu voia să recunoască, regele adună întreaga armată și se duse în pădure. Îndată, ei toți se prefăcură în flori. A trecut o zi. Atunci veni Phul, fiul regelui, aducînd cu el cărțile în care se găseau pilde și sfaturi despre minciună. Luă cărțile și începu să risipească foile în vînt. Și cum se risipeau foile, așa înviau soldații regelui și regele însuși..."

"Observ cîteva trăsături murdare în caracterul inginerului. E plin de el însuși, e de necrezut cît de superior se consideră. Astănoapte, pe terasă, mi-a cerut discret amănunte despre cocotele din Paris. Ar vrea să plece pentru cîteva luni în Franța, să-și îngrijească presiunea arterială. Suferă, la răstimpuri, de un fel de «*mauches-volantes*» din pricina sîngelui."

"Vărul inginerului, Mantu, vine acum din Delhi, unde era, profesor secundar, ca să ocupe un post de lector în Government Commercial School. Pare să aibă treizeci de ani, e scund și slab, și locuiește într-o cameră vecină cu a mea. Ne-am împrietenit foarte repede. Îmi mărturisește că a venit să se însoare. El nu vrea, dar d-l Sen vrea. Presimte nu știu ce rău și se teme.

E un băiat bun, care vorbește englezește închizînd ochii. Rîde mult."

"Ceremonia mariajului lui Mantu, începută acum patru zile, s-a sfîrșit ieri-noapte. Ospete au fost și în casa miresei (neagră, comună, dar foarte simpatică), și în casa inginerului. Remarc atitudinea lui Sen în această căsătorie; de fapt, el a aranjat totul și mi se plînge că Mantu «sugerează» prea mult și se precipită. Mantu îl respectă într-atît, încît i-ar fi dat și virginitatea miresei,

după cum e obiceiul în anumite părți ale Indiei, ca învățăcelul să acorde *prima nox* lui *guru* (Mantu îmi spune mereu că inginerul nu e numai văr, ci și *guru*).

Am fost peste tot, am văzut toate amănunțele totdeauna în frunte, în costum indian de mătase (mărturisesc că mă prinde foarte bine, iar apariția mea sinceră, spontană, silindu-mă să vorbesc tot timpul bengaleza, mi-a creat o mare popularitate). Recunosc că «societatea» indiană mă încântă, prietenii indieni sunt nestemați. Cîteodată sunt îndrăgostit ciudat, în sensul divin al cuvîntului (ca în India), socotind orice femeie «mamă». Niciodată n-am simțit o mai devotată, mai curată și liniștitoare dragoste filială ca pentru d-na Sen, pe care — cum e obiceiul aici — fiecare o cheamă «mamă». Cînd zăresc pe stradă *sari* albastre (ca ale d-nei Sen), chiar fără a vedea fața femeilor, simt aceeași emoție. Simt că sunt «fiu», că nicăieri nu voi găsi o mai dezinteresată, mai curată și mai înaltă pasiune maternă ca în India.

Mi-a plăcut să mă închipui căsătorit cu Maitreyi. Nu pot minți: eram fericit. Am visat-o tot timpul cît a durat căsătoria lui Mantu; logodnică, amantă. Dar nu mi-am pierdut niciodată capul. (*Notă*. Adică voiam să mă conving că nu e atît de frumoasă, îi criticam șoldurile prea mari pentru mijlocul prea subțire, inventam tot felul de scăderi fizice, crezînd astfel că mi-o îndepărtez. De fapt, cum se întîmplă adesea, tocmai aceste scăderi mi-au apropiat-o.)

Nu știu dacă toate insinuările pe care prietenii casei mi le fac sunt simple glume sau pornesc din sursa sigură, și serios orientată către mariajul meu, a inginerului. O dată, la masă, am înțeles că și d-na Sen ar dori același lucru. Nu pot spune că e conspirație (*notă*: deși crezusem multă vreme astfel), pentru că ei socotesc căsătoria o fericire și o datorie, mă iubesc mult și sincer, și apoi Maitreyi e atît de cunoscută în elita bengaleză, încît foarte ușor și-ar găsi un soț superior mie.

Mă gîndesc: ce aș deveni eu căsătorit cu Maitreyi? E posibil să-mi pierd într-atît luciditatea, încît, prins în cursă, să accept? Fără îndoială, e cea mai talentată și mai enigmatică fată din cîte am cunoscut, dar eu *pur și simplu* nu pot fi căsătorit. Ce s-ar face libertatea mea? Mă închipui soțul Maitreyiei; aș fi prea fericit. Unde vor fi călătoriile mele pe unde nu-mi vine a crede și cărțile

pe care le cumpăr în fiecare oraș ca să le vînd în orașul următor?

Dar pînă atunci, ce fericit mă simt. Și cîte am văzut. Noaptea de ieri — *prima nox* — în iatacul inundat cu flori, fetele cîntînd în balcon, Maitreyi cetînd-și poemul, scris anume pentru această ceremonie»."

"O observație pe care am repetat-o pînă la saturație în ultimele zile: de cîte ori înțeleg că se vorbește despre o eventuală căsătorie a mea cu Maitreyi sau de cîte ori bănuiesc aceasta, o emoție bruscă și violentă mă străbate. Baza e sexuală: nervozitate excesivă, abstenență prelungită, neastîmpăr pur genital, neliniște internă și groază de destin. Mă tem din ce în ce mai mult, dar situația primejdioasă mă pasionează și nu mă îndur să mă explic, să spun net că nu mă însor. Nici nu pot fugi. Ar fi stupid să fug. Sunt iremediabil un om moral, deși demonul meu mă ispitește contrariul. (*Notă.* Jurnalul e mai întotdeauna un prost psiholog, după cum această povestire va confirma. De aceea extrag notele de față; ca să-mi dau încă o dată seama cît de absurd pluteam în închipuire.)"

"Mantu a mărturisit astăzi femeilor ceea ce îi spusese eu: că nu mă însor și că nu mă voi însura niciodată. Maitreyi e acum mînioasă și disprețuitoare; nu mai vine la lecții, nu mai mă caută cînd mă întorc de la lucru ca să stăm de vorbă. D-na Sen nu-mi mai arată aceeași afecție.

M-am simțit stingherit de această schimbare, deși o doream și mă temeam de dragostea aceea interesată de mai înainte.

Maitreyi a rîs astă-seară enorm, ascultînd glumele lui Khokha. (*Notă.* Un tînăr, rudă săracă de a inginerului, pripășit în Bhowanipore cu prilejul nunții lui Mantu și care dormea pe coridor.) Eu scriam în odaia mea. Am avut o sufocare penibilă de gelozie, de care mi-e rușine. (*Notă.* De fapt, nu eram prea îndrăgostit atunci. Totuși, eram gelos pe oricine p făcea să rîdă pe Maitreyi.)"

"Mi-era indiferentă Maitreyi atît timp cît mă ştiam căutat cu afecţiune de întreaga familie; mă temeam cînd am bănuir o cursă matrimonială; dar de îndată ce hotărîrea mea de a rămîne celibatar a fost cunoscută şi Maitreyi s-a schimbat cu totul faţă de mine, a început să-mi fie dragă (*notă*: nu e adevărat), şi sufăr un pic de gelozie, de singurătate, de menirea mea.

S-au schimbat multe; mănînc numai cu inginerul şi cu Mantu, femeile mănîncă după noi. Nu mai au nici o veselie mesele noastre fără Maitreyi. Aş vrea mult să plec în vreo inspecţie prin sudul Bengalului şi, la întoarcere, să pretextez ceva şi să mă mut în altă parte. Experienţa începe să dureze prea mult."

"De două zile e întunecat şi plouă. Azi, adevărate torente. Am ieşit pe verandă să văd străzile inundate. Am întîlnit pe Maitreyi, splendid îmbrăcată (vişiniu de catifea cu mătase neagră), privind şi ea. (Ştiam că a scris poeme asupra ploaiei, poate chiar astăzi, sus, în camera ei.) Am vorbit puţin şi rece. Mă privea indiferentă, distrată. Aş fi ghicit eu vreodată că se află în ea atîta experienţă feminină şi poate intui atît de precis toate atitudinile cerute de noua situaţie?

Mă simt străin în casa aceasta, unde am cunoscut cea mai sinceră şi cea mai indiană afecţiune. Deodată, totul a îngheţat în jurul meu, şi spontaneitatea mi-a dispărut. La masă sunt posac şi tăcut, în odaia mea mă simt aproape bolnav. E drept, la răstimpuri am accese de bucurie, panică şi dansez fredonînd (lucru care. mi se întîmplă atît de rar)."

"De ieri, relaţiile mele cu Maitreyi şi familia s-au restabilit pe vechiul temei de intensă afecţie. Poate pentru că am explicat inginerului — cînd mă întorceam cu maşina de la birou — indiscreţia lui Mantu; care nu a înţeles prea bine concepţia mea asupra mariajului, adaog eu. (*Notă*. Mi se pare că acea răceală, pe care jurnalul o atribuia paralizării proiectelor de căsătorie cu Maitreyi, se datora, de fapt, unei neînţelegeri; Mantu spusese că

eu îmi bat joc de căsătorie, și, cum indienii nu concep datorie mai sacră decît aceasta, firește ca au reacționat, poate fără voie.)

Cu Maitreyi am rîs mult ieri; astăzi am vorbit mult în bibliotecă, am cetit *Shakuntala* împreună, pe covor, căci venise profesorul ei particular și mă rugasem să fiu și eu îngăduit să asist la lecție. Noaptea, pe terasă, recită fără pomină din *Mahuya* lui Tagore. După aceea se retrage fără s-o simțim, căci poezia e cuvîntul ei ultim, și, după ce l-a spus frumos, se posomorăște.

O iubesc?"

VII

Din jurnalul lunii următoare:

"Noi doi, singuri, discutînd despre virilitate; Walt Whitman, Papini și ceilalți. Ea a cetit puțin, dar mă ascultă. Știu că mă place. Mi-o spune. Mărturisește că s-ar da ca într-un poem din Tagore, pe plajă, în început de furtună. Literatură."

"Patima crește, delicios și firesc amestec de idilă, sexualitate, prietenie, devoție. Cînd stau lîngă ea pe covor, cetind împreună, dacă mă atinge, sunt excitat și mă turbur nebunește. Știu că și ea e turburată. (*Notă.* Nu e adevărat. Maitreyi n-a simțit niciodată patima în timpul acela.) Ne spunem multe prin literatură. Cîteodată ghicim amîndoi că ne vrem. (*Notă.* Inexact; Maitreyi era cîștigată numai de *joc*, de voluptatea amăgirii, nu de ispită. Nici nu-și închipuia pe atunci ceea ce poate însemna pasiunea.)"

"Cea dintîi seară și noapte (pînă la 11) petrecută singur cu Maitreyi, traducînd *Vallaka* lui Tagore și discutînd. Inginerul, întorcîndu-se de la un dineu în oraș, ne-a surprins în odaia ei, la

taifas. Eu, calm, am continuat să vorbesc. Maitreyi s-a zăpăcii, a apucat volumul de poeme și l-a deschis; iar când a intrat d-l Sen în odaie, i-a spus:

— Învățăm bengali...

Așadar, și ea minte?! (Notă. Jurnalul acesta e exasperant. De ce trebuie să sufăr atîta ca să înțeleg un ingur om? Pentru că, mărturisesc, nu înțelegeam nimic din Maitreyi pe atunci, deși credeam că o iubesc și că sunt iubit. Ea nu mințea, ci *uita* numai. Uitase că venisem la ea pentru *Vallaka* și, când a intrat inginerul, și-a adus aminte, firesc. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi continuat conversația, dar în fața părintelui nu vorbea niciodată, de aceea s-a reîntors la carte.)"

"I-am adus astăzi lotuși, atît de mulți, încît, luîndu-i în brațe și mulțumindu-mi, nu i se mai vedea fața. Sunt sigur că Maitreyi mă iubește. (Notă. Cît mi-a trebuit pînă să înțeleg!) Scrie poeme pentru mine și-mi recită ziua întregă versuri. Eu nu o iubesc. O admir enorm și mă excită: totul, carnea, ca și sufletul. Am surprins ceva nou în ea. Vorbeam cu Lilu și i-am spus că voi repeta anumite lucruri, auzite de la ea, soțului.

— Și ce îmi va putea face? întrebă insinuant Lilu.

— Știu eu, nu mă pricep în lupte conjugale, am răspuns

— O va pedepsi, *într-un fel sau altul*, accentuă Maitreyi și repetă cuvintele, rîzînd, cînd am rămas singuri.

Așadar, și ea știe?... De altfel, mi-a mărturisit că ar vrea să dea într-o nebunie, ntoxicață de dragoste sau de patos. Aflu sincerități inaccesibile celorlalți, pe care nu le-aș fi bănuț în cele dintîi zile ale prieteniei noastre, (Notă. Adevărul era că Maitreyi se juca pur și simplu și, chiar după ce Lilu îi destăinuise în ce constă dragostea de soție, ea nu înțelegea nimic și repeta anumite lucruri, numai pentru că o desfătau.)"

"Escapada noastră — Maitreyi, Lilu, Mantu și cu mine — la un cinematograf de cartier, unde rula un film indian cu Himansural Ray. Cît da mult ne-am vorbit, apropiați, și cît am rîs. Dar la

plecare a avut o criză și și-a pierdut conștiința. Nu știam cum să mi-o explic: întunecul, subiectul filmului sau spasm sexual, datorit apropierei mele? Știu că e neînchipuit de senzuală, deși pură ca o sfântă. De fapt, acesta e miracolul femeiei indiene (verificat și de confesiunile prietenilor mei bengalezi): o fecioară care ajunge amantă perfectă în cea dintii noapte."

"Maitreyi îmi insinuează o idilă cu un tânăr superb, un bengalez la studii în Anglia. Așadar, urmează itinerariul tuturor mediocrităților sentimentale... (Notă. Fa voia numai să-mi mărturisească hotărîrea de a renunța ia tot ceea ce se întîmplase înainte de mine.)"

"Aduc iarăși flori. Ea e supărată că am dat și celorlalte fete, și d-nei Sen. Cred că Mantu a observat familiaritatea noastră, căci intervine prompt cînd suntem singuri și, deși Maitreyi îi spune că e *private talk*, el tot rămîne.

Am fost la cinematograful cu inginerul, care îmi vorbește trist de amânarea călătoriei în Franța. Mi s-a părut mie sau a insinuat o eventuală unire a mea cu Maitreyi? Cînd mă întorc, mă întreb dacă, într-adevăr, *mi-e dragă*, deși tot timpul, în mașină, eram intoxicat de imaginea patului nostru nupțial."

"Continuu o strategie care mă amuză. Mă feresc să întîlnesc pe Maitreyi, prefăcîndu-mă că mi-e teamă, că sunt îndrăgostit nebun *etc.* Mi-a vorbit azi-dimineață aproape forțîndu-mă s-o primesc în camera mea. Intimitatea aceasta cu o indiană e ceva nemaipomenit. Nici eu nu știu cum s-o sfîrși. Mă turbură, mă fascinează, dar nu sunt îndrăgostit. Mă amuz numai."

"Neașteptată *volte-face* din partea Maitreyiei. Eu mersesem prea departe, simulînd o devoție de copil (credeam că acesta e drumul către inima oricărei indiene). Dar Maitreyi nu e numai o

fecioară indiană, ci și un suflet original, cu o voință stranie. O dezgustă devoția, adorarea bărbaților, îmi spune (înțelegîndu-mă și pe mine alături de ceilalți admiratori platonici). E comun, e banal, copilăresc. Urăște sau disprețuiește pe admiratori. Visează un bărbat excepțional, deasupra sentimentelor și sentimentalismului. Atitudinea mea o enervează.

Bun! Dacă e adevărat ce spune, schimb tactica. Deja farmecul senzual care mă copleșea în timpul convorbirilor noastre a dispărut îndată ce mi-a mărturisit acestea. Sunt de-acum mult mai liber, mai liberat. Ard de nerăbdare s-a întâlnesc iarăși în camera mea, s-o văd cum va reacționa. Voi arăta Maitreyiei că nu mi pasă de dragostea ei. Știu că mă iubește. Nu se poate ascunde. Știu că e legată de mine. Iar dacă am rămîne singuri 24 de ceasuri, mi s-ar da fără șovăire.

Dar de ce mă insultă, pentru Dumnezeu? De ce îmi spune că îi repugnă dragostea comună? Este altceva mai bun?"

"Nici o femeie nu m-a turburat atîta. Suferința mea senzuală e un blestem, în aceasiă lună aridă, cu atîtea lucrări pe cap. Să fie, oare, misterul trupului ei? Mă îndoiesc; mă turbură orice conversație care îmi insinuează primejdia, adică unirea mea cu Maitreyi, care se pune la cale. Știu că sunt în primejdia aceasta. Am atîtea probe zilnice. D-na Sen, îndeosebi, mă covîrșește cu simpatia-i maternă. Inginerul mă numește "copilul" său. (*Notă.* Nu înțelegeam nimic, firește!)"

"Seara, la masă, d-na Sen se plînge că o chem încă «doamnă», iar nu «mamă», cum e obiceiul în India. Are o blîndețe sfîntă și comunicativă, o inocență deconcertantă. O iubesc.

Se fac comentarii insinuante. Mantu cere să-l numesc «unchi», iar Lilu «tanti», deși nu are decît 17 ani. Mă amuz.

Problema Maitreyiei. Dintr-un nimic ne-am supărat (de altfel, aceasta ni se întîmplă de două ori pe zi), și a încercat tot felul de gesturi erotic-sentimentale ca să mă împace. Am lucrat mohorît tot timpul, închis la mine în cameră. Eram, însă, fericit, căci

speram să se strice prietenia noastră prea familiară și pasiunea noastră nemărturisită. Mi-era teamă că ajunseseam prea departe și mă legam de orice pretext ca să dau înapoi. Dar nu; ca și-a cerut scuze, și jocul a reînceput. Simt că n-am să pot să mă stăpînesc mult."

"Aproape am sărutat-o astăzi după-amiază, singuri noi doi în odaie. Am făcut eforturi să n-o îmbrățișez, într-atît era de excitată ea și atît de înnebunit eu. M-am mulțumit să-i strîng și să-i mușc brațul. Mai mult n-am vrut. Mi-e teamă, mi-e spaimă de mine. (Notă. Maitreyi n-a fost o clipă excitată, cum credeam eu. O turbura numai atitudinea mea. Ea voise să se joace, iar eu ajunseseam mult mai departe.)

Maitreyi e o fată rară; dar soție nu va fi tot atît de mediocră ca oricare alta?

A venit mai tîrziu, spre seară, cu acel admirabil șal stacojiu, care o lasă aproape goală și îi vădește sînii bruni într-o paloare ucigător de turburătoare. Știu că a îmbrăcat acest costum obscen și fermecător pentru mine; inginerul e absent, altminteri n-ar fi avut curajul să-l îmbrace. (Notă. De fapt, nu era decît un costum de Rajputana, care se poartă de-a dreptul pe trup, nu peste pieptar, cum e obiceiul în Bengal.)

Maitreyi vine mereu în camera mea, vine fără nici un motiv și întotdeauna insinuează sau provoacă. Pasiunea o face frumoasă. Senzual, carnal, e peste fire de ispititoare. Fac eforturi ca să o judec hidoasă, grasă, urît mirositoare și să mă pot stăpîni. E un fel de «meditație prin imagini contrarii» ceea ce încerc eu. Adevărul este că nervii mi se consumă inutil, și, de fapt, nu înțeleg încă nimic precis. Ce vor cu mine?"

"De dimineață, ceartă cu Maitreyi. Ea se simte jicnită pentru toate nimicurile și amenință să nu vorbească cu mine o săptămînă. Azi i-am spus că nu-mi pasă, orice ar face ea. Faptul acesta m-a calmat și m-a ajutat să lucrez. Lilu a venit să intervină, spunîndu-mi că «poeta e nespus de deprimată». I-am

răspuns că eu nu sunt supărat, dar dacă lucrul acesta o amuză... Cît de banale sunt toate femeile, înțelegeam eu. Aceeași melodie, aceeași în Europa sau în Asia, cu femei inteligente, stupide, perverse sau fecioare.

Seara am fost la cinematograful singur, petrecînd de minune. La cină, Maitreyi s-a așezat îngă mine, într-o *sari* superbă, veche de o sută de ani. Era plînsă, tăcută; de-abia a mîncat. «Mama» a înțeles totul. Mi-a mulțumit că am vorbit cu ea. După cină avem o mică «explicație». Maitreyi îmi spune că n-am înțeles-o atunci cînd am crezut că disprețuiește dragostea, simpatia..."

"Lupta a durat un sfert de oră. I-am strivit mîinile. Era fermecătoare zbătîndu-se; fața i se contorsiona, lăcrăma, se ruga în gînd la Tagore. Încerca să-și scoată mîmii prinse de încheieturi în pumnul meu; căci aceasta era lupta. Eram calm, experimentînd detașat de durerea fizică și de orgoliu.

În sfîrșit, a trebuit să recunoască, era înfrîntă. Aceasta i-a dat o bucurie amestecată cu senzualitate amară. Știu că era fericită că *eu* am înfrînt-o. Dar suferea că maestrul ei spiritual, *guru*, nu o ajutase. *Etc.*

Cînd ne-am dus spre odaia ei, noi doi, singuri, ea mi-a șoptit:

— Mi-ai frînt mîinile!

I le-am luat fără să reflectez și, mîngîindu-le, le sărutam. Aceasta e extraordinar pentru India. Să știe cineva, ar ucide-o! (*Notă. Exageram.*)

După masă, fără să-mi vorbească, mi-a zvîrlit în odaie o floare..."

"Cinematograful cu Maitreyi și ceilalți. A stat lîngă mine, firește. În întunec mi-a spus că lucruri importante sunt de lămurit. Apoi, cînd a aflat că mă joc, că puțin îmi pasă de «sentimentele» ei, că o urăsc (mințeam), și-a pierdut calmul ei de regină (Cleopatra?) și a început să plîngă. Nu am fost emoționat.

A plîns a doua oară, la ieșire, violent. Eu i-am spus: «Maitreyi!» și am tăcut penibil. În aceeași seară a plîns iarăși la mine în

odaie, nervos, acoperindu-și fața în șal. Totdeauna fără nici o lămurire. Dar a avut puterea să rîdă cînd au venit ceilalți."

"Neașteptate «explicații» cu Maitreyi. Ea a fost mai tare astăzi A plîns numai o singură dată. Eu m-am arătat nervos, desperat, insinuînd o plecare urgentă. Finalul a fost violent; am rugat-o să plece din odaia mea. M-am trîntit pe pat, simulînd o criză mai mare decît simpla mea Încurcătură. Am fost ridicol. Am făgăduit Maitreyiei eă vom ajunge iarăși «prietenii». Ce stupid! Printr-o tactică idioată am «mărturisit» o sută de minciuni care mă banalizează pînă la greață, am făcut «scene» etc, etc... iar ea a fost de un calm admirabil. Mi-a spus că își are partea ci de vină în «glumele» noastre sentimentale. Pentru aceasta suferă, căci s-a coborît în ochii mei. Dar lucrurile *trebuie* să se sfîrșească aici; să fim iarăși prietenii.

Noaptea.

"Oh! Dar lucrurile nu sunt atît de simple. O iubesc mult, feroce, și mi-e teamă de Maitreyi. Mi-a spus că suferă de răul pe care mi l-a făcut.

Mi-e teamă, dar mă bucur. Sufletul nu mi-e încă uscat de gîndurile noi și nerezslvate. Pot fi încă pătimaș îndrăgostit, deși nu sentimental. Dar, de fapt, ce-mi pasă mie dacă sunt sau nu sentimental?"

"Intoxicație? Cad victimă propriei mele farse? Astăzi, de dimineață și pînă seara tîrziu, am fost «fericit», înțelegînd prin acest cuvînt tern un fluviu irațional de sentimente majore, vitale, restaurînd pofta de existență și de joc. Eram gata să-i spun Maitreyiei: «Vrei să fii soția mea?» și sunt gata și acum. Aș fi atît de fericit soțul ei! Atît de purificat, de senin..."

"După-amiază, conversație cu Maitreyi asupra mariajului. Mă gîndesc mult și mă închipui soțul ei, șef de familie și miracol etc. Satisfacții, liniște.

Seara îmi spune că e disperată că nu i-a scris Tagore. Poetul e pentru ea mai mult decît *guru*, e prieten, confident, logodnic, zeu, poate amant. Îmi mărturisește că nimeni nu bănuiește legătura lor. O iubire indiană. Sunt gelos? M-am hotărît să-i spun că e inutilă dragostea noastră; de acum, ea știe tot, fie că i-am mărturisit, fie că i-am sugerat sau a înțeles singură (*notă*: totuși, nu știa nimic, nu înțelesese nimic precis), pentru că nu voi accepta ca soția mea să fi iubit întâi pe altul. Ea a observat supărarea mea, oarecum severă și emfatică. După cină n-am vorbit nimic. Mi-a trimis cuvîntul prin Khokha, spunîndu-mi că am jicnit-o. N-am răspuns.

Cîteodată, afacerea aceasta mă enervează, alteori mă amuză. În general, sunt intoxicat de dragoste, visez căsătorie și fii. Mă face să-mi pierd mult timp. Concentrarea mintală e dificilă. Dar nu voi renunța la dragoste."

"Noaptea a fost cutremur. Am avut febră tot timpul. Azi-dimineață, cînd am întîlnit pe Maitreyi, i-am dăruit o carte scumpă."

"Zi de extraordinară emoție, pe care mi-e peste putință s-o însemn aci. Pe scurt, Maitreyi m-a certat întrebîndu-mă unde vreau să ajung, căci neslăpinirea mea o compromite, că Mantu și Khokha au început să afle *etc.* Plîngea cu spasme. Eu n-am scos un cuvînt. Eram mîhnit, o jicnisem. Dar și pozam enorm.

Din nefericire, Khokha era pe verandă, alături de odaia mea, și a auzit tot. Cînd Maitreyi a aflat asta, a început să plîngă mai disperat. Mi-a scris pe marginea unui plic că ar vrea să moară. Pentru o indiană, ceea ce știe Khokha acum e dezonoare.

Totuși, cînd s-a liniștit, mi-a deretecat prin odaie și mi-a aranjat florile pe masă. Eu n-am vorbit."

"Maitreyi a început să scrie o carte de poeme asupra «iluziilor și miragiilor frumoase»."

"Azi, pe cînd îi povesteam destrăbălările felelor din Europa, ea m-a întrebat dacă sunt pur, și numai gîndul că s-ar putea să nu fiu a înspăimîntat-o într-atît. Îneît a început să plîngă. Setea aceasta violentă, mistică, după puritate m-a emoționat.

Pe seară, ajungînd iarăși să vorbim despre căsătoria ei, — cu un strein, un tînăr bengali care desigur că nu o va face fericită, recunoaște Maitreyi —, i-am mărturisit că marele meu păcat e acela de a fi născut alb (cred puțin în această mărturisire), că, dacă aș fi fost indian, aș fi avut alte șanse *etc.* Aceasta a nedumerit-o iarăși, și eu i-am pus marea întrebare: de ce nu putem fi noi căsătoriți? De ce nu e îngăduită unirea noastră? Ea m-a privit înmărmurind și a cercetat cu ochii în toate părțile, să vadă dacă nu m-a auzit cineva.

A început a spune că așa e hotărît de soartă sau de Dumnezeu (eu o întrebam dacă Dumnezeu a hotărît astfel sau prejudecățile, dar mi-a răspuns că Dumnezeu își manifestă dorința prin prejudecăți), că poate dragostea mea e numai o iluzie trecătoare *etc.* Fapt e că dragostea aceasta — pe care o socotisem la început imposibilă, minoră, fantezistă — și atitudinea Maitreyiei, pe care o crezusem multă, vreme îndrăgostită de mine — în timp ce ea nu e de nimeni — mă stăpînesc și mă duc departe; într-un suflet al meu. neștiut pînă acum, într-o margine de gînd unde mă simt fericit și splendid. Nu știu cum să exprim toate sentimentele acestea revelate. Mă gîndesc serios la unire..."

Din ziua aceea am văzut-o cu greutate. Rămînea tot timpul în odaia ei, scriind și cîntînd. I-am trimis cîteva bilete inocente prin Lilu, la care nu mi-a răspuns. Am crezut o sumă de lucruri în prima noapte, apoi mai puține, apoi n-am mai crezut nimic. Am observat că pot trăi foarte bine și fără Maitreyi.

VIII

Nu mult după aceea am întâlnit într-o după-amiază pe Harold. Mi s-a părut mai rece, mai răutăcios.

— E adevărat că te însori cu fata inginerului? mă întrebă el, între altele.

Roșii și începui să-mi bat joc, așa cum fac de câte ori sunt pus în încurcătură, mai ales dacă trebuie să apăr pe cineva drag. Harold a trecut repede peste glumele mele și-mi spuse că a aflat aceasta de la birou, unde mă căutase o dată ca să mă invite la un picnic. A mai aflat tot atunci că vreau să mă lepăd de legea mea și să trec la hinduism. Și, deși el însuși este un mare păcătos și se duce la biserică numai pentru Iris, vestea aceasta l-a îngrozit îndeajuns. Îmi spuse că Sen e un monstru, că am fost fermecat, că ar trebui să dau cinci rupii la "Sisters of the poor" ca să se roage pentru mine.

— Ce mai fac fetele? întrebai.

— Te regretă, îmi mărturisi. Probabil că economisești mult acolo, în Bhowanipore, reîncepu el după o clipă. Nu plătești casă, nu plătești masă și nu ieși niciodată în oraș. Ce faci toată ziua?

— Învăț bengaleza ca să-mi iau examenul de *Provincial-Manager*, minții eu. Și apoi, e o lume nouă, nici nu știu cum trece timpul...

Îmi ceru cinci rupii împrumut, ca să se ducă seara la balul Y.M.C.A.

— Nu te tentează? mă iscodi el.

Într-adevăr, nu mă tenta. Mă gândii fără melancolie la acei ani de risipă și eroare petrecuți la Wellesley-Street, în Ripon Street. Îl privii pe Harold, și nu-mi evoca nimic trupul lui vlăjgan, fața oacheșă cu ochi frumoși, în cearcăne. Un strein, acest camarad al meu, cu care alergasem după atâtea fete și pierdusem atâtea nopți. Viața pe care o începusem mi se părea atît de sacră, încît nici nu

mă încumetam să i-o destăinui. Îmi făgădui să mă viziteze într-o zi și își notă cu atenție adresa. ("Pentru vreun eventual mare împrumut", mă gândii eu.)

Acasă îi găsii pe toți în sufragerie, luînd ceaiul. Erau acolo și Mantu, și soția lui, Lilu, și Khokha, și surorile lui Khokha (două din acele femei-umbre, pe care nu le vedeam aproape niciodată). Le povestii cu multă sinceritate întîlni-rea mea cu Harold și dezgustul de viața pe care o duc europenii și eurasienii din acest oraș, viață pe care am dus-o și eu atît timp. Mărturisirea aceasta a mea i-a desfătat. Femeile mă sorbeau cu ochii și mă tot lăudau în *argot*-ul lor neînțeles, iar Mantu îmi strîngea mâinile și închidea ochii, după obiceiul lui. Numai inginerul, după ce îmi atrase atenția asupra zelului meu prea entuziast, se retrase să-și citească nelipsitul său roman polițist.

M-am dus cu Maitreyi, cu Khokha și cu Lilu sus pe terasă. Așteptam seara întinși pe covoare, vorbind rar și căutîndu-ne fiecare cea mai comodă poziție, cu perna sub cap. Eu venisem în sandale și-mi jucau picioarele în aer, încercînd să le rezem decent și oarecum întîmplător de parapet. Învățasem în aceste ultime luni un întreg ceremonial al picioarelor; știam, de pildă, că de cîte ori lovesc pe cineva, fără voie, trebuie să mă plec și să-i ating cu mîna dreaptă piciorul; că niciodată nu trebuie să schițez, nici în glumă, gestul lovirii cu piciorul în cineva, și alte multe. De aceea ezitam înainte de a mă rezema comod de parapet. Auzii atunci pe Lilu vorbind ceva în șoaptă Maitreyiei.

— Spune că ai un picior foarte frumos, un picior alb, de alabastru, mă lămuri Maitreyi, fără să-și poată ascunde o privire de neînțeleasă invidie și necaz.

Roșii, și de plăcere (căci, urît fiind, mă încîntă peste fire orice laudă adusă ființei mele fizice), și de timiditate; nu știam cum să tîlcuiesc privirile Maitreyiei. Îmi fixa picioarele cu un zîmbet disprețuitor, rău, umilit. Eu începui a vorbi stupidități ca sa curm tăcerea, spunînd că aceasta nu are nici o importanță, căci niciodată nu se văd picioarele, cel puțin la noi. albi.

— La noi e altfel, mă întrerupse Maitreyi, îmblînzită. La noi, prietenii își arată dragostea atingîndu-și picioarele goale. De cîte ori stau de vorbă cu prietenele mele, eu le strîng piciorul. Uite

așa...

Își desprinse, îmbujorându-se, piciorul din *sari* și-l apropie de Lilu. Se petrecu atunci ceva ciudat. Aveam impresia că asist la o scenă de dragoste dintre cele mai intime. Lilu strânse între gleznelor ei pulpa de jos a Maitreyiei, tresărind și zîmbind ca descătușată dintr-un sărut. Erau adevărate mîngîieri alunecările acelea leneșe pe pulpă, cu degetele strînse, călcîiul aplecat, și apoi strînsoarea, în care carnea se strivea caldă, tremurînd. Sufeream cumplit, și de gelozie, și de revoltă, împotriva dragostei acesteia absurde, între carnea a două femei. Maitreyi își retrase brusc piciorul din îmbrățișare și-l trecu peste laba lui Khokha. Îmi venea să-mi mușc buzele, să fug, căci văzusem deodată cum piciorul acela negru și murdar al lui Khokha, scorjit de arșiță și de trotuare, primește apropierea caldă, ca pe o ofrandă, a trupului Maitreyiei. Khokha avea un zîmbet de cîine mîngîiat, și regretai că nu pot vedea ochii Maitreyiei, să ghicesc în ei voluptatea pe care o trăda pulpa în apropierea cărnii băiatului.

Mă gîndii atunci că rîsul Maitreyiei — pe care îl provoca acel *clovon* urît — trăda aceeași abandonare, aceeași posesiune. M-am întrebat, mai tîrziu, dacă nu există și altfel de posesiuni decît cele cunoscute, mai rafinate și mai inefabile, obținute pe furiș, cu o atingere sau cu o glumă, cînd femeia se predă total căldurii sau spiritului celuilalt și e luată în întregime, așa cum niciodată nu o vom putea lua noi, chiar în cele mai definitive și mai nebunești ceasuri de dragoste. Multă vreme după aceea am fost gelos nu pe tinerii frumoși, pe poeții și muzicanții care se adunau în casa Sen și cu care vorbea Maitreyi, privindu-i lung, zîmbindu-le, iubindu-le cărțile, ci pe oricine o făcea să rîdă pînă la lacrimi, pe Khokha și pe Mantu, mai ales pe acesta din urmă, care, fiindu-i unchi, își putea îngădui să-i strîngă brațul, vorbindu-i, sau o putea bate pe umăr și scutura de păr. Gesturile acestea de abandonare inocentă mă chinuiau mai mult decît orice rival. Mi se părea că Maitreyi e neștiutoare de violul săvîrșit pe furiș asupra-i de către o carne sau un spirit strein. Și, ca să spun totul, mă făceau să sufăr îndeosebi posesiunile spirituale: un poet tînăr, Acintya, pe care Maitreyi nu-l văzuse decît o singură dată și nu-i vorbea decît la telefon, cînd trimitea poeme pentru revista *Prabuddha Bharatta*;

un matematician care venea foarte rar și despre care Maitreyi îmi vorbise cu entuziasm, mărturisindu-mi că îi plac bărbații înalți: și mai presus de toți, *gurul* ei, Robi Thakkur. Cu o mare abilitate încercam să-i insinuez că se abandonează prea mult, fie cu spiritul, fie cu carnea. Dar mă privise atît de inocentă, de mirată și sinceră, încît am renunțat. De altfel, acestea se petreceau în urma celor povestite adineaori, într-o vreme cînd eu promisem destule probe că nu am de ce mă teme de nimeni.

...Rămăsesem îngîndurat și dezgustat, mușcîndu-mi pe furiș buzele și privind cele dintîi stele într-un cer încă palid. Conversația continua într-o bengaleză colocvială, din care nu pricepeam decît foarte puțin; de altfel, nici nu încercam să pricep și nu tresăream decît la rîsul Maitreyiei, pe care Khokha îl alimenta cu nesfîrșite calambururi și schimonoseli. Probabil că ea observă sfiala mea, căci mă întrebă, în englezește, dacă nu sunt prea obosit și dacă n-aș voi să mă distrez ajutînd-o în ceasurile mele libere să termine catalogul bibliotecii d-lui Sen. Aceasta m-ar recrea îndeajuns, după munca mea de la birou, și am putea sta de vorbă mai mult. (Pentru că, de fapt, în ultimele zile aproape că nu mă întîlnisem cu Maitreyi.) Nu știam nimic de catalog și aflai că d-l Sen, care strînsese pînă acum vreo patru mii de volume, — fie moștenite, fie cumpărate —, intenționa să-și tipărească într-o broșură de lux catalogul bibliotecii, ca să poată fi dăruită, în caz de moarte, unui colegiu local. Mi se păreau ridicole toate acestea, dar primii.

— Tata nu îndrăznea să te roage să mă ajuți, mărturisi Maitreyi. Se temea să nu-ți pierzi prea mult timp. Eu sunt mică, n-am ce face toată ziua și-mi place să copiez titlurile cărților...

Îmi amintesc că în seara aceea, rămas singur, mă blestemam că promisem prea repede o propunere care mă va face să-mi pierd aproape tot timpul liber. (După cîte înțelesesem eu, trebuiau copiate titlurile pe mici bucățele de hîrtie, apoi clasate alfabetic, cu numărul lor respectiv de raft, și transcrise din nou într-un dosar, pentru a fi date la tipar. Munca aceasta îmi repugna.) Și mă temeam, de asemenea, că jocul nostru ar putea să reînceapă într-un timp cînd eu izbutisem să mă cumițesc.

Pe Maitreyi am întâlnit-o a doua zi după-amiază, înainte de ceai, în pragul bibliotecii, așteptându-mă.

— Vino să-ți arăt ce-am făcut, mă chemă ea.

Adusese vreo cincizeci de volume pe o masă și le așezase cu cotoarele în sus, în așa fel încât să poată fi cetite unul după altul.

— D-ta începi din capul ăsta al mesei, iar eu de dincolo. Să vedem la ce volum ne întâlnim, vrei?

Părea foarte emoționată, îi tremura buza și mă privea clipind des din pleoape, ca și cum s-ar fi silit să uite ceva, să destrame o imagine din fața ochilor.

M-am așezat la scris cu o presimțire ciudată că se va întâmpla ceva nou și mă întrebam dacă nu cumva aștept dragostea Maitreyiei, dacă surpriza pe care o presimțeam nu era o eventuală împărtășire, o luminare a ascunzișurilor sufletului ei. Dar mă trezeam prea puțin clătinat de întâmplările acestea eventuale. Scriind, mă întrebam: o mai iubesc? Nu; mi se părea că o iubesc, numai atât. Înțelesei pentru a suta oară că mă atrăgea altceva în Maitreyi: iraționalul ei, virginitatea ei barbară și, mai presus de toate, fascinul ei. Îmi lămurii perfect aceasta; că eram vrăjit, nu îndrăgostit. Și, ciudat, înțelegeam nu în ceasurile mele de luciditate, — multe-puține câte mai aveam —, ci în clipele din pragul experiențelor decisive, în clipele *reale*, când începeam să trăiesc. Reflecția nu mi-a relevat niciodată nimic.

Pusei mâna pe un volum și întâlnii mâna Maitreyiei.

Tresării.

— La ce volum ai ajuns? mă întrebă.

I-l arătai. Era același la care ajunsese și ea: *Tales of the unexpected* de Wells. Roși deodată, de bucurie, de încântare, nu știu, dar îmi spuse cu un glas stins:

— Ai văzut ce "neașteptat" avem înaintea noastră?

Zîmbii sugestionat și eu puțin de coincidența aceasta, deși majoritatea volumelor de pe masă aveau titluri caracteristice: *Visul*, *Ia-mă cu tine*, *Ajutor!*, *Nimic nou?* și altele. Căutam un răspuns cu mai multe înțelesuri, dar veni Chabù să ne cheme la

ceai, și ne-am ridicat de la masă foarte fericiți amîndoi, continuînd să ne privim. În timpul ceaiului, eu am vorbit cu multă exuberanță despre ultimele mele lecturi, toate relative la Khrishna și la cultul vaishnav, și povesteam cu atîta entuziasm și sinceritate scene din viața lui Chaitanya, încît d-na Sen nu putu să se mai stăpînească și se apropie de mine cu două lacrimi mari în ochi, spunînd:

— Parcă ai fi un vaishnav...

Eram fericit că-mi vorbise așa. Mărturisii că socotesc vaishnavismul una din cele mai elevate religii, și de aici porni o discuție asupra religiilor, susținută mai ales de Mantii și de mine, pe care Maitreyi o asculta cu ochii în gol, fără să spună un cuvînt.

— Ce știți voi despre religie? izbucni ea deodată, roșind, apoi pălınd, gata să plîngă.

Rămăsei surprins, neștiind dacă trebuie să mă scuz sau să mă explic. Mantu voi s-o mîngîie, dar ea se smulse și fugi în bibliotecă. Îmi sfîrșii ceașca de ceai, intimidat. Nu mai vorbea nimeni. M-am retras în odaia mea, ca să răspund scrisorilor, cu o neliniște și nerăbdare necunoscute pînă atunci. Dar, pe cînd scriam, am simțit deodată nevoia de a vedea pe Maitreyi și m-am dus.

Ziua aceea își are o mare însemnătate în povestirea de față. Transcriu din jurnal. "Am găsit-o abătută, aproape plîngînd. I-am spus că am venit, pentru că m-a chemat, și aceasta a surprins-o. Ne-am despărțit, apoi, pentru cinci minute, ca să sfîrșesc scrisoarea. Cînd m-am întors, dormea pe canapeaua din fața mesei.

Am deșteptat-o. A tresărit; ochii îi erau măriți. Am început s-o privesc țintă; ea îmi sorbea privirile, ochi în ochi, întrebîndu-mă la răstimpuri, șoptit: «Ce?» Apoi n-a mai fost în stare să vorbească, nici eu n-am mai putut s-o întreb; ci ne priveam fix, fermecați, stăpîniți de același fluid suprafiresc de dulce, incapabil să ne împotrivism, să ne scuturăm de farmec, deșteptîndu-ne. Mi-e greu să descriu emoția. O fericire calmă și în același timp violentă, în fața căreia sufletul nu opunea nici o rezistență; o beatitudine a simțurilor care depășea senzualitatea, ca și cum ar fi participat la o fericire cerească, la o stare de har. La început,

starea se susținea numai prin priviri. Apoi am început să ne atingem mîihile, fără a ne despărți totuși ochii. Strîngeri barbare, mîngîieri de devot. (*Notă.* Cetisem recent despre dragostea mistică a lui Chaitanya și de aceea îmi exprimam experimentările mele în termeni mistici.) Au urmat, firesc, sărutările pe miini. Era atît de pierdută, își mușca atît de pătimaș (și totuși cast) buzele, încît aș fi putut-o săruta pe buze, aș fi putut face tot. M-am reținut cu multă greutate. Situația era de-a dreptul riscantă. Puteam fi văzuți de oricine scobora scările. Ea este de o emotivitate mistică. (*Notă.* In jurnalul meu de atunci, influențat de anumite lecturi vaishnave, întrebuițam foarte des termenul de "mistic". De altfel, comentariul acestei întîmplări, așa cum îl găsesc într-un caiet rătăcit, este străbătut de la un capăt la altul de "experiența mistică". Eram ridicul.) Am întreat-o, încă o dată, de ce nu putem fi, noi doi, uniți. S-a cutremurat. Ca s-o încerc, i-am cerut să recite de două ori acea *mantra* pe care a învățat-o Tagore, ca să se apere de primejdiile contra purității. Totuși, după ce le-a repetat, farmecul stăruia. Cu aceasta i-am dovedit, căci credeam și eu, că experiența noastră nu-și are rădăcini sexuale, ci e *dragoste*, deși manifestată în sincerități carnale. Am simțit și verificat această minune umană: contactul cu suprafirescul, prin atingere, prin ochi, prin carne. Experiența a durat două ceasuri, istovindu-ne. O puteam relua de cîte ori ne fixam privirile în ochii celuilalt."

Ea îmi ceru să lepăd sandalele și să-mi apropii piciorul de piciorul ei. Emoția celei dintîi atingeri n-am s-o uit niciodată. M-a răzbunat pentru toate geloziiile pe care le îndurasem pînă atunci. Am știut că Maitreyi mi se dă toată în acea abandonare a gleznei și pulpei, așa cum nu se mai dăduse vreodată. Scena de pe terasă o uitasem. Nimeni n-ar putea minți atît de dumnezeiește, ca să pot fi păcălit de atingerea aceasta, îmi spuneam. Mi-am ridicat fără voie piciorul sus pe pulpe, pînă aproape de încheietura aceea a genunchiului, pe care o presimțeam halucinant de dulce, de fierbinte, pe care o ghiceam brună și virgină, căci, fără îndoială, nici un trup omenesc nu se înălțase atît de departe în carnea ei. În acele două ceasuri de îmbrățișare (erau oare altceva mîngîierile gleznelor și pulpelor noastre?) — pe care jurnalul le schițează atît

de sumar, atît de șters, încît multă vreme după aceea m-am întrebat dacă mai trebuie să continuu însemnarea etapelor noastre — am trăit mai mult și am înțeles mai adînc ființa Maitreyiei decît izbutisem în șase luni de eforturi, de prietenie, de început de dragoste. Niciodată n-am știut mai precis ca atunci că posed ceva, că posed absolut.

Nu îi spuseseam încă răsplat că o iubesc. Amîndoi ghiciserăm asta; așa mi se păruse mie. Și eu tîlcuisem, multă vreme, orice gest al ei ca pe un semn de simpatie sau dragoste. Nu mă îndoiam o clipă că mă iubește și nu mă îndoiam că ea știe tot atît de bine aceasta despre mine. De aceea mă mîhneau și mă nelinișteau răzvrătirile ei (muțenia aceea speriată, ochii aceia de panică, mîinile cu care își acoperea fața) de cîte ori îi vorbisem pînă acum de o unire a noastră. Nu înțelegeam; căci mi se părea că și ea, Și părinții favorizează neconținut aceasta.

Îi spusei atunci că o iubesc. Nu știu cum au răsplat cuvintele mele, căci ea își acoperi ochii și nu răsplat. Mă apropiai și repetai mai cald, mai sincer, acele cîteva cuvinte de iubire pe care le puteam spune în bengali. Voi să se ridice.

— Lasă-mă, îmi spuse cu un glas depărtat, strein. Văd că n-ai înțeles iubirea mea. Te iubesc ca pe un prieten, foarte scump prieten. Altfel nu pot, altceva nu vreau...

— Dar aceasta nu e prietenie, e dragoste, îi răsplat eu, recăpătîndu-mi pe neașteptate și humorul, și luciditatea.

— Cîte feluri de dragoste nu cunoaște sufletul? adăogă ea privindu-mă.

— Dar pe mine mă iubești, e inutil să te ascunzi, stăruii. Nu mai putem unul fără altul, ne-am chinuit de ajuns pînă acum ascunzîndu-ne. Mi-ești dragă, Maitreyi, mi-ești dragă...

Îi vorbeam, amestecînd cuvintele, o frază în bengali și cinci în englezește.

— Spune-mi asta și pe limba ta, mă rugă. I-am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Se făcuse noapte, se aprinseseră lămpile pretutindeni. Vooi să aprind și eu becul din bibliotecă.

— Lasă așa, vorbi Maitreyi.

— Dacă vine cineva și ne găsește pe întunerec?

— Ce-are a face? Aici suntem frați...

Mă prefăcui că nu înțeleg, dar mă întorsei aproape de ea și-i luai mâinile, mîngîiridu-le.

— De ce nu auzi anumite cuvinte? mă întrebă ea, și ghicii după glas că e gata să rîdă.

— Pentru că vorbești prostii, răspunsei, foarte sigur pe mine și pe dragostea Maitreyiei.

Se petrecu atunci un lucru neașteptat. Maitreyi începu să plîngă și se smulse din mâinile mele. Voia să fugă. O înlănțuii în brațe și-mi apropiai capul de părul ei, vorbindu-i în șoapte, încercând s-o farmec, s-o rog să nu mai plîngă, să mă ierte. Dar nu mă putui împotrivi parfumului și căldurii, și ispitelor acelu trup neatins încă de nimeni și o sărutai. Maitreyi se zbătu și țipă, ferindu-și gura. Mi-a fost teamă să nu ne audă cineva și-i dădui drumul. Fugi din brațele mele cu un suspin care mă umili, dar nu se ptă spre ușă, ci spre fereastră. Acolo, la lumina felinarului din stradă, o putui vedea. Mă cutremurai. Avea o căutătură stranie, desperată și plînsă, părul i se răvășise pe umeri, buzele și le mușcase. Mă privea ca pe un duh sau ca pe un nebun. Îmi arătă cu degetul locul unde o sărutasem, pe obraz. Nu putea vorbi, nu se putea apăra. Mă apropiai, o luai în brațe și o sărutai iarăși, înnebunit de neînțelegere, întunecat de pasiune. O sărutai pe gură și-i întâlnei buzele umede, fragede și parfumate, cum niciodată n-aș fi crezut că îmi va fi dat să sărut. În cea dintîi clipă se strînseseră sub gura mea, încercînd să se apere, dar era atît de slabă, încît le deschise și le lăsă sărutate, mușcate, supte. Îi simțeam sîinii, o simțeam toată, și se abandonase atît de decisiv trupului meu, încît avusei chiar o urmă de melancolie că mi se dăruise atît de repede. Nu știu cît a durat această primă îmbrățișare. Am ghicit că se sufocă, se zbate, și i-am dat drumul. S-a prăvălit deodată la picioarele mele. Am crezut că e leșinată și m-am plecat palid, s-o ajut, dar ea îmi îmbrățișă picioarele, plîngea și se ruga să nu o mai ating, mă implora în numele Dumnezeului meu, în numele mamei mele, în numele d-nei Sen. Mă cutremurai și tăcui. O lăasai să se ridice singură. Își șterse lacrimile în fugă, își potrivi părul, mă privi, fără s-o vād, căci eu eram în lumina palidă a felinarului, iar ea la întunerec, și plecă oftînd.

M-am întors în odaia mea, agitat, zeci de sentimente străbătându-mă, chinuit și de bucuria că este a mea, și de orgoliu, de remușcare, de teamă. N-am putut face nimic pînă la masă. Mă întrebam dacă voi avea curajul să o privesc în timpul mesei. Mă întrebam mai ales ce va crede despre mine, dacă nu va spune ceva d-nei Sen sau lui

Lilu. Nu știam nimic, nu credeam nimic. La masă n-a venit, dar, îndată după aceea, Lilu se apropie de mine și-mi spuse:

— Poeta vă trimite biletul acesta.

Îl deschisei cu răsuflarea oprită. Ca să nu înțeleagă nimeni, era scris în franțuzește: "*Vous venir matin six heures en bibliothèque*".

IX

Mă duceam la birou de-abia îa zece, iar ceaiul îl luam eu toții la opt dimineața. Puteam sta deci neturburați de vorbă două ceasuri. În noaptea aceea am adormit greu, cu febră și visuri atroce; mi se părea c-o pierd pe Maitreyi, că un înger cu barbă albă mă izgonește din casa aceasta, că Sen mă privește absent de pe terasă. Mă deșteptam mereu, cutremurat, cu fruntea rece și umedă. Parcă săvîrșisem un mare păcat.

Am găsit-o pe Maitreyi la birou, într-o *sari* albă, cu un șal cenușiu pe umeri, scriind fișe pentru catalog. I-am urat bună dimineața extrem de încurcat, neștiind dacă trebuie s-o sărut sau să-i zîmbesc numai, sau să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat de curînd între noi. Cea dintîi întîlnire după un episod decisiv în dragoste mi-a cerut întotdeauna un efort de atenție și de imaginație. Nu știu cum să mă port, ce "atitudine" să iau; nu știu dacă trebuie să fiu rigid sau delicat, nu știu mai ales ceea ce crede ea și cum ar vrea ea să fiu. Nehotărîrea aceasta mă face să ezit înainte de orice gest, să mă contrazic, să mă scuz, să fiu, în general, ridicol.

Maitreyi, dimpotrivă, arăta liniștită, resemnată, hotărîită, deși cearcănele și paloarea feței trădau o noapte de rugăciune și de meditație. (Mi se păruse mie sau îi auzisem spre dimineață glasul, îngînînd în balcon o rugăciune monoton cîntată, întreruptă și reluată de mai multe ori și apoi stinsă brusc, ca într-un plîns?)

M-am așezat în fața ei, la același birou, pe scaunul pregătit mai dinainte de Maitreyi. Am început a scrie mecanic, copiind titlurile cărților, fără să ridic ochii de pe fișe.

— Ai dormit bine? o întreb eu după cîteva minute, ca să curm tăcerea.

— N-am dormit deloc, îmi răspunse calmă. M-am gîndit că e timpul să plec din casa noastră. De aceea te-am și chemat...

Încercai s-o întrerup, dar Maitreyi avu un gest de desperată implorare, și o lăsai să vorbească, din ce în ce mai turburat și mai surprins de cele ce ascultam. Vorbea jucîndu-se cu condeiul pe o coală de hîrtje, fără să mă privească, *desenînd* și ștergînd, scriind rînduri pe care nu le puteam ceti, făcînd semne și figuri pe care nu le înțelegeam. Jocul acesta mi-a amintit începuturile prieteniei noastre și cele dintîi lecții de franceză. Aș fi vrut s-o întrerup, ca să-i spun cîte greșeli făcuse în biletul de aseară, dar mi-am surprins josnicia acestui humor și am tăcut. Nici vreme de reflecții melancolice nu aveam. Maitreyi îmi spunea lucruri pe care nu știam cum să le cred. Mă turburau și mă surprindeau, jicnindu-mă și în orgoliul, și în certitudinea mea. Niciodată nu o ascultasem vorbind atît de mult singură, fără să schimbe subiectul, fără să mă întrebe, fără să aștepte răspuns sau comentarii. Parcă ar fi vorbit într-o odaie goală. Eu nu mai eram.

Mă înșelam, spunea ea, crezînd că mă iubește așa cum o iubesc eu. Sufletul ei era de mult dat altuia, lui Robi Thakkur. Îl iubește de cînd avea treisprezece ani și i-a cetit pentru întîia oară cărțile. Verile și le petrecea, pînă mai anul trecut, la Shantiniketan, găzduiți — ea și familia — chiar la poet acasă. Cîte nopți nu petrecuseră ei doi pe terasă, singuri, Maitreyi la picioarele bătrînului, ascultîndu-l mîngîiată pe păr! La început nu știa ce este Sentimentul acesta care o face să trăiască aproape fără trezire, ca într-un vis nemaipomenit de frumos; credea că e venerație și iubire filială pentru *guru*-l ei. Pînă ce, într-o seară,

poetul i-a spus că aceasta e dragoste. A leșinat atunci pe terasă. S-a deșteptat, nu știe după cât timp, la el în odaie, întinsă pe pat, cu fața udă. Plutea în odaie un parfum proaspăt de iasomie. Gura continua s-o mîngîie și i-a dat atunci acea *mantra*, apărătoare de păcate.

Să rămînă pură toată viața, așa i-a spus. Să scrie versuri, să iubească, să viseze și să nu-l uite niciodată pe el. Și nu l-a uitat. Are o cutie întreagă eu scrisori de la el, trimise din toate părțile lumii pe unde a umblat. Cutia e de lemn parfumat și i-a fost dată de poet acum doi ani, împreună cu o șuviță din părul lui...

(Ce cabotin dezgustător, gîndeam eu ars de gelozie, de furie, de neputință. Cs corupător, ce misticism carnal, ce amestec hidos de devoție și fraudă. Cum am putut crede că fecioara aceasta a fost pură? Cum am putut crede că *eu* sunt cel dintîi care îi atinge trupul?)

Totuși, niciodată n-a sărutat-o, nici n-a mîngîiat-o decît pe păr, adăogă Maitreyi, ca și cum mi-ar fi ghicit gîndul. De altfel, nici nu l-a mai văzut de mult, căci el călătorește neîncetat; și apoi (ezitarea ei, în această clipă!), se pare că d-na Sen a observat anumite excese sentimentale față de *guru* și n-a mai lăsat-o să-l vadă. Dar nu l-a uitat o clipă. Ar fi vrut să ajungem buni prieteni, să-mi împărtășească mie toate acestea, să-l iubim împreună. Mie nu mi-a fost decît o prietenă, m-a iubit ca o prietenă, niciodată nu s-a gîndit la altfel de dragoste, și jocul nostru trebuia să rămînă joc, fără îmbrățișări și fără sărut. (Roși și șopti aceste cuvinte cu multe greșeli, și de gramatică, și de pronunție. De aceea repetă fraza în bengali.) Gesturile ei au fost sincere și calde, căci, într-un fel, mă iubește mult și îi place să stăm împreună, să glumim, să ne privim în ochi și să ne atingem mîinile, dar toate acestea nu sunt nimic altceva decît prietenie. Dacă am crezut altfel, e din vina ei, care mi-a ascuns multe și m-a provocat să cred orice altceva, să cred chiar că mă iubește.

Cînd a încetat, obosită și palidă, m-am ridicat de la locul meu (nici nu-mi dam seama ce fac, într-atît eram de năuc) și m-am dus spre ea. Mă privea cu panică și milă, i-am luat capul între mîini și, știind că nu poate țipa, nu poate striga după ajutor, am sărutat-o pe gură. Știam amîndoi că în orice clipă se poate coborî

cineva de sus și ne-ar fi putut vedea de pe scară, dar aceasta mă făcea să prelungesc și mai mult sărutarea, aproape sufocînd-o.

— De ce faci asta? vorbi ea. Sunt slabă, știi că nu mă pot împotrivi, dar nu simt nimic cînd mă săruți. Simt buzele ca și cum ar fi ale lui Chabù, ale unui copil. Nu mă cutremură! Nu te iubesc!...

O lăsai din strînsoare și trecui în odaia mea. Plecai de-a dreptul la lucru, fără să mai aștept ceaiul, oarecum înseninat de mărturisirea Maitreyiei, deși gelos și înfuriat. Mi se părea că tot ce face fața aceasta este contra firii.

În ziua aceea nu o întîlnii și nu o căutai. Seara, la masă, o aveam iarăși la dreapta mea. Am coborît printre cei dintîi. Nu veniseră decît Mantu, Lilu, Maitreyi. Am început a discuta politică: arestarea primarului orașului, discursul lui Sarojini Naidu, numărul închișiilor în revoluția civilă. Îmi făgăduisem să nu privesc pe Maitreyi și să nu o ating nici din întîmplare. Dar simții deodată piciorul ei cald, gol, sub masă, așezîndu-se tremurînd peste al meu. Înfiorarea care m-a străbătut atunci m-a trădat. Maitreyi și-a ridicat, fără să se observe, marginea *sari*-ei, și eu mi-am plimbat piciorul de-a lungul pulpelor ei, fără nici o încercare de a mă împotrivi farmecului, căldurii, senzualității. Ea era palidă, cu buzele roșii, privindu-mă cu ochii adînciți, înspăimîntați, dar carnea ei mă chema, mă îmbia, și a trebuit să-mi înfig unghiile în piept ca să mă trezesc o clipă. Observaseră și ceilalți, cred, pierderea noastră. De-atunci. Îmbrățișarea pulpelor pe sub masă a rămas una din bucuriile noastre zilnice. Căci numai acolo îi puteam mîngîia astfel pulpele, genunchii. Dacă aș fi atins-o cu mîna, Maitreyi ar fi socotit încercarea aceasta un act de dezgustătoare lubricitate și s-ar fi îndoit numaidecît de curățenia simțirilor mele.

După masă, Maitreyi mă oprește în prag.

— Vrei să vezi ce-am lucrat pînă acum?

Aprinse lumina în bibliotecă, dar, în loc să se apropie de masa unde se aflau fișele, se îndreptă către cealaltă odaie, unde nu era lampă. Se uită în dreapta și în stînga, nu cumva să o surprindă cineva, și apoi îmi întinse brațul, gol pînă la umăr.

— Încearcă orice poți cu el, sărută-l, mîngîie-l; ai să vezi că nu

simt nimic...

Cu mult înainte, vorbiseram o dată împreună despre voluptate, și îi spusei că cineva care știe iubi cu adevărat poate experimenta voluptatea oricât de neînsemnată ar fi atingerea trupului celuilalt. Îi explicasem atunci că, pentru mine, posesiunea e mult mai neînțeleasă și mai complicată decât se pare. E foarte greu să ai ceva cu adevărat, să-l capeți sau să-l cucerești. Mai mult ne închipuim că posedăm decât posedăm.

Banalitățile acestea, pe care i le spuneam în trecut, sigur fiind că altceva mai responsabil n-ar fi în stare să rețină, au frământat-o îndeajuns pe Maitreyi. Încerca acum să-și verifice sentimentele prin această "voluptate" esențială de care îi vorbisem atunci.

Îi luai brațul și-l privii o clipă fascinat. Nu mai era braț de femeie acela. Căpătase o transparență și o căldură autonomă, parcă întreaga pasiune se concentrase sub pielea aceea brună, mată, și întreaga voință de victorie alături. Trăia prin sine; nu mai aparținea fetei care îl întinsese pe jăratec ca să-și încerce dragostea. Îl țineam în mâinile mele ca pe o ofrandă vie, zăpăcit eu însumi de intensitatea cu care palpita și de ciudățenia faptului care trebuia să urmeze. Începui să-l strâng, să-l mângâi, să-l sărut, sigur fiind că îmbrățișez întreaga făptură a Maitreyiei, că pe ea o mângâi, de ea toată mă bucur. Simțeam cum se pleacă sub voluptate, cum cedează agonizând, simțeam că se deșteaptă la o zi nouă, căci printre săruturi îi observam fața mereu mai palidă, ochii tot mai aprinși, voința tot mai rătăcită. În acea chemare a dragostei mele, plimbată pe carnea brațului gol, o chemam pe ea. Lunecările degetelor mele către umeri se îndreptau spre ea, toată. Și o ghicii atunci cum se clatină și se reazămă mereu, tot mai mult, de mine, pînă ce și-a încolăcit celălalt braț de umerii mei și a început să mă strîngă, lăcrămînd, fără răsuflare. Peste cîteva clipe o avui în brațe, dîndumi-se ea (căci nu făcui nici un gest ca să-i violentez alunecarea, hotărît fiind să-i chinui numai brațul), și, cînd o sărutai de astă dată pe gură, înțelesei că nu mai era o sărutare de viol, căci buzele ei se deschideau ca să mă soarbă, dinții ei încercau să mă străbată, încleștarea nu mai era nici împotrivire, nici abandonare, ci coincidență cu dorul meu, cu sîngele meu. Am înțeles atunci că orice s-âr fi întîmplat mai

înainte în emoțiile și în gândirea Maitreyiei, oricine le-ar fi răscolit mai înainte de mine, urmele acelea s-au șters, arse de ziua aceasta nouă la care se năștea fecioara. O nemaipomenită beatitudine mă invadea atunci pe toate porțile sufletului și ale trupului. Îmi simțeam ființa plenar și continuu, un val inefabil mă înălța din nimic, fără să mă despartă totuși de mine însumi, fără să mă rătăcească. Niciodată n-am trăit mai total și mai nemijlocit ca în acele clipe, care mi s-au părut fără durată. Încleștarea aceea la sînul Maitreyiei era mai mult decât dragoste. Ea s-a deșteptat, cu palmele întoarse acoperindu-și ochii. S-a depărtat de mine agale, privindu-mă cîteodată tresărind, apoi acoperindu-și iar fața. Trecu pe lîngă masa cu cărți și spuse automat, arătîndu-mi-le:

— Iată ce-am lucrat astăzi...

Au fost o ghicire nefirească vorbele ei. Căci în acea clipă intră Khokha și-i spuse că d-na Sen o cheamă sus, în odaia ei. Am stins luminile, încercînd să mă stăpînesc; pentru că eram buimac și fericit, și aproape că-mi venea să-i spun lui Khokha ce fericire mi se dăruise mie din senin, fără să o merit.

În camera mea nu-mi găseam locul. Priveam pe fereastra cu gratii, mă trînteam pe pat, mă ridicam și umblam prin odaie. Doream s-o mai văd o dată pe Maitreyi, să adorm cu figura ei, cu amintirea buzelor neînteruptă de apariția lui Khokha. Mi se părea că nu ne-am despărțit așa cum trebuie, în intimitatea noastră descoperită astăzi. Nu ne puteam despărți decât printr-o îmbrățișare, și venirea lui Khokha o împiedecase. Sunt sigur că și Maitreyi simțea același lucru, că o auzeam pășind ușor, deasupra, în odaia ei, ieșind în balcon, întorcîndu-se. Pe zidul din față îi puteam vedea umbra de cîte ori se apropia de fereastră. Dar s-a stins lumina, și o ciudată părere de rău mă împietri lîngă gratii. Auzi atunci un fluierat, în care s-ar fi putut ghici o melodie, dar eu ghicisem altceva. Mă apropiiai de fereastră și fluierai și eu; nu mi se răspunse nimic. Trebuie să fie în balcon, gîndii; și, deschizînd cu multă luare-aminte ușa odăii mele și ușa, mai grea, a coridorului, ieșii în verandă. Nu mă încumetai să cobor în stradă, căci lumina felinarului era prea puternică. Fluierai din nou.

— Allan, Allan! mă auzii chemat din balcon.

Îmi spunea întâia oară pe nume. Mă coborîi și o zării rezemată de balustradă, numai cu un șal pe umeri, părul atîrnîndu-i negru peste brațe, printre glicine. Era o apariție legendară, de basm oriental, forma ei aproape nudă printre ciorchinele de flori, într-un balcon luminat palid de un felinar de cartier. Am privit-o fără să-i spun un cuvînt. După moleșeala brațelor abandonate peste balustradă și după resemnarea cu care își sprijinea capul pe umăr, înțelesei că nici ea nu mai are putere să spună ceva. Ne priveam numai. Apoi, ea a căutat sub șal, la sîn, și mi-a zvîrlit ceva alb și cu alunecare leneșă. În aer; o coroniță din flori de iasomie. N-am mai văzut-o în clipa următoare. Nici nu i-am putut mulțumi.

M-am întors fericit și împăcat în camera mea, după ce am închis ușile cu aceeași grije. Întîlnii pe coridor pe Khokha.

— Am fost să beau puțină apă proaspătă, îmi spuse el încurcat, înainte să-i fi vorbit.

Nu m-am întrebat atunci ce căuta el mereu în preajma noastră și dacă nu cumva ne spionează. Purtam coronița de iasomie cu prea multa mîngîiere și bucurie ca să mă gîndesc la altceva. Am înțeles mai tîrziu că acesta era semnul logodnei, că fecioara care dăruiește o asemenea coroniță unui tînăr e considerată pe veci a lui, căci schimbul acesta de flori avea valoarea unui legămînt dincolo de împrejurări și de moarte. Dar atunci nu-i cunoșteam încă simbolul și o strîngeam în mîini și o sărutam, pentru că fusese a Maitreyiei, se lipise de sînul ei, și de acolo mi-o zvîrlise ea, neprețuit dar mie. Și șezînd eu pe pat, privind florile de iasomie, mă duse deodată gîndul la începuturile începutului, cînd de-abia o văzusem pe Maitreyi și nu-mi plăcuse; cînd credeam că nimic nu mă va lega de ea niciodată, și înțelesei că, de fapt, eu o iubisem de atunci, deși nu-mi lămuream aceasta și nu voiam să mi-o lămuresc.

A fost o noapte de legănări între vis și amintire, cu parfumul iasomiei ispitindu-mi gura Maitreyiei, o noapte în care mi s-a părut că aud întâia oară cocorii Bengalului, strigătele lor deasupra cîmpiilor inundate de la marginea golfului. Am văzut atunci, pe acea poartă de fericire deschisă spre lume, o viață de legendă, pe

un tărîm cu șerpi și *tam-tam*, în care eu pășeam alături de Maitreyi, doi amanți ai drumurilor.

A doua zi am avut mult de lucru la birou și m-am întors târziu după masă. Maitreyi mă aștepta cu dejunul în sufragerie. Își adusese fișele și le clasifica alfabetic, într-o cutie cu tot atâtea despărțituri și litere. A pălit văzîndu-mă și mi-a adus îndată să mănînc. S-a așezat apoi aproape de mine, cu șalul trecut peste cap pînă aproape de frunte, privindu-mă! Cît sufeream eu atunci, neștiind ce să-i spun, temîndu-mă să nu par vulgar (căci eram obosit și mîncam lacom), oprindu-mă din foamea mea ca să-i arunc o privire prin care să-i mărturisesc că n-am uitat-o, că mi-e tot atît de scumpă ca și în noaptea trecută.

— Te-ai gîndit la mine azi? o întrebai eu, amintindu-mi că amanții își pun asemenea întrebări dulci.

Închise ochii, și îi zării două lacrimi, mai degrabă sticliri, căci bobul nu crescuse atît ca să se desprindă de pleoape.

— De ce plîngi? o întrebai brusc, încercînd să par mai emoționat decît eram. (Și totuși, o iubeam, Doamne, o iubeam nebunește! Atunci de ce nu puteam suferi alături de ea? De ce mi-era foame, iar pe ea o podideau lacrimile?)

Nu-mi răspunse nimic, și, după ce mă ridicai de la masă ca să o mîngîi pe păr, mă reîntorsei, ca să beau apă, să mănînc o banană, în sfîrșit, să iau ceva ca s-o pot apoi săruta. (Aveam încă superstiția și pudoarea albului; de a nu vorbi cu gura plină, de a nu săruta cu buzele murdare etc, ca și cum acestea ar fi avut ceva de-a face cu dragostea.)

— Allan, vreau să-ți arăt ceva, îmi spuse ea cu cel mai umil și mai melodios glas al ei. (Vorbea în bengali ca să mă poată tutui, căci o exaspera placiditatea frazelor englezești, întotdeauna la persoana a II-a plural.)

Îmi arată cutiuța dată de Tagore, cu șuvița de păr alb, parfumată și cîrlionțată, înlăuntru.

— Fă ce vrei cu ea; dacă vrei, arde-o. Nu o mai pot ține sus, la mine. Nu l-am iubit pe el. A fost rătăcire dragostea mea pentru el, căci trebuia să-mi fie numai *guru*, iar eu am crezut că l-am iubit altfel. Dar acum...

Mă privi aproape somnambulic; privirile ei treceau prin mine, pe deasupra mea, ca să se unească cu cine știe ce făptură din viziunea ei, poate tot eu, Allan, dar un Allan mai plin și mai cald, cerut și sorbit de toată setea dragostei ei.

— Acum te iubesc numai pe tine; niciodată n-am iubit mai înainte. Mi s-a părut că iubesc. Acum știu, acum e altfel.

Am vrut s-o îmbrățișez, dar se cobora Mantu pe scară, și m-am mulțumit numai să-i strâng brațul. I-am înapoiat cutia, căci mi s-ar fi părut ridicol să mă răzbun pe biata șuviță de păr alb. Și apoi, ce aveam eu cu trecutul ei, cu amintirile ei? Era un ceas, acela, în care simțeam atît de cert că sunt *cel dintîi* și singurul, încît nu mi-era teamă de nimic. Trecutul ei nu mă tortura, așa cum m-a torturat după aceea, de cîte ori mi se părea că Maitreyi se depărtează de mine, că poate mă compară cu *celălalt*, că trăiește într-un timp în care eu nu apărusem încă în viața ei și care mă chinuia îndeajuns cu nepătrunsul lui.

Dar ea înțelese, probabil, altfel gestul meu: ca un refuz, o indiferență față de sacrificiul ei, de nuditatea ei.

— Nu vrei să iei șuvița aceasta? mă întrebă ea încă o dată, nevenindu-i să creadă.

— Ce vrei să fac cu ea? Arde-o tu mai bine, îi răspunsei cît se poate mai cald.

— Dar pentru mine nu mai prețuiește nimic acum, se miră ea.

Nu prea înțelegeam și am luat șuvița, împachetînd-o frumos și punîndu-mi-o în buzunarul vestei. Am plecat apoi să-mi iau baia și fluieram cu atîta bunăvoie în timp ce-mi zvîrleam apa rece pe trup, încît Lilu, care trecea prin curte, îmi ciocăni în peretele de tablă al cabinei și mă întrebă:

— Ai visat urît?

Gluma aceasta, în aparență insipidă, se lega de un foarte serios joc al nostru din luna trecută, prin care eu încercam să-mi ascund melancolia și neliniștea ("problema Maitreyi", cum o numeam în jurnal) spunînd că am avut coșmare. Amintirea acelor

timpuri de incertitudine și agonie făcea și mai viguroase bucuria și siguranța mea de acum. Mă întorsei în odaia mea, tremurînd de voluptate și victorie.

Nici n-am apucat să mă îmbrac bine, și Maitreyi bătu la ușă. Cum intră, trase perdeaua în urma ei (ușa ar fi fost mai riscant s-o închidă) și mi se zvîrli în brațe.

— Nu mai pot fără tine, îmi spuse.

O sărutai. Se zbătu și fugi lîngă ușă.

— Oare nu e păcat? întrebă.

— De ce să fie păcat? o liniștit Noi ne iubim,

— Dar ne iubim fără știrea mamei și a lui *babà*, se tremură ea.

— Într-o zi o să le spunem.

Se uită la mine ca și cum aș fi rostit o vorbă de nebun.

— Nu se poate să spui asta!

— Într-o zi va trebui, repet eu. Va trebui să te cer de soție. Am să le spun că ne iubim, și d. Sen nu poate să ne refuze. Știi cît de mult ține la mine, ai văzut cum el însuși m-a adus în casă, m-a îndemnat să mă împrietenesc cu tine.

Nu mai continuai, căci Maitreyi dădea semne de o suferință și de o turburare neașteptată. Mă apropiai iarăși, încercai să o iau în brațe, dar se împotrivi.

— Tu nu știi un lucru, îmi spuse. Nu știi că noi te iubim *altfel* (ezită și se corectă), ei te iubesc *altfel*, și eu ar fi trebuit să te iubesc tot așa, nu cum te iubesc acum... Trebuia să te iubesc tot timpul ca la început, ca pe un frate...

— Nu vorbi prostii, o întrerupsei eu, sărutîndu-i brațul. Nici ei nu se gîndeau la "frate".

— Ba da, se răzvrăți Maitreyi. Tu nu știi nimic...

Începu să plîngă.

— Doamne, Doamne, de ce s-a întîmplat astfel?

— Îți pare rău? o întrebai eu.

Se lipi de mine.

— Știi că nu-mi pare rău, că orice s-ar întîmpla nu te voi iubi decît pe tine, că sunt a ta. Și într-o zi mă vei lua cu tine în țara voastră, nu e așa? Voi uita India atunci, vreau *eu* s-o uit...

Mă mîngîia plîngînd și se lipea de trupul meu cu o prospețime și totuși cu o siguranță pe care n-aș fi bănuito la o fată care își

sărutase iubitul pe gură de-a-bia cu o zi mai înainte.

— Dar lor să nu le spui nimic. N-au să primească niciodată să fiu soția ta. Ei te iubesc pentru că vor să fii al lor. să fii copilul lor.

Mă surprindea și mă bucura cele ce ascultam, dar Maitreyi se *cutremura*.

— Ei mi-au spus mie: "Maitreyi, o să ai de acum un frate, pe Allan. Cată să-l iubești, va fi fratele tău, și *babà* îl va înfia, și la ieșirea la pensie ne vom duce cu toții în țara lui; acolo, cu banii noștri, vom trăi ca un rajah; acolo nu e cald și nu e revoluție, și albi nu sunt răi ca englezii de aici și ne vor socoti frații lor..." Și eu, acuma, ce-am făcut? Cum te iubesc eu acum, tu înțelegi cum te iubesc eu acum?

A trebuit s-o prind în brațe, căci se prăbușea. Am așezat-o pe fotoliu năucit. Am stat mult împreună, fără să ne spunem o vorbă.

X

Au început de atunci altfel de zile. Despre fiecare din ele aș putea scrie un caiet întreg, într-atît erau de bogate și într-atît au rămas de proaspete în amintirea mea. Ne aflam pe la începutul lui august, în vacanță. Rămîneam aproape tot timpul împreună, eu retrăgîndu-mă în odaia mea numai ca să mă schimb, să scriu în jurnal și să dorm. Restul timpului învățam împreună, căci Maitreyi se pregătea în particular pentru *Bachelor of Arts*, și eu o ajutam. Ceasurile noastre de atunci, ascultînd comentariile *Shakuntalei*, unul lîrigă altul, pe covor, nepricepînd un singur cuvînt din textul sanscrit, dar șezînd alături de Maitreyi, pentru că îi puteam strînge pe furiș mîinile, o puteam săruta pe păr, o puteam privi și necăji, în timp ce profesorul, un *pandit* miop, îi corecta traducerea sau răspunsurile la chestionarul gramatical.

Cum îmi *interpreta* ea pe Kalidasa și cum găsea în fiecare vers de dragoste un amănunt din dragostea noastră tăinuită. Ajunsesem să-mi placă numai ceea ce îi plăcea și ei; muzica, poezia, literatura bengaleză. Mă străduiam să descifrez în original poeziile vaishnave, citeam emoționat traducerea *Shakuntalei*, și nimic din cele ce mă interesau odinioară nu mai îmi reținea acum atenția, Priveam rafturile cu cărțile de fizică fără nici un fior. Uitasem tot, în afară de munca mea (pe care o sfârșeam în silă, așteptând să mă întorc mai curînd acasă) și de Maitreyi.

Cîteva zile după mărturisirea noastră veni să-mi spună că mi-a ascuns atunci ceva. Eram atît de infatuat de siguranța dragostei Maitreyiei și de voluptatea care mă cuprindea întotdeauna în apropierea ei, încît o luai îndată în brațe și începui s-o sărut.

— Trebuie să mă asculți, repetă ea. Trebuie să știi tot. Tu ai mai iubit vreodată *așa*, ca acum?

— Niciodată, răspunsei repede, fără să știu dacă mint sau exagerez numai.

(De altfel, ce erau acele dragoste efemere și senzuale din tinerețea mea, alături de patima asta nouă, cave mă făcea să uit tot și să mă mulez după sufletul și vrerile Maitreyiei?)

— Nici eu, mărturisi Maitreyi. Dar alte iubiri am mai avut. Să ți le spun?

— Cum vrei.

— Am iubit întîi un pcm, din aceia pe care noi îi numim "șapte frunze", se pregăti ea să povestească.

Începui să rid și o mîngîiai protector, ridicul.

— Asta nu e dragoste, scumpa mea.

— Ba da, e dragoste. Și Chabù iubește acum pomul ei; dar al meu era mare, căci ședeam pe atunci în Alipore, și acolo erau arbori mulți și voinici, și eu m-am îndrăgostit de unul înalt și mîndru, dar atît de gingaș, atît de mîngîietor... Nu mai mă puteam despărți de el. Stam ziua întregă îmbrățișați, și-i vorbeam, îl sărutam, plîngeam. Îi făceam versuri, fără să le scriu, i le spuneam numai lui; cine altul m-ar fi înțeles? Și cînd mă mîngîia el, cu frunzele pe obraz, simțeam o fericire atît de dulce, încît îmi pierdeam răsufarea. Mă rezemam de trunchiul lui, ca să nu cad. Fugeam noaptea din odaie, goală, și mă urcam în pomul meu; nu

puteam dormi singură. Plîngeam sus, între frunze, pînă ce se apropia ziua, și începeam să tremur. O dată era să mă prindă mama, și am tras o spaimă de am rămas multe zile în pat. De atunci m-am îmbolnăvit eu de inimă. Și nu puteam sta în pat dacă nu mi se aduceau în fiecare zi ramuri proaspete din pomul meu cu "șapte frunze"...

O ascultam cum se ascultă o poveste, dar în același timp simțeam cum se depărtează de mine. Cît de complicat îi era sufletul! Înțelegeam încă o dată că simpli, naivi și clari suntem numai noi, civilizații. Că oamenii aceștia, pe care îi iubeam atît de mult, încît aș fi voit să ajung unul din ei, ascund fiecare o istorie și o mitologie peste, puțință de străbătut, că ei sunt stufoși și adînci, complicați și neînțeleși. Mă dureau cele ce spunea Maitreyi. Mă dureau cu atît mai mult, cu cît o simțeam în stare să iubească totul cu aceeași pasiune, în timp ce eu voiam să mă iubească veșnic numai pe mine. O ființă care iubește întruna, pe oricine; poate fi chin mai insuportabil pentru un amant?

Mi-o închipuiam goală și adolescentă, încleștîndu-se de pom cu toată nebunia pasiunii ei. Era o imagine care mă turbura, mă irita, căci mi se părea că voluptățile cunoscute de ea atunci nu i le voi putea dărui niciodată eu, nici nu le voi putea șterge. Era altfel de dragoste unirea aceea cu frunzele și cu ramul. M-au torturat, mai tîrziu, multe întrebări: cum se dădea ea lui? Cum o înfiorau pe carnea goală frunzele acelea cu șapte degete? Ce cuvinte i-a spus cînd s-a simțit pentru întîia oară posedată, robită numai lui?...

Îmi adusese, învelită în hîrtie argintie, o crenguță cu frunze, presată, parfumată, uscată. Am avut o nestăvilită pornire de furie văzîndu-le și le-am luat, am încercat să le privesc disprețuitor, dar nu m-am putut stăpîni și le-am fărîmat în palme, mușcîndu-mi buzele.

— Și el tot așa a vrut să facă, îmi mărturisi Maitreyi. Dar pe el nu l-am lăsat...

Îngălbenii. Vasăzică, și *el* tot așa de mult a iubit-o și tot atît de crîncen a suferit ghicindu-se anticipat în dragoste, printr-un pom. Unde îmi era siguranța întîietății mele, liniștea mea? Maitreyi începu să-mi sărute mîinile și să-mi spună că acum i-a uitat și pe

guru, și pe arbore, că nu mă iubește decît pe mine, că celelalte dragoste n-au fost așa. Rămăsei mut, cu o sfișietoare durere în suflet; se năruise ceva, simțeam o sfișeală și o furie împotriva mea, necunoscute pînă atunci. Asta e gelozie? mă întrebam.

— Dacă nu te-aș iubi numai pe tine, n-aș avea curajul să-ți spun toate acestea, plîngea Maitreyi. Trebuie să-mi spui și tu toate fetele pe care le-ai iubit înainte de mine...

— N-am iubit niciodată, răspunsei eu, întunecat.

— Cum ai putut trăi fără dragoste? se minună ea. Și ești mult mai mare decît mine, te-ai fi putut dăruia în voie atîtor iubiri...

Ezitari o clipă, pe gînduri. Maitreyi mă ghici.

— Nu, nu dragostele *tale*, fetele pe care le-ai ținut în brațe. Să nu-mi spui de ele. Murdărie, nu dragoste, au fost acelea...

Începu să pîngă în hohote. Pe coridor trecu șoferul, care se opri o clipă, mirat de plîns, apoi plecă mai departe, cu pași lini. (Și el era unul care ne spiona, am observat mai tîrziu aceasta.) Maitreyi încercă să se stăpînească adunîndu-și șalul la gură.

— De ce mă chinui? se revoltă ea deodată. De ce crezi că n-am fost pură în dragostea mea și în trupul meu?

Rămăsei încremenit. Eu o chinui? mă întrebam. Îmi spune lucruri care mă ard, și tot ea se răzvrătește. Eu, care n-am spus nimic, care o iubesc ca un nebun, nepu-tînd să mă împotrivesc nici patimii mele, nici dorințelor ei. Eu, care vreau nebunește ca întreg trecutul să se șteargă, iar Maitreyi mi-l aducea neconținut în față, îl viețuiește continuu. (Judecam și sufeream ca un civilizat, ca unul care preferă întotdeauna să uite și să acopere cu cenușă, să ignore sau să tolereze, numai liniștea și confortul lui să nu-i fie stingherite. Maitreyi nu cunoștea nici una din aceste superstiții albe și mi se oferea continuu, întreagă, cu tot ce trecuse și fecundase sufletul ei pînă atunci. Căci trupul, am știut aceasta, și-l păstrase neatins; cel puțin, neatins de nici o mîină virilă.)

Mi-a mai spus, tot în după-amiaza aceea, de o altă dragoste a ei. Avea pe atunci doisprezece sau treisprezece ani și se dusese cu d-na Sen la marele templu de la Puri, la Jaganath. Pe cînd ocoleau, laolaltă cu mulțimea, coridoarele întunecate din jurul sanctuarului, cineva se apropie pe nesimțite de Maitreyi și îi puse

o ghirlandă de flori peste cap. La cea dintâi haltă în lumină, d-na Sen observă ghirlanda și, aflînd că i-a fost pusă pe întunerec, i-o scoase și o păstră pe brațul ei, Dar cum intră în întunerec, Maitreyi simți iarăși o ghirlandă în jurul gîtului. Și pe ea i-o scoase d-na Sen la lumini. De data asta o luă la braț, dar se petrecu același lutru de cum pășiră în întunerec. Cînd ajunseră la sanctuar, d-na Sen avea pe braț șase ghirlande. Se uită în dreapta și în stînga foarte mîhnită, pentru că o ghirlandă atîrnată de gîtul unei fecioare înseamnă logodnă. Și atunci apăru un tînăr de o rară frumusețe, cu lungi plete negre pe umăr, cu ochi pătrunzători și gură roșie (suferii cumplit ascultînd pe Maitreyi descriindu-mi-l), care căzii la picioarele d-nei, îi atinse tălpile cu mîna și îi spuse: "Mamă". Atît. A dispărut apoi.

L-a iubit pe tînărul acesta ani de-a rîndul, chiar după ce începuse să se îndrăgostească de Tagore. (Amănuntul l-am reținut; dacă se întîmplă să iubească pe Tagore, deși e îndrăgostită acum de mine? Sau dacă, după mine, în timpul cît o iubesc eu, va mai veni altul?) ia urmă i-a mărturisit lui Tagore episodul din templu, și "poetul" i-a spus că tînărul acela era un mesager al dragostei, că cele șase ghirlande erau nu știu ce lucru simbolic, și altele. Ascultînd-o, mă înfioram de cîtă junglă se află încă în sufletul și mintea Maitreyiei. Cîte întunecimi, ce floră tropicală de simboluri și semne, ce atmosferă caldă de eventualități și senzualitate. Unde eram eu, în toate acestea? Și eram iubit de o fecioară de 16 ani, pe care nu o sărutase încă nimeni pe gură în afară de mine...

— Acum sunt a ta, numai a ta, izbucni Maitreyi, înlănțuindu-mă. Numai tu m-ai învățat ce este dragostea, numai tu m-ai înfiorat; ție m-am dat. Cînd ai rupt frunzele, eram fericită. Ce mult îmi place să te văd mînios ca un vînt, să mă calci în picioare, să nu-ți pese de mine. Te iubesc așa. De ce te temi?...

Într-adevăr, nu aveam nici un motiv să mă tem. Maitreyi mă căuta mereu în odaia mea, în acel ceas al după-amiezii, cînd toți dormeau sus, sub ventilatoare. Aproape mi se dedea acolo, pe jețul imens, făcut din pai de bambus. Sărutările alunecau acum pe trup, coborînd de-a lungul gîtului, pe umerii goi sub șal, pe brațe, pe piepi Cînd i-am mîngîiat întîia dată sîinii, cu o mînă

sinceri și înfometată, s-a adunat întreagă într-un singur fior înghețat. S-a destins apoi și și-a descheiat pieptarul, cu tot ce mai rămăsese spaimă și voluptate în priviri. Mi i-a dat înnebunită, înfricoșată, așteptînd parcă un trăsnet care să ne năruie pe amîndoi. Niciodată n-am văzut sîni mai frumoși, la nici o statuie din lume, căci paloarea aceea întunecată a trupului Maitreyiei se îmbujorase acum sub cea dintîi dezvelire, și frumusețea perfectă, de sculptură, a bustului se iluminase așteptîndu-mă. Trupul tot era o așteptare, fața încremenise, ochii mă priveau ca pe o minune. Nu mai era senzualitate fiorul acela care o străbătea și o ucidea alături de mine. Eu mă trezeam lucid și ațîțat, experimentînd în etape dragostea, în timp ce ea se dăruise toată miracolului unei atingeri bărbătești de timpul ei, fiind încă fecioară. Am înțeles mai tîrziu că voluptatea aceasta adîncită în carne, cînd era încă numai îndrăgostită, o crucifica. A avut atunci curajul să mă întrebe, cu un braț încleștat pe speteaza jețului și cu mîna cealaltă mîngîindu-mi părul.

— Nu e păcat?

I-am răspuns, ca de obicei, cu o consolare stupidă, cîteva fraze fără nici un conținut și am continuat să mă pierd în descoperirea treptată a trupului ei. Cînd o priveam, la răstimpuri, uimit eu însumi de abandonarea atît de complectă, o zăream cum stă cu capul pe jeț, ochii închiși, tremurînd, lacrimile alunecîndu-i pe obraji, lipindu-i șuvițele de păr la colțul buzelor și pe bărbie.

— Cînd vom fi uniți, o consolam eu, ne vom iubi fără hotare. Te voi avea toată atunci.

— Dar *acum* nu e păcat? revenea ea, strîngîndu-și cehii, mușcîndu-și buzele.

— Acum te sărut numai și-fi mîngîi numai o parte din trup. Atunci va fi altfel, vei fi a mea, a mea...

— Nu sunt și acum? spunea ea, cu un glas stins. Nu e *păcat*?

Mi-au trebuit cîteva zile pînă am înțeles ce vroia ea să-mi spună. Era păcat, pentru că ea simțea voluptatea complect și se temea ca rouă dragostii astfel risipită să nu strice orînduiala lumii. O dată ce-mi dăduse buzele și mă îmbrățișase, cu trupul ei tot lipit de al meu, noi eram uniți. Și dragostea trebuia să se săvîrșească pînă la capăt, altminteri voluptatea ajungea viciu, iar

bucuria unirii noastre, o tristețe a cărnii. Păcatul nu erau încercările de a-i cunoaște tot mai mult trupul, ci limitarea îmbrățișărilor mele, care o făceau să cunoască cele mai definitive spasme fără ca rodul acestor bucurii să se adune, să crească.. Risipirea rodului era păcat, în simțirea și judecata ei indiană. După datina lor, trebuia să fim uniți în pat, și din mîngîierile noastre să răsară roade vii, pruncii... Căci altminteri, dragostea se pierde, bucuria ajunge stearpă, iar unirea noastră viciu...

M-am cutremurat înțelegînd că nu senzualitatea și dragostea ei pentru mine o sileau să-mi ceară aceasta, ci o superstiție, o teamă de *karma*, de zei, de strămoși. În noaptea aceea mă gîndeam unde se găsește adevărata sinceritate a simțurilor, adevărata inocență a cărnii, la ei sau la noi, civilizații? Oare Maitreyi n-a activat ca o hipnotizată, ca un automat, de cînd m-a sărutat întîia oară? Și spontaneitatea, vastitatea dragostei ei față de mine nu sunt oare simple consecințe ale celei dintîi căderi, acte determinate de conștiința ei. barbară, superstițioasă?

Ajunsesem să evit pe cît puteam îmbrățișările prelungi în singurătate, pentru că adoram aproape pe d-na Sen și respectam pe d-l Sen, și așteptam să găsesc un prilej de a le cere pe Maitreyi pentru mine înainte da a o avea. Am fost un om moral, de aici mi se trag toate tragediile. Am iubit întotdeauna pe mai multe planuri, n-am știut să sacrific totul pentru un singur sîmbure da adevăr sau de viață, de aceea m-am lovit de toate pragurile și m-au dus valurile cum au vrut.

De altfel, iubeam atît de mult pe Maitreyi, încît preferam o comuniune mai caldă, mai completă, așa cum o aveam în plimbările cu mașina prin împrejurimile Calcuttei, zeci de kilometri făcuți pînă aproape de miezul nopții, dincolo de Barackpur, de Hoogly, de Chandernagore. Cu ea (spun cu ea — deși eram întotdeauna întovărășiți de d-na sau de d-l Sen, de Lilu și Mantu, Chabù sau de Khokha — pentru că nu ne vedeam și nu ne simțeam decît pe noi, pe noi doi), cu ea am vizitat atîtea sate din jurul "Calcuttei, am dorit atîtea case ascunse între cocotieri, unde ghiceam din ochi că ne-ar fi plăcut să ne ascundem, am lăsat atîtea amintiri pe șoselele acelea întunecate de umbra arborilor care le încolonau. Atîtea lacuri artificiale pe marginea

căroră ne-am așezat amîndoi, strîngîndu-ne furiș mîinile, în timp ce ceilalți aduceau din mașină coșulețe cu *sandwich*-uri și fructe. Atî-tea halte în noapte, pe șoseaua Chandernagorului, încremeniți cu toții de tăcere, de arbori, de licuricii care zburau în jurul nostru ca într-o Urwald. Cu deosebire îmi amintesc o noapte, cînd ni s-a oprit mașina chiar pe șoseaua aceea feerică a Chandernagorului, și șoferul a pornit cu Mantu să caute niște scule într-un sat din apropiere. Inginerul, obosit, a rămas să dormiteze în mașină, iar noi trei, Maitreyi, Chabù și cu mine, am plecat să recunoaștem pădurea. Vară fără lună, cu atîtea stele cîte are Bengalul și licurici așezînduni-se pe umeri, pe față, pe gît, ca într-un basm cu bijuterii. Nu ne spuneam nimic și, pe nesimțite, ne-am înlănțuit, temători de Chabù, încurajați de tăcerea și întunerecul acela fermecat. Nu știu ce suflet necunoscut din mine izbucni atunci chemat de toată această Indie nebănuită. Pădurea părea că n-are aici început, nici margini. Arbori de eucalips, fără vîrstă, prin care cerul se ghicea anevoie, într-atît erau de mincinoși licuricii și de depărtate stelele. Ne-am oprit în fața unui eleșteu artificial, unul din acele bazine în care agricultorii cresc pește. Am amuțit acolo toți trei. Cine știe ce minuni se urzeau atunci printre lotușii cu frunzele strînse, în apa aceea fără tresărire, în care se oglindeau zborurile boabelor de aur? Mă scuturam mereu, pentru că preajma noastră se prefăcuse în basm, și omul tînăr din mine, omul ceasului aceleuia de amăgiri, se lăsa adormit le sfințenia și irealul prezenței noastre în fața acestui eleșteu încremenit. Am stat așa mult timp și n-am cutezat atunci s-o sărut pe Maitreyi. Nu mai doream nimic, nu mai simțeam nevoia vreunui gest. Era o seninătate nefirească în sufletul meu, deși taina și miracolul din jur mă exaltase, mă narcotizase, mă răzvrătise. Nu știu cum s-a petrecut aceasta.

Altă dată, am găsit o casă părăsită, la marginea unui cîmp de orez în care eu mă avîntasem și mă întorsesem ud pînă aproape de genunchi. Am stat pe zidul ruinat al casei, pe pietrele acelea amenințate de vegetație, uscîndu-mă. Nu răsăriseră încă stelele, și seara era caldă, cu adieri de eucalips. Alături, încercînd să stea tot atît de confortabil, deși venise într-o sari cu fir, Maitreyi căuta cu privirea începutul pădurii, dincolo de cîmp. Nu știu ce tainică

împărtășire a dorinței noastre de fugă, de izolare împreună a trecut atunci peste tot. Pădurea ne îmbia cu desimea ei de arbori și umbre, cu păsările ei fericite. Ne-am privit, și o emoție dincolo de fire ne-a invadat, ca și atunci în bibliotecă. Am ajutat-o să sară de pe zid și i-am sărutat în fugă părul, dar sărutul a fost sufletu-mi întreg, căci Maitreyi s-a abandonat cu ochii închiși, fără să se mai gîndească la Lilu și la d-na Sen, care ne-ar fi putut vedea din mașină. Ne întorceam întotdeauna lîngă ei cu inimile înspăimîntate: dacă ne-au văzut?

Plimbările acelea mi-au rămas acum mai proaspete și ucigător de dulci în amintire. Căci dacă amintirea cărnii se trece ușor, dacă unirea, cît de perfectă, a trupurilor e asemenea setei și foamei și se uită, nimic din opacitatea aceasta nu era în comuniunea noastră dinafară de oraș, cînd ochii își spuneau singuri tot, și o simplă îmbrățișare înlocuia o noapte de dragoste. Numai acolo mai puteam regăsi fiorul acelor priviri fixe, hipnotice, nesățioase, descoperite în cea dintîi zi a noastră, în bibliotecă. Cînd ne opream la bariere, în plină lumină, ochii noștri se căutau, se găseau și se înlănțuiau exasperați, dăruindu-și atît de nebunește privirile, încît mă întreb și acum cum de nu au ghicit ceilalți patima noastră. Să fi crezut, oare, că e dragostea pe care o voiseră ei?

O dată am văzut Chandemagorul noaptea. Bulevardul iluminat pe amîndouă părțile nu mi-a putut șterge impresia de obosită melancolie pe care mi-o lăsaseră ruinile palatului, atît de glorios cîndva în această veche și uitată de Dumnezeu colonie franceză. La întoarcere m-am gîndit serios cît de puternică și de nepieritoare este această Indie, care rabdă și înghite totul fără să-i pese de năvălitori și de stăpîni. Alergam într-o mașină a secolului al XX-lea și alături de mine aveam un suflet nepătruns și neînțeles, tot atît de himeric și de sfînt ca și al celeilalte Maitreyi, sihastra din *Upanishade*. I-am atins brațul ca să mă deștept. Fata aceasta mă iubește pe mine?

La Belur-Math, în *askram*-ul lui Swami Vivekanahda, veneam de cele mai multe ori, mai ales sărbătorile, pentru că Gangele curge acolo chiar pe la treptele *math*-ului, și priveliștea e minunată, aerul îmbălsămat. Acolo ne plimbam noi nestingheriți,

fără multe cuvinte și fără gesturi de dragoste. Acolo mi s-a părut că aflu o liniște pe care sufletul meu n-o cunoscuse nicăieri mai înainte. Era dragostea pentru Maitreyi sau convingerile mele bine justificate, acelea care m-au făcut pentru întâia oară să mă gândesc la convertire? Voiam să trec la hinduism, și atunci n-ar mai fi existat nici o piedecă în drumul unirii noastre. Și mă întrebam așa: dacă e adevărat că toate religiile sunt bune, că același Dumnezeu se manifestă în fiecare din ele, atunci de ce n-aș putea îmbrățișa credința Maitreyiei? Nu-mi lepăd legea din spaimă sau de pofta câștigului, ei pentru că dragostea mă pune la această încercare. Dacă o dogmă moartă poate stăvili o dragoste vie, ce fel de dragoste e aceea? Dacă sunt convins că adevărul e pretutindeni, în toate credințele, de ce nu schimb în fapte convingerea aceasta? E foarte ușor să spun, ca orice misionar modernist, că toate religiile sunt bune. M-am săturat de vorbe. Vreau să-mi dovedesc mie însumi că hinduismul e tot atît de bun ca și creștinismul, dacă cred, într-adevăr, într-un singur Dumnezeu; după cum amîndouă legile ar fi inutile, dacă n-aș crede.

Cînd i-am spus Maitreyiei acest lucru, acolo la Belur-Math, a rămas o clipă uluită de hotărîrea mea și mi-a mărturisit că, dacă trec la hinduism, nimeni nu ne-ar mai putea despărți. Mi-a citat cîteva cazuri de asemenea convertiri. (Pe un francez, profesor la Shantiniketan, căsătorit cu o bengali, îl cunoscusem chiar eu și rămăsesem impresionat de seninătatea și fericirea lui, sădit într-un pămînt strein, avînd fii și fiice pe care îi creștea ca pe adevărații copii indieni.) Și în aceeași seară, la întoarcerea în Bhowanipore, Maitreyi mărturisi d-nei Sen hotărîrea mea. A fost atît de fericită, încît se coborî la mine să-mi spună că "mama" e copleșită de bucurie, că toate femeile de sus nu vorbesc decît de asta și că acum, așteptînd ceasul prielnic, aș putea-o cere fără teamă. Ne-am îmbrățișat atunci cu o siguranță și o împăcare de sine care mi-au dat mai tîrziu de gîndit. Oare toleranța aceasta, patronarea aceasta generală, nu va fi hotarul dragostei noastre? mă întrebam.

D-l Sen, cînd a auzit de convertire, s-a supărat și mi-a spus că nu trebuie să mă entuziasmez atît de repede pentru o religie în

care nu mă atrage, deocamdată, decît ineditul și ceremonialul; că religia mea e mult mai bună decît a lui, și, dacă el nu și-o poate lăsa pe a sa, pentru că și-ar pierde locul în societate, eu nu am nici un motiv să încerc această experiență. De altfel, el nu va accepta decît după ce va primi consimțămîntul celor din țară. Nu trebuie niciodată să uit că o religie se păstrează nu din convingere, ci din dragoste și respect pentru cei aproape nouă și care cred încă în ea. (Dar dragostea mea *nouă* și *vie*? îmi spuneam ascultîndu-l, pentru că avea și el dreptate, dar aveam și eu.) Această opoziție netă și viguroasă a d-lui Sen ne-a deprimat, pe mine și pe Maitreyi. Ne-am hotărît ca eu să plec o lună la Puri, prin octomvrie, și să mă întorc convertit gata. Atunci, nici o discuție nu va mai fi posibilă.

De altfel, s-a întîmplat ca d-l Sen, care suferea de cîteva luni de presiune arterială tot mai gravă, să aibă două-trei atacuri repetate de "*mouches-volantes*", și aceasta a alarmat toată casa. Plimbările noastre cu mașina s-au rărit, mai toată vremea trebuind să stau în odaia d-lui Sen, cetindu-i fie romane, fie cărți de psihologie și medicină. (Căci inginerul, de cînd s-a văzut silit la imobilitate, a început să se gîndească la suflet și la boală și dorea să se documenteze.) Făceam cu schimbul, Mantu, eu și Maitreyi. D-l Sen nu suferea, dar era nevoit să petreacă o bună parte din zi întins pe pat, cu ochelari negri la ochi. Boala aceasta, care dura de cîteva luni, aproape că nu o observasem, într-atît eram de preocupat și fascinat de jocul dragostii noastre.

Am înțeles atunci cîte lucruri se petrecuseră în jurul meu, fără ca eu să le bag în seamă. Revoluția civilă amenința iarăși, cu cei 50 000 de naționaliști în temnițe. A trebuit să asist la cîteva scene brutale, cîteva șarje de poliție călăreață, o devastare a cartierului sikh din Bhowanipore, copii bătuți și femei rănite, ca să mă revolt și eu de-a binelea. Dar atunci n-am mai judecat și osîndeam pe britoni fără rezervă, mă înfuria orice nouă brutalitate pe care o afiam din ziare, priveam scîrbit orice alb întîlnit în tramvaie și am renunțat la tutunul englezesc, la pasta de dinți englezească, la orice lucru adus din Anglia, Nu mai cumpăram decît obiecte *swadeshi* sau, dacă nu găseam de acestea, marfă japoneză. De altfel, viața mea în Bhowanipore mă silise să renunț de mult la

majoritatea cumpărăturilor europene.

Cîteva zile după devastarea cartierului sikh, mă vizitează Harold. Ghicisem; venise pentru un împrumut, de data asta mare, o sută de rupii. Aveam banii la "Chattered Bank" și i-am dat cecul, încîntat că-l pot servi (bietul băiat nu-și plătitise chiria de trei luni și nu mai avea ee să mai mănînce pînă la leafă), dar în același timp înfuriat că ajut un dușman al Indiei. Ajunsesem aproape șovinist și, după ce Maitreyi ne-a servit ceaiul și a întîrziat puțin de vorbă în camera mea, am încercat să aduc discuția despre Gandhi și despre revoluția civilă. Harold, ca orice eurasian, nu putea nici să audă de asemenea lucruri și era fericit de teroarea dezlănțuită de poliție și armată; dar în ziua aceea venise să-mi ceară o *sută* de rupii și nu putea să mă contrazică. Am avut atunci intuiția lașității lui și m-am recunoscut atît de bine în jena lui de a discuta o credință, încît m-am întristat. Dar mai era ceva: Harold venise și pentru a mă spiona, să vadă cum locuiesc aici, dacă duc, într-adevăr, o viață de "brută neagră", cum credea el, sau am oarecare confort. Venise, mai ales, pentru Maitreyi; și cînd a văzut-o servind ceaiul, roșind privindu-mă pe furiș, zîmbind, familiară cu odaia și cu prezența mea, a înțeles și mi-a spus-o.

— Dragul meu Allan, ești pierdut fără putință de scăpare de-acuma...

— Ar fi cea mai mare fericire a mea dacă aș izbuti să fiu primit în lumea aceasta, îi răspunsei întăritat, privindu-l drept în ochi. O lume vie, cu oameni vii, care suferă și nu se plîng, care au încă o etică, iar fetele lor sunt sfînte, nu tîrfe ca ale noastre. Să mă căsătoresc cu o albă? îl întrebai eu, încercînd să fiu sarcastic, cu o fată care n-a cunoscut niciodată virginitatea și nu va cunoaște niciodată desăvîrșita abandonare? E o lume moartă lumea noastră, continentele noastre albe. Nu mai găsesc nimic acolo. Dacă aș fi primit, cum mă rog lui Dumnezeu să fiu, într-o familie indiană, aș găsi puteri să-mi refac viața aceasta clădită pe nimicuri, pe interese stupide și pe abstracțiuni. Aș vrea s-o iau de la capăt, să cred în ceva. să fiu fericit. Nu pot fi fericit decît într-o dragoste perfectă și nu găsesc asemenea dragoste decît aici, aici, în casa, în cartierul ăsta...

Vorbisem aprins, sincer, revelându-mi mie însumi anumite gânduri, pe care nu le întregisem pînă atunci. Harold mă privea surprins, amuzat, stînjedit. Nu avea ce să-mi răspundă, pentru că nu pricepuse mai nimic din acea "moarte a continentului alb", care mă obseda pe mine de atîția ani, și apoi, nici nu avea chef de vorbă, nerăbdător fiind să plece și să soarbă un pahar de whisky, din care nu mai gustase cam de mult. Mă întrebă într-o doară:

— Dar religia ta?

— Pentru mine, creștinismul nu s-a născut încă. N-au fost decît biserici creștine, dogme și rituale. Creștinismul se naște aici, în India, pe pămîntul cel mai împăcat cu D-zeu, unde oamenii sunt însetați de iubire, de libertate și de înțelegere. Nu concep un creștinism fără libertate și fără primatul spiritualității...

Harold, care mă auzise pe mine vorbind numai de construcții și de fizică sau comentînd ultimele întîmplări frivole, rămase și mai surprins ascultîndu-mi apologia noului creștinism indian. De fapt, în acele clipe ezitam chiar eu, căci îmi dădeam perfect seama că tot zelul meu se datora dragostii pentru Maitreyi și consecințelor ei religioase și politice. Nu cumva tot ce facem e determinat de asemenea robiri sentimentale? mă întrebam eu mai tîrziu, în acele luni în care încercam din nou să aflu adevărul. Adevărul.

— Eu nu te prea înțeleg, îmi spuse Harold. Să dea D-zeu să fie bine și să te apere de farmece, adăogă el, ridicîndu-se să plece.

Eram oarecum încălzit de discuție și mă plimbam prin odaie întrebîndu-mă dacă am spus tot ce gîndesc, cînd Maitreyi intră și mă îmbrățișa.

— Bine c-a plecat, îmi spuse. Mi-era dor de tine..

Strîngînd-o în brațe, am simțit pentru întîia dată teama că dragostea Maitreyiei ar putea cîndva să mă obosească. Aș fi vrut să rămîn și eu singur, măcar un ceas după plecarea lui Harold, căci prezența lui mă agitase și voiam să meditez, să fac un efort de înțelegere, să-mi precizez anumite hotărîri. Iar Maitreyi de-abia aștepta ca să plece musafirul, pentru ca să-mi cadă în brațe. Simțeam că mi se răpește ceva al meu, mi se calcă un petec de loc rezervat numai mie. Mă dăruisem cu desăvîrșire Maitreyiei și nu rămîneam o clipă singur; chiar în preajma somnului, imaginea ei

mă urmărea. Când aveam nevoie de singurătate, de ce nu mi-o ghicea? De ce nici dragostea cea mai mare nu poate ghici dorința celuiilalt?...

O păstram încă în brațe, odihnindu-mi buzele pe creștetul ei parfumat cu ulei de coco. Atunci intră Khokha, ne văzu o clipă și se retrase strigînd:

— Pardon...

XI

Întorcîndu-mă din oraș, găsii pe masa mea un bilet: "Vino în bibliotecă!" Întîlnii pe Maitreyi, care îmi spuse înspăimîntată:

— Khokha știe!

Încercai să par neturburat și s-o conving că aceasta nu înseamnă nimic. Maitreyi mă privea fix, strîngîndu-mi mîinile, căutînd parcă în certitudinea mea un sprijin.

— Trebuie să ne logodim înainte de a-i spune lui baba. El este acum bolnav, e greu să-i spunem, îl va turbura mai mult.

— Dar nu suntem noi logodiți de atîta vreme? mă mirai eu. Nu mi-ai dat ghirlanda și nu te-am strîns în brațe?

— Acum ne-a văzut Khokha, îmi explică Maitreyi, uitîndu-se în toate părțile cu teamă. Trebuie să întărim unirea noastră, să nu fim blestemați, să nu supărăm ritmul.

Încercai aceeași deziluzie și desfătare pe care o aveam de cîte ori descifram în dragostea și sufletul Maitreyiei jungla superstițiilor. Ritmul, *karma*, strămoșii... Cîte puteri trebuiau întrebate și invitate pentru asigurarea fericirii noastre?...

— Ți-am ales piatra pentru inel, îmi spuse Maitreyi, dezlegînd din colțul *sari*-ei o nestemată verde-neagră în forma unui cap de șopîrlă, străbătută în creștet de o geană sîngerie.

Începu să-mi explice inelul. Va fi lucrat după ceremonialul

căsătoriei indiene — din fier și aur — ca doi șerpi încolăciți, unul întunecat și altul galben, cel dintâi reprezentând virilitatea, celălalt feminitatea. Piatra o alesese ea dintr-o grămadă întreagă, adunată din strămoși și păstrată în sipetul d-nei Sen, N-avea nici un preț, și nimeni nu putea spune că a furat-o luînd-o fără știrea mamei. De altfel, mai erau multe altele la fel, acolo, în sipetul cu bijuterii. (De ce încerca ea să se scuze și să se apere atîta? Am aflat mai tîrziu; se temea să n-o judec "creștinește", prin-tr-un criteriu moral sau civil.) Nu toate logodnele sunt sfințite așa. De obicei, mă lămuri Maitreyi, numai soția primește o brățară în care s-au împletit, pe dinăuntru, cele două fire de aur și de fier; soțul poartă numai un inel. Dar pentru că ea nu putea purta brățara de logodnică, trebuia să adunăm ambele simboluri într-un singur inel... Mi-a vorbit mult în seara aceea, și eu o ascultam vrăjit; deși rămășița de luciditate pe care o mai aveam se răzvrătea împotriva acestui ceremonial incert și mistificat. Mi se părea că e un viol săvîrșit asupra dragostei noastre orice tendință de legiferare și exteriorizare simbolică. Ceea ce iubeam eu mai însetat în dragostea noastră era tocmai spontaneitatea și autonomia ei.

Totuși, cînd bijutierul mi-a adus inelul, l-am luat în mîini și l-am învărtit în toate felurile cu o copilărească bucurie. Era durat cu atîta măiestrie, încît putea trece drept un inel oarecare, mai original ca altele, e drept, dar camuflîndu-și perfect simbolul. Toți cei din casă l-au privit astfel și, dacă Lilu și Mantu au făcut reflecții asupra unei eventuale sau anticipate căsătorii cu o indiană, toate acestea s-au desfășurat într-o atmosferă de glumă. De altfel, inginerul era încă bolnav, concediul i se prelungise, — și toți din casă nu se preocupau decît de îngrijirea lui.

A doua zi, Maitreyi s-a prefăcut mai obosită decît era și a cerut să se plimbe cu mașina la Lacuri, către seară, cînd știa că aproape toată lumea era ocupată. Singura Chabii a voit să ne întovărășească, dar cum ea nu prea se afla tocmai bine de cîteva zile (tăcea întruna, fără să spună ce are, privea fix în gol, cînta fără nici o noimă), d-na Sen n-a lăsat-o și ne-a dat drept tovarășă pe sora lui Khokha, o văduvă tînără și timidă, care muncea ca o roabă și nu avea altă dată prilejul să se plimbe cu mașina. La plecare, eu m-am suit lîngă șofer, iar ele două la spate, dar îndată

ce am ajuns la Lacuri, văduva a rămas în mașină (pe care o trăsesem alături de alee, lângă un eucalips uriaș), șoferul a plecat să-și cumpere limonada și noi doi am pornit pe marginea apei.

Lacurile erau tot ce iubeam eu mai mult în Calcutta; tocmai pentru că erau singurul lucru artificial în acest oraș ridicat din junglă. Aveau o liniște de *aquarium* și, în timpul nopții, păreau înghețate sub boarea brățării de globuri electrice. Parcul mi se părea nesfârșit, deși știam bine că e îngrădit, pe de o parte de linia ferată, iar de cealaltă de șosea și de mahalale. Îmi plăcea să rătăcesc pe alei și să cobor pe marginea apei, unde arbori mai tineri, răsădiți după terminarea lucrărilor, creșteau în voie, cu o perfectă individualitate, ghicind parcă jungla care fusese odinioară pe acolo și străduindu-se să recîștige acea libertate pierdută. Lângă un asemenea buchet de pomi ne-am oprit noi atunci. Ne ascundeau fără grijă, din toate părțile. Maitreyi mi-a scos inelul din deget și l-a închis în pumnii ei mici.

— Acum ne logodim, Allan, îmi spuse ea, privind înainte spre apă.

Începutul acesta solemn mă irită puțin. Nu puteam scăpa de luciditate. (Și o iubeam, Dumnezeule, cât o iubeam!) Mi se părea că va fi o scenă din romane, din baladele aceluia ev mediu indian, cu dragoste legendare și demente. Purtam cu mine spaima și superstițiile unei întregi literaturi, pe care, dacă nu o cetisem, o văzusem evoluînd lângă mine, în adolescență și în cei dintîi ani ai tinereții. Mă stingherea, ca pe orice civilizat (eu, care credeam că mă pot dispensa de civilizație, o pot dezrădăcina din mine), fiecui gest solemn, fiecui cuvînt responsabil, fiecare făgăduință.

Maitreyi continuă totuși cu o simplitate care începu să mă cucerească. Vorbea apei, vorbea cerului cu stele, pădurii, pămîntului. Își sprijini bine în iarbă pumnii purtînd inelul și făgădui:

— Mă leg pe tine, pămîntule, că eu voi fi a lui Allan, și a nimănui altuia. Voi crește din el ca iarba din tine. Și cum aștepti tu ploaia, așa îi voi aștepta eu venirea, și cum îți sunt ție razele, așa va fi trupul lui mie. Mă leg în fața ta că unirea noastră va rodi, căci mi-e drag cu voia mea, și tot răul, dacă va fi, să nu cadă asupra lui, ci asupra-mi, căci eu l-am ales. Tu mă auzi, mamă

pământ, tu nu mă minți, maica mea. Dacă mă simți aproape, cum te simt eu acum, și cu mâna și cu inelul, întărește-mă să-l iubesc totdeauna, bucurie necunoscută lui să-i aduc, viață de rod și de joc să-i dau. Să fie viața noastră ca bucuria ierburilor ce cresc din tine. Să fie îmbrățișarea noastră ca cea dinții zi a *monsoon*-ului. Ploaie să fie sărutul nostru. Și cum tu niciodată nu obosești, maica mea, tot astfel să nu obosească inima mea în dragostea pentru Allan, pe care cerul l-a născut departe, și tu, maică, mi l-ai adus aproape.

O ascultam tot mai fascinat, pînă ce nu i-am mai putut înțelege cuvintele. Vorbea o bengaleză de prunc, simplificată, aproape cifrată. Auzeam sunetele, ghiceam pe ici, pe colo cîte un cuvînt, dar îmi scăpa tîlcul acestei incantații. Cînd a tăcut, parcă mi-era teamă s-o ating, într-atît mi se părea de fermecată, de inaccesibilă. A vorbit tot ea întîi. (Rămăsesem cu o mîină pe genunchi și cu cealaltă apăsată palmă pe pământ, parcă mă legasem și eu, printr-o magie a gestului.)

— Acum nu ne mai desparte nimeni, Allan. Acum sunt a ta, cu desăvîrșire a ta...

O mîngîiai, căutînd cuvinte pe care nu i le mai spusese pînă atunci, dar nu găsii nimic inedit, nimic care să corespundă cît de cît febrei mele interioare și transfigurării ei. (De mult încetase de a mai fi Maitreyi din mașină; avea o fixitate ciudată a feței, care m-a urmărit multă vreme după aceea.)

— Într-o zi ai să mă faci soția ta și ai să-mi arăți lumea, nu e așa?

Îmi spuse aceasta pe englezește și i se păru că s-a exprimat vulgar.

— Vorbesc acum foarte prost englezește, nu e așa, Allan? Cine știe ce lucruri ai gîndit despre mine, auzindu-mă... Dar aș vrea să văd lumea cu tine, s-o văd cum o vezi și tu. E frumoasă și mare, nu e așa? De ce se bat oamenii în jurul nostru? Aș vrea să fie toți fericiți. Ba. nu, vorbesc prostii. Ce bine îmi pare că e așa, ce bine îmi pare...

Începu să rîdă. Mă trezii cu o Maitreyi din iarnă, cu acea fată inocentă și sperioasă, vorbind discontinuu și paradoxal. Se ștersese parcă întreaga ei experiență, care o maturizase, o

adunase, o apropiase de femeie.

Am înțeles în zilele următoare că logodna aceasta îi redase liniștea și patima ei de joc, de liberă bucurie. Din ceasul în care a mărturisit unirea noastră, teama i-a pierit, obsesia păcatului n-a mai chinuito. Regăseam în ea pe aceeași neînțeleasă Maitreyi, pe care o priveam la început cu stupoare și admirație și care îmi intrase pe nesimțite în suflet, în timpul jocului, prin acele curse de o desăvârșită platitudine intelectuală pe care credeam că i le-am întins eu.

A trebuit să plecăm repede spre mașină, căci se întunecase de-a binelea. A fost, acela, singurul ceas când n-am îmbrățișat pe Maitreyi. Am găsit pe însoțitoarea noastră moțând în fundul mașinii, cu șalul bine tras pe creștet, și ne-a privit cu o bucurie de complice când ne-a văzut venind, unul lângă altul, eu mai înalt decât Maitreyi, dar ea mai tânără și neînchipuit de frumoasă, cu expresia ei atentă la tot din jur, cu bucuria regăsitei libertăți în jocul feței. (Ara aflat mai târziu, tot de la Maitreyi, că sora lui Khokha știuse cea dintâi de dragostea noastră și o protejase pe cât i-a stat în putință; că ea — care suferise atîta din cauza unei căsnicii nepotrivate, fiind măritată, la 12 ani, cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată și de care se temea pentru că o violase brutal și o bătea în fiecare noapte, înainte și după dragoste — ea o sfătuisese mereu pe Maitreyi să nu se lase intimidată de legile castei și de rigorile familiei, ci să treacă la fapte, iar în cazul unei opoziții îndărătnice, să fugă cu mine în lume. Pe această prietenă a mea și tovarășe a Maitreyiei, singura care a consolat-o în zilele ei de blestemată mizerie, o vedeam foarte rar, îi vorbeam numai întîmplător și nu i-am știut niciodată numele. Am recitit de mai multe ori jurnalul ca să-l regăsesc; nu l-am găsit, pentru că nu-l notasem. Și totuși, femeia aceasta a fost singura care ne-a iubit înțelegător și dezinteresat pe noi doi în casa Sen.)

Chiar în noaptea aceea lui Chabù i-a fost mai rău și a trebuit să doarmă în odaia d-nei Sen. Nimeni nu bănuia ce ar putea să aibă, dar simptomele erau îngrijorătoare, căci Chabù voia mereu să se plece pe fereastră sau pe balcon, și tot i se părea că vede ceva jos, în stradă, ceva care o cheamă.

Eu m-am culcat puțin obosit de întîmplările zilei și începusem

probabil să visez ceva ciudat, cu plimbări pe ape, cu lebede, cu licurici, căci m-am trezit oarecum uluit, auzind câteva bătăi în ușa. Am întrebat cine e, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-era puțină frică, s-o mărturisesc, și am aprins lampa. Ventilatorul alerga cu acel zgomot de care îți dai seama numai când îl oprești. Am deschis și am rămas împietrit. Venise Maitreyi, tremurând toată, în picioarele goale, ca să nu facă zgomot, și cu o *sari* verzuie, subțire. Nu știam ce să fac.

— Stinge lumina, îmi șopti ea, intrînd în cameră și tupilîndu-se repede în dosul fotoliului de paie, ca să nu fie văzută întîmplător din stradă.

Am stins lumina și m-am apropiat de ea, întrebînd-o stupid:

— Ce e cu tine? De ce ai venit, Maitreyi? Ce ai, Maitreyi?

Nu mi-a răspuns nimic, ci numai și-a deznodat marginea *sari*-ei și a rămas goală pînă la pîntec, în câteva gesturi pe care le-a împlinit cu ochii închiși strîngîndu-și buzele și oprindu-și anevoie suspinul. Vedenia trupului ei gol, în acea foarte palidă boare luminoasă din odaie, m-a izbit ca un miracol pe care niciodată nu l-aș fi putut intui în toate amănuntele lui precise și carnale. Căci dacă mă gîndeam adesea la prima noapte pe care o vom petrece împreună și dacă îmi închipuiam însetat patul nostru unde o voi cunoaște pe ea, niciodată nu-mi puteam închipui trupul adolescent al Maitreyiei, dezvelindu-se de bunăvoie și din proprie pornire, noaptea, în fața mea. Acest lucru nu mi-l puteam închipui, deși visam uneori o unire vertiginoasă în împrejurări stranii. Mă lovea, în acest act, tocmai simplitatea și naturalețea lui; fecioara care vine singură în odaia logodnicului, pentru că nimic nu îi mai desparte de acum.

Încet-încet, am cuprins-o în brațe, ezitînd la început s-o apropii prea mult de mine, așa prea goală cum era, dar întîlnindu-i șoldurile încă acoperite de *sari*, am coborît într-o singură mîngîiere mîinile de-a lungul spatelui ei arcuit și am dezvelit-o pînă la pulpe, tremurînd tot de acest sacrilegiu și îngenunchind în fața acestui trup gol, care depășise pentru mine orice frumusețe și participa acum la miracol. Și-a înlănțuit ea singură brațele de umerii mei, implorîndu-mă să mă ridic, fără o vorbă (căci tremura toată, și imensa bucurie care o adusese în

odaia mea nu putea izgoni totuși spaima ceasului acela). S-a apropiat de pat cu pași mici și moi, și întreg trupul căpătase un alt ritm în acea înaintare. Am vrut s-o duc în brațe, dar s-a împotrivit și s-a culcat ea singură, sărutându-mi perna. Numai o clipă am văzut-o întinsă ca un bronz viu pe cearceaful alb, tresărind, răsufliind și chemându-mă. În clipa următoare închideam ferestrele cu oblonul de lemn, și încăperea noastră se topi în întunec. Am simțito lângă mine, strângându-se toată, parcă ar fi încercat să se ascundă, sa se uite. Nu mai era sete trupească aceea, ci sete de mine tot; ar fi vrut să treacă în mine toată, așa cum trecuse sufletul ei. Nu-mi mai amintesc nimic apoi; căci am cunoscut-o fără să știu, fără memorie. Cîteva ceasuri după aceea, apropiindu-se zorile, ea s-a ridicat de lângă mine și și-a pus sari-a fără să mă privească. Mi-a spus numai atît, cînd i-am deschis ușa (cu cîte precauții, cu cîte bătăi de inimă):

— Unirea noastră a fost poruncită de Cer. Nu vezi că astăzi, în ziua inelului, Chabù n-a dormit cu mine?

Am ascultat-o urcînd scările spre odaia ei, dar n-am mai auzit nimic, într-atît aluneca de ușor pe lângă perete.

Dimineața, ea a fost aceea care m-a chemat la ceai. Adusese și flori din grădină și mi le-a aranjat în vase cu un zîmbet prețuind cît o îmbrățișare. Era izbitor de palidă, părul lăsat pe umeri (îl încurcasem eu, mi-a spus mai tîrziu, și i-a fost peste putință să-l pieptene) și buzele mușcate. Privii cu o imensă beatitudine urmele primei noastre nopți de dragoste. Maitreyi era acum de o frumusețe ațîțată, parcă întreg trupul se deșteptase în ea, și buza aceea de jos, cărnoasă și fragedă, își purta mușcăturile ca o victorie, ispitind privirea și turburînd-o. M-am întrebat cum de a trecut neobservată schimbarea aceasta, cum de au fost atît de ușor acceptate explicațiile ei. (Că boala lui Chabù n-o lăsase să doarmă, că, venindu-i să plîngă toată noaptea, și-a mușcat buzele

pînă la sînge, că boala tatălui o obosise prea mult etc.)

Ziua a trecut repede, aproape fără s-o văd. Căci a trebuit să rămîn tot timpul la birou, lucrînd cu înlocuitorul d-lui Sen. Cînd m-am întors acasă, am găsit-o pe Maitreyi așteptîndu-mă în verandă, lîngă cutia cu scrisori. Mi-a arătat un inel făcut dintr-un ac de cap încolăcit pe deget, purtînd în loc de piatră o boabă de glicină.

— La noapte să nu mai încui ușa cu bara, mi-a spus ea fugind.

A venit spre miezul nopții; de astă dată fără să tremure. Aproape a rîs cînd m-a îmbrățișat. Eram fericit că păcatul n-o deprimă, că nu vine în ceasurile de dragoste cu teama că face un rău. N-am recunoscut-o, într-atît erau de sincere îmbrățișările ei, atît de însetate chemările ei, atît de măiestre mîngîierile. Cînd am surprins-o mîngîindu-mă, nu-mi venea să cred că fusese fecioară cu o noapte înainte. Aveam impresia că nu o mai stingherește nimic, deși nu avusese un singur gest impudic sau de inconștient exhibiționism. Se regăsise pe sine în îmbrățișarea noastră, regăsise jocul și-l împlinea dăruindu-mi-se toata, fără nici o restricție, fără nici o teamă. Fata aceasta, care nu cunoscuse nimic din dragoste, nu se temea de ea. Nu o obosea nici o mîngîiere, nu o surprindea nici un gest bărbătesc. Curajul tuturor îmbrățișărilor îl accepta aproape fără pudoare, găsind o maximă voluptate oriunde, nedezgustînd-o nimic, neobosind-o nimic. Dacă nu s-ar fi temut să fie auzită, ar fi cîntat după fiecare îmbrățișare, ar fi strigat de durere și de bucurie în clipa unirii, ar fi dansat prin odaie, cu pașii ei moi și neumani. Descoperise gesturi de amantă care mă umileau. Eu, care credeam că experiența mea anterioară îmi va da oarecare superioritate, cel puțin tehnică, în nopțile noastre de dragoste, fusesem de mult depășit în închipuirea mîngîierilor. Siguranța cu care săruta, perfecțiunea îmbrățișării ei, ritmul uluitor al trupului ei, pe fiecare ceas altul, pe fiecare ceas mai curajos, mai nou, mai spontan, toate acestea aproape că mă umileau. Ghicea orice sugestie și desăvîrșea orice început cu un instinct pe care i-l invidiam. Descifra dorul trupului meu cu o precizie eare la început mă stingherise. Știa perfect clipa cînd voiam să rămîn singur, alături de ea, în pat, departe de atingere, ținîndu-i numai

mîna, și se retrăgea simplu, ca pentru o clipă de odihnire. Cînd rămîneau pe gînduri, ea se încolăcea lîngă pernă, îmbrățișînd-o, și închidea ochii, ca și cum mi-ar fi cerut să n-o turbur. Descoperisem o lampă mică, de noptieră, pe care o puneam înapoia jețului, acoperind-o cu șalul ei, și care ne dădea în odaie o lumină umilă, în care formele ei se rotunjeau și se bronzau. Maitreyi nu putuse suporta multă vreme întunecul... Vroia să mă aibă cu toți ochii, cu toată setea ei de mine, și îmbrățișarea din întunecul celor dintîi nopți o înspăimîntase.

Adesea mă întrebam cînd doarme, căci pleca întotdeauna în zori, iar peste două-trei ceasuri (în care timp medita și scria, ca să mă desfete pe mine a doua zi, la birou, cu poeme și scrisori făcute pentru dragostea noastră) se cobora jos să pregătească ceaiul. Tot ea era aceea care îmi bătea în ușă dimineața, foarte discret și foarte prudentă. Iar de cîte ori întîrziam cu spălatul, mă muștra copilărește. Avea atunci un glas de mătușă, ceva familiar și protector, aproape matern, care la început mă jenase, pentru că eu aș fi voit-o pe ea numai îndrăgostită, dar care izbuti să mă farmece în cele din urmă, descoperindu-mi adîncimi și specii de dragoste pe care nu le cunoșteam și pe care le osîndisem aprioric, fără să le bănuiesc dulceața.

Eram obosit în fiecare după-amiază și la birou lucram prost, dezgustat, umilit de noul meu patron, un inginer proaspăt venit din America și mare dușman al tradiției indiene. (Deși bengalez, nu umbla îmbrăcat decît în costume europene, chiar acasă, și era cu desăvîrșire ridicol.) Khokha a observat, fără îndoială, schimbarea mea, căci îmi spuse:

— Arăți foarte palid. De ce dormi cu ferestrele închise?

Aceasta mă făcu să înțeleg multe. Khokha ne spiona, cu șiretenie și gelozie. Am fost de atunci sigur că el știa de venirea Maitreyiei nopțile și mi-a fost teamă să nu ne trădeze. De aceea mă purtam cît mai bine cu el, îi cumpăram țigări, îi dăruiam cărți. Era un băiat deștept și ambițios și scria scenarii de filme pentru companiile indiene, care îi erau însă întotdeauna refuzate. Ne ura pe toți, deși rîdea mult și se arăta prietenos.

Lui Chabù îi era tot mai rău. Doctorii chemați (la început indienii, apoi englezii cei mai renumiți) nu știură ce să spună.

Probabil nebunie precoce, credeau unii; alții, o nevroză sexuală, provocată de o deplasare a uterului. (Biata fată făcuse în ultimul timp cîteva sărituri primejdioase din pom și sărea întotdeauna treptele, pe orice scară.) Chabù trebuia acum să stea în pat, într-o odăiță vecină cu dormitorul d-nei Sen. Nu vorbea mai nimic și, cînd vorbea, pomenea de Robi Thakkur, de "calea", adică drumul pe care îl vedea din odaia Maitreyiei și, de cîte ori rămînea singură, fugea în balcon, ca să-l privească, și cînta de acolo, îi făcea semne cu brațele, plîngea. De aceea era totdeauna păzită de Lilu și de surorile lui Khokha. Ciudat, nu recunoștea decît pe Maitreyi și pe mine; foarte rareori pe d-na Sen. (Mă întrebam, atunci, cum își poate păstra calmul și zîmbetul biata d-nă Sen, cu soțul bolnav de ochi și copilul aproape nebun, cum putea să vadă de toate în această casă mare, să fie atentă pentru fiecare din noi, să nu întîrzieze niciodată cu masa, cu ceaiul... Mă mustram sincer că, în timpul acesta, eu mă culc cu Maitreyi. Așteptam ziua cînd ea va ști și ne va ierta. Plecarea mea la Puri, pentru o eventuală convertire, fusese din nou amînată din cauza bolii inginerului. De altfel, Maitreyi se împotrivea, iar d-nei Sen îi era teamă, deoarece mișcările politice deveneau tot mai sîngeroase în sudul Bengalului.)

Chabù îmi văzu inelul și mă rugă să i-l dau să se joace cu el. Am șovăit atunci, pentru că făgăduisem Maitreyiei că nu mă voi despărți niciodată de inelul acesta, nici chiar pentru un ceas. Am întrebat-o din ochi, și a trebuit să încuviințeze și ea această despărțire, căci Chabù plîngea și-mi cerea neconținut inelul. Cînd i l-am dat, l-a înnodat de o batistă și și-a pus batista la gît. Nu știu ce o atrăgea în piatra aceea neagră; o privea mereu, o răsucea în degete, încerca să vadă prin ea.

Cu toate intervențiile medicilor, nebunia lui Chabù rămînea mereu aceeași. Au fost atunci chemați din nou vracii și descîntătoarele. Veni un unchi de al fetelor, un bătrîn foarte blînd și liniștitor, care cînta ziua întreagă imnuri vaishnave, melodii sfîșietoare și crude, ce-ți muiau voința și-ți înduioșau sufletul, și atunci asista întreaga casă, cu inginerul trântit pe un *chaise-longue*, cu perna sub cap și cu ochelarii negri, iar femeile, cu Mantu, cu Khokha și cu mine așezați pe jos, ascultînd cîntecul cu

capul rezemat în palmă. Atunci am văzut eu minunea aceea, emoția care i-a covârșit pe toți într-atît, încît însuși inginerul plîngea cu lacrimi rare, iar Maitreyi își ascunsese capul în șal și suspina. M-am răzvrătit împotriva acestei pătimiri, care violenta sufletele, și am ieșit din cameră. Nu puteam face însă nimic odată ajuns în odaie, căci *kirtan*-ul străbătea prin toată casa și îl auzeam mai turburător din izolarea mea. Același unchi, care încerca să liniștească mintea bieteii Chabù prin cîntec, adusese un leac popular, un fel de pastă de buruieni frămîntate cu miere, care trebuia pusă în creștetul capului, de-a dreptul pe piele. Și am asistat la o scenă amară, cînd nimeni nu avea curajul să taie din rădăcină părul fetei și m-au hotărît pe mine s-o fac. Chabù nu-și dădea seama de nimic. Am mîngîiat-o pe frunte, o priveam în ochi și am lăsat foarfecele să taie în voie, în timp ce îi vorbeam ca să nu audă scrișnetul metalului, iar Maitreyi, din spatele patului, primea șuvițele în mîini și le ascundea într-o năframă, ca nu cumva să le observe Chabù. Mi-a trebuit vreun sfert de ceas pînă să izbutesc să-i las creștetul gol, și atunci, d-na Sen î-a lipit pasta aceea caldă. Chabù ne-a privit o dată pe toți, a încercat să-și pipăie capul, apoi și-a smuls batista cu inel de la gît și a început să plîngă, lin, numai lacrimile alunecînd șiroaie pe fața ei neagră, frumoasă, fără să suspine, fără să se zguduie. N-am știut dacă plînge pentru că înțelesese că e pe jumătate cheală, deoarece ea plîngea mereu, și din senin, de cînd se îmbolnăvisese, și mai cu înverșunare atunci cînd voia să se ridice și să privească pe fereastră, iar noi nu o lăsam.

Au fost zile de care nu-mi mai amintesc nimic acum, într-atît s-au scurs de agitate. Știu că veneam de la birou și mă suiam direct sus, să aflu cum îi mai este inginerului și lui Chabù, apoi scoboram să-mi iau baia și să mănînc, mă duceam iarăși sus, ca să stau de pază la căpătîiul fetei (pe mine mă chema adesea în aiurările ei, mă striga "Allan-dadă" și, de cîte ori veneam eu, se liniștea puțin), iar noaptea o petreceam cu Maitreyi, care mi se dădea nebună, înspăimîntată de tot ce se petrecea în jurul nostru, dorindu-mă tot mai sincer și mai însetată. Mă deșteptam diminețile cu o oboseală cumplită și nelămurită teamă. D-l Sen își amîna mereu operația la ochi, și medicii îi recomandaseră liniște

deplină, iar tot ce se întîmpla în casă și tot ceea ce putea izbucni din ceas în ceas îi primejduia vederea. De aceea mă temeam să nu ne trădăm prea devreme, căci Maitreyi venea la mine, noaptea, cînd ceilalți încă nu adormiseră bine, iar în odaia lui Chabù îmi strîngea brațul, își rezema trupul de umărul meu, îmi săruta mîna, și toate acestea puteau fi observate în orice moment. De altfel, Khokha ne surprinsese îmbrățișați de cîteva ori, iar Lilu și Mantu bănuiau foarte mult iubirea noastră, deși nici pe departe faptul că eram amanți.

Maitreyi avea totuși cîteodată o purtare pe care nu o înțelegeam, care mă făcea să mă îndoiesc sălbatec și să mă chinui. Pentru că suferise cîndva de *biri-biri*, i se umflau seara, imperceptibil, pulpele picioarelor, și medicii îi recomandasera masajii în zilele de umezeală mare. Erau dimineți cînd Lilu sau surorile lui Khokha o masau pe tot trupul, goală, cu un soi de oloi greșos, pe care apoi cu anevoie îl puteau spăla. Dar cîteodată, Maitreyi simțea dureri, și trebuiau făcute imediat masajii numai pe pulpe, și pentru aceasta chema pe Khokha în odaia ei. Lucrul ăsta mă irita și i l-am spus o dată Maitreyiei, dar ea mă privi uluită și îmi răspunse că doar nu mă așteptam să mă cheme pe mine pentru un lucru atît de puțin plăcut, pe care îl fac maseurii, pentru plată. Khokha nu era însă un profesionist, era tînăr și o făcea să rîdă, iar atingerea aceasta a trupului ei cu mîinile lui negre și pofticioase mă făcea să mă cutremur. O dată, pe seară, Maitreyei strigă din balconul interior pe Khokha, apucată fiind de junghiuri (căci plouase două zile de-a rîndul) și, pentru că el lipsea, îl chemă pe șofer. Aceasta mă făcu să-mi pierd mințile, și eram ispitit să mă urc la ea în odaie și să-i spun ceva sălbatec, dar îmi fu rușine de gîndul meu, deși nu mi-a fost rușine, cîteva minute după aceea, s-o spionez din grădină. Într-adevăr, nu se vedea încă aprinsă lumina în odaia ei, deși ar fi putut s-o facă, din decență și din dragoste pentru mine. Îmi închipuiam tot felul de scene dezgustătoare, îmi aminteam atîtea episoade din romanele citite, în care șoferii ajung amanții femeilor de lume, atîtea reflecții asupra necredinței femeilor, asupra minciunei totale care dospește în sufletul lor. O sumă de mici detalii, nebăgate în seamă, îmi podidiră atunci mintea. O dată, Mantu

închisese ușa cu bara, în camera Maitreyiei, și îi auzeam de jos cum se luptă și zbiară, căci, chipurile, era o luptă corp la corp, dar când au ieșit, Mantu era roșu și zăpăcit, iar Maitreyi palidă, cu părul zbătut pe umăr. (E adevărat că ea îmi spusese mai demult că Mantu e scîrbos, că a vrut să o pipăie, și ea l-a plesnit, că s-a plîns tatălui, dar, de când acesta era bolnav, Mantu ajunsese indispensabil casei și nu putea fi dat afară. De asemenea, îmi amintesc că Maitreyi îmi mai spusese că un alt unchi al ei, tot văr al inginerului, încercase o dată să-i sărute sîni și s-o îmbrățișeze, dar atunci domnul Sen a intervenit îndată, și acel biet om își regretă și acum gestul, căci a fost dat afară din slujba pe care o avea și s-a retras în satul lui, unde duce o viață de ciine. Maitreyi nu se plîngea adesea de pasiunea aceasta carnală, pe care o deșteaptă în bărbați, chiar apropiați ei prin sînge, și care o face să sufere atît, căci ar fi dorit să exalte altceva în oameni decît o simplă poftă de posesiune.) Mi-au trecut atunci prin fața ochilor și alte scene: Khokha, de pildă, cu care a întîrziat Maitreyi mult pe verandă, în întunec, și a venit la masă turburată, iar băiatul nici n-a avut curajul să apară, într-atît, credeam eu, era excitat. Și toate amănuntele acestea mă chinuiau, și mi se părea că toți o doresc pe Maitreyi, că ea se abandonează tuturor. De ce ne spionează șofeurul, dacă nu o dorește, dacă nu speră că, într-o zi, să riște tot și să intre în camera ei, chit că ar fugi chiar în acea noapte, fără leafă? Îmi închipuiam lucruri cu desăvîrșire absurde și sufeream cumplit, căci imaginația nu mă cruța o clipă, ci îmi filma cele mai chinuitoare amănunte. Eram incapabil să mă smulg dîn această durere bolnăvicioasă de a vedea pe Maitreyi în brațele altora.

M-am întors în odaia mea abătut de moarte și, în timpul mesei, mi-am ferit picioarele, ascunzîndu-le sub scaun. Am pus bara de lemn la ușa când m-am culcat, hotărît să nu deschid Maitreyiei, orice s-ar întîmpla. Eram deștept când a venit și a încercat ușa, dar m-am prefăcut că dorm și că nu aud. A început să bată mai tare, apoi să mă cheme, tot mai puternic, în cele din urmă să zgîlție ușa. Mi-a fost teamă să nu audă cineva și i-am deschis.

— De ce nu mă lași să, întru? izbucni Maitreyi cu fața în lacrimi, palidă, tremurînd. Nu mai mă vrei?

Am închis iar ușa și, așezându-ne amîndoi pe pat, eu ferindu-mă s-o îmbrățișez, i-am spus cum m-am priceput suferința mea. Și-a încolăcit brațele pe umerii mei și a început să mă sărute, lacom, înfigîndu-și în același timp unghiile în carnea mea. Continuam să vorbesc, nesimțitor la căldura trupului ei, spunîndu-i tot ce am suferit cînd am știut-o singură cu un bărbat străin, care-i masa pulpele. I-am arătat ce hidoasă este această abandonare în mîirale altuia.

— Aș fi preferat să mă siluiască, vorbi deodată Maitreyi, izbucnind în plîns.

— Cu tine, așa cum ești, senzuală și inconștientă, i-ar fi fost foarte ușor s-o facă, răspunsei eu, privind-o sălbatec. Tot îți plac ție posesiunile acestea neverosimile, și luirile acestea barbare și grotești, în fond, extraordinar de ieftine, cu care ți-a umplut capul bestia aceea bătrînă, care ți-a fost, chipurile, maestru spiritual...

Mă ridicai de lîngă ea și începui să mă plimb agitat prin odaie, spunîndu-i cruzimi și jicnind-o cu fiecare cuvînt al meu. O uram cumplit în acele clipe, și nu pentru că mă înșelase, ci pentru că mă făcuse să cred orbește în dragostea și puritatea ei, mă făcuse ridicul silindu-mă să dau tot ce aveam, să mă descopăr în fața ei, să îi asimilez dorurile și voința; eram înnebunit la gîndul că renunțasem la mine pentru o fecioară care mă înșeală cu primul-venit. Pentru că, deși nu crezusem o clipă în realitatea "înșelării", mă sugestionasem vorbind și sfîrșisem prin a vedea în toată atitudinea Maitreyiei o farsă. Dacă ar fi fost o femeie albă, n-aș fi crezut toate acestea, pentru că, deși le cunoșteam substanța lor inconsistentă și capriciile lor nebunești, le știam totuși animate de oarecare mîndrie, de oarecare cumpănire, care le-ar fi împiedecat să se dea primului-venit. Dar pe Maitreyi nu o înțelegeam, nu o puteam fixa într-un cadru bine stabilit de reacțiuni eventuale, și mi se părea că, primitivă și inconștientă cum era, s-ar fi putut dărui oricui, fără să se gîndească o clipă la grozăvia acestui act, fără să fie responsabilă. În acele clipe de gelozie transformată în ură uitam toată experiența mea din ultimele șapte-opt. luni, uitam inocența aproape superstițioasă a Maitreyiei și le consideram pe toate amăgiri. Atunci am înțeles că nimic nu durează în suflet, că cea mai verificată încredere poate fi

anulată de un singur gest, că cele mai sincere posesiuni nu dovedesc niciodată nimic, căci și sinceritatea poate fi repetată, cu altul, cu alții, că, în sfârșit, totul se uită sau se poate uita, căci fericirea și încrederea adunată în atâtea luni de dragoste, în atâtea nopți petrecute împreună, pieriseră acum ca prin miracol, și nu supraviețuiseră în mine decît un întărîtat orgoliu masculin și o cumplită furie împotriva mea însumi.

Maitreyi ascultase toate acestea cu o suferință care mă exaspera și mai mult. Își mușca buzele pînă la sînge, mă privea cu ochii mari deschiși, ca și cum nu s-ar fi dumirit dacă visează sau trăiește această scenă aievea.

— Dar ce-am spus, Dumnezeuul meu, ce-am spus? izbucni ea în cele din urmă.

— Vorbeai de un viol, lămurii eu, încercînd să mă stăpînesc.

— Dar de ce nu înțelegi? se lamentă ea, plîngînd. Te-ai dezgustat de mine într-atît, încît nu vrei nici să mă înțelegi. Nu te gîndești deloc la mine. Mi-ai spus odată că, dacă aș fi fost violată și zvîrlită afară din casă, tu m-ai iubi încă. Mă gîndeam ce bine ar fi fost să se întîmple așa. N-ar mai rămînea atunci nici o piedecă în calea unirii noastre. Allan, înțelege că noi nu vom putea fi uniți și vom muri așa, cu păcatul nostru deasupra. Nici dacă te vei converti tu, nu vor accepta să-mi fii soț. Ei vor altceva, de ce nu-ți amintești? Dar dacă cineva m-ar necinsti, vor trebui să mă arunce pe străzi, pentru că, altminteri, păcatul ar cădea asupra casei întregi. Și atunci aș putea fi soția ta, voi fi și eu creștină, pentru că pentru un creștin nu e păcat să fii necinstită cu forța, și tu m-ai iubi și atunci. Nu e așa că mă vei iubi mereu? Spune-mi, Allan, spune-mi că n-ai să mă uiți. Știi ce mă așteaptă, dacă mă uiți...

Eram emoționat, o mărturisesc, parcă m-aș fi deșteptat dintr-un coșmar; furia îmi trecuse, și mă dureau vorbele pe care i le spusese. Aș fi vrut să-mi cer iertare, dar nu știam cum, mă stingherea orice gest pe care îl anticipam mental, orice gest de împăcare (mă vedeam căzut la picioarele ei, și actul acesta mi se părea fals, ridicul, hidos; sau să-i apuc mîna, la început prietenește, apoi să i-o strîng mai călduros și să i-o sărut? Nu-mi spunea nimic nici această încercare de apropiere, era mai mult un

automatism, și mi se părea că Maitreyi mi-ar surprinde îndată jena cu care l-aș face.) Nu știam ce să iac și o priveam numai, încercînd să pun toată căința și toată dragostea mea în priviri. Dar Maitreyi avea ochii în lacrimi și era prea rătăcită ca să vadă părerea mea de rău și atunci se prăvăli ea la picioarele mele, înlănțuindu-mi genunchii și întrebîndu-mă dacă dragostea ei măobosește, dacă mi-e teamă de păcatul nostru și alte asemenea întrebări, care acum, cînd scriu, mi se par stupide, dar atunci parcă ar fi fost purtate de foc, într-atît de sufocante și de chinuitoare le simțeam. Am luat-o în brațe, și Maitreyi a simțit după strînsoarea mea și vorbele fără șir pe care le spuneam că dragostea mă arde tot atît de nesățios și a ghicit cît sufăr din orbirea mea, din neînțelegerea mea. Ne-am ferit amîndoi să mai vorbim despre căsătorie, pentru că începeam să înțeleg că lucrurile nu sunt chiar atît de simpla pe cît credeam eu la început, și atunci preferam să evit gîndul acesta decît să rabd imaginea unei posibile și eventuale despărțiri de Maitreyi.

Ni s-a părut la amîndoi că auzim pași în dreptul ferestrei și am tăcut, stingînd lampa. Dar apoi pașii s-au îndreptat spre verandă și am auzit ciocănituri în ușa coridorului. Înmărmuriserăm amîndoi de spaimă. Ciocăniturile au încetat cîteva minute, ca să revină la fereastra mea, oblonită. Am înțeles atunci că c Khokha, întors probabil tîrziu de la un cinematograf de cartier, și m-am prefăcut că întîrzii să-i deschid, ca să-i dau timp Maitreyi să ajungă sus, în odaia ei. Khokha mă întrebă în treacăt:

— Vorbeai cu cineva?

— Nu, răspunsei eu scurt, închizînd ușa.

Dar atunci auzii și glasul d-nei Sen, sus, pe galeria paralelă odăii în care dormea Maitreyi.

XII

Am crezut că s-a aflat tot și m-am zvîrcolit toată noaptea, fără să pot închide ochii. Spre dimineață, Maitreyi a venit iarăși la mine, fără s-o simt, și mi-a strecurat pe sub ușă un bilet, "Mama nu știe nimic. N-ai nici o grijă. Nu te trăda. Maitreyi." Când l-am citit, mi se părea că sunt grațiat sau că mi se amînă pedeapsa. I-am scris o lungă scrisoare Maitreyiei, în care îi spuneam că trebuie să mai contenim cu imprudentele noastre întâlniri noaptea, acum, când toată lumea veghează și pe inginer, și pe Chabù. Adevărul era că nu știam nici eu cum o să se termine legătura aceasta a noastră. Maitreyi făcuse o sumă de aluzii d-nei Sen, pretextînd că eu m-am îndrăgostit de o prietenă a ei (pe care noi o poreclisem Anasuya încă pe cînd citeam și comentam împreună *Shakuntala*) și că nu știu cum să fac s-o cer în căsătorie; iar doamna Sen răspunsese că asemenea căsătorii, rezultate dintr-o simplă infatuare sentimentală, nu conduc decît la nenorociri pentru ambii soți, pentru că nimic durabil și nimic fericit nu poate ieși dintr-o pasiune, cînd această pasiune n-a fost corectată de tradiție, adică de familie, de oameni care cunosc ce înseamnă căsătoria și dragostea, fapte mult mai grele decît ne închipuim noi, tinerii, căci a fi căsătorit nu înseamnă "a culege flori împreună", nici a se lăsa consumați de o pasiune efemeră și amăgitoare. Mărturisesc că m-am recunoscut pe de-a-ntregul în judecata d-nei Sen, căci n-aveam alt izvor decît pasiunea și nu ne gîndisem decît la noi, iubindu-ne. Iar d-na Sen, discutînd camuflata mea dragoste pentru Anasuya, spunea Maitreyiei că o căsătorie nu se întemeiază niciodată pe dragoste, ci pe sacrificiu, pe renunțare, pe abandonarea desăvîrșită în voința destinului. Era aceasta o concepție pe care nici indianizarea mea cea mai sinceră nu o putea accepta. Dar ea mă făcuse să înțeleg cîte obstacole voi întîlni în ziua cînd mă voi hotărî să o cer pe Maitreyi de soție. Mă gîndeam chiar dacă soluția ei — violul — n-ar fi mai eficace. Atunci se vor afla în fața unui fapt împlinit și vor trebui să mi-o dea, căci nimeni altul nu ar fi luat-o. De-abia acum înțeleg cît de mult o iubeam pe Maitreyi, dacă mă gîndeam la asemenea soluții fantastice.

Zilele s-au scurs aceleași, cu repetate spaime și cu tot mai

primejdioase riscuri, pînă la faptul pe care îl voi povesti mai jos. Un singur eveniment a întrerupt șirul acesta de zile desperate și fără memorie (căci, dacă n-aș avea jurnalul, nu mi-aș aminti nimic din acea vrerile, într-atît de viu și de atent eram la cele ce se petreceau în jurul meu și niciodată nu aveam răgaz să-mi amintesc sau să meditez, să leg faptele unele de altele, să reactualizez anumite scene; așa că acum trebuie să mă conduc după firul acelor foarte sumare însemnări, ca și cum aș descifra viața altuia, căci memoria acelor zile și nopți de arzătoare agonie nu o mai am). Acel eveniment a fost ziua de naștere a Maitreyiei, la 10 septembrie. Inginerul a ținut să o sărbătorească cu tot fastul, deși el era încă bolnav, iar Chabù aproape inconștientă. Împlinea Maitreyi 17 ani, și vîrsta asta are nu știu ce tîlc ascuns în India; în plus, volumul ei de versuri, *Uddhitta*, tipărit cu cîteva zile mai înainte, fusese primit de presa bengaleză ca o adevărată revelație, și d-l Sen ținea să invite toată elita literelor și artelor din Calcutta la această ceremonie, pe care o voia transformată în *tournoi* artistic. Venea tot ce are mai de seamă Bengalul, în afară de Tagore, care se afla încă în Europa. Era așteptat Chatterji, autorul lui *Srikantha*, și dansatorul Uday Shankar, pe a cărui frumusețe de zeu și fascinant ritm eu fusesem multă vreme gelos, căci la un festival de al lui, în august, Maitreyi mă uitase cu desăvîrșire și-l privea rezemată cu brațele de balcon, robită, halucinată. Cîteva zile după aceea nu vorbise decît de el și ținuse numaidecît să-l cunoască, să "învețe", spunea ea, "taina dansului". Tot atunci trebuia să vină și redacția revistei *Prabuddha Bharatta*, printre care Maitreyi număra numeroși admiratori, ca acel foarte original poet Acintyia, mult discutat atunci, pentru că începuse să publice un roman asemănător lui *Ulysses* al lui James Joyce și-și ridicase împotriva sa toată pleiada de bătrini scriitori bengalezi.

Eu eram puțin intimidat de pregătirile care se făceau pentru 10 septembrie. Știam că în ziua aceea Maitreyi îmi va aparține mai puțin ca niciodată, căci era orgolioasă și curtenitoare, și va încerca să seducă pe toți musafirii. Îi cumpărasem și eu cîteva cărți în dar, și am vrut să i le dau chiar în zorii acelei zile. Noaptea rămăsese la mine numai o jumătate de ceas, căci

muncise ca o roabă să deretice casa (scara era toată investimintată cu covoare vechi, se puseseră vase cu flori pretutindeni, se goliseră două încăperi de sus pentru primire, aducîndu-se saltele și șaluri care le transformară în două imense divanuri, pe, care trebuia să te urci cu picioarele goale ca să-ți poți lua locul; femeile toate munciseră cumplit pentru această ceremonie, iar Maitreyi, care voia să decoreze covoarele de pe scară cu tablouri, scăpase jos o cadra cu un portret magnific al lui Tagore, dat chiar de poet cu o dedicație, și faptul acesta a cutremurat-o, căci vedea în el un semn foarte rău, mai ales că rama se făcuse țandări și pînza se crăpase).

Am întîlnit-o în zori în bibliotecă, unde i-am adus cărțile, fiecare cu o dedicație inocentă, și am îmbrățișat-o urîndu-i o viață senină și toată fericirea pe care o merită. Aveam lacrimi în ochi spunîndu-i acele cîteva cuvinte banale. Mi s-a părut totuși că era oarecum absentă. S-a desprins din brațele mele mult mai ușor ca alteori.

După-amiaza a fost pentru mine o nesfirșită mascaradă. Îmbrăcasem costumul bengalez, de mătase, și trebuia să întrețin pe toți acei oameni iluștri ca o adevărată gazdă, căci inginerul era imobilizat pe un jeț în mijlocul odăii (singurul scaun de-acolo; toți ceilalți ședeau pe saltele), d-na Sen și celelalte femei aveau grijă de doamne, care stăteau în altă odaie, nevăzute, iar Mantu rămăsese jos, pe coridor, să servească de ghid musafirilor. Numai Maitreyi mai venea pe la noi, ca să împartă volume din *Uddhitta* și să aducă dulciurile. Vedeam cum o sorb toți din ochi (căci era admirabilă atunci, palidă și blîndă, cu brațele goale ieșind dintr-o sari de mătase albastră), cum o doresc, și spectacolul acesta mi-era insuportabil, pentru că nimeni de-acolo nu știa că Maitreyi este a mea și numai a mea, și poate că fiecare își crea mental o sumă de eventualități asupra ei. Cînd a venit frumosul Uday Shankar (e drept, mai puțin frumos văzut de aproape decît era pe scenă, dar, oricum, cel mai fascinant bărbat pe care l-am cunoscut, tocmai pentru că, alături de un trup viril și elastic, avea o extraordinară suplețe în gesturi și în priviri, o feminitate care nu te stingherea, o căldură și o comunicativitate extraordinară), Maitreyi s-a îmbujorat toată și l-a chemat să

mănînce pe balcon, pentru că atît se îmbulzeau în jurul lui vizitatorii, încît bietul Uday nu putea să înghită. Căutam să-mi ascund turburarea, pentru că ghiceam în dansatorul acesta magnific ceva mai mult decît un bărbat seducător, ghiceam de-a dreptul o magie, care ar fi făcut să-și piardă mințile un oraș întreg, nu numai o îndrăgostită zăpăcită cum era Maitreyi. Știam că lui nu i-ar fi putut rezista nimeni și, dacă îl invidiam pentru aceasta, nu îl uram, căci mi-ar fi plăcut să descopăr în privirile Maitreyi preferința pentru el, ca să mă pot dezbăra și eu de dragoste. Știam că în clipa cînd voi *vedea* cu certitudine o preferință, dragostea mea se va nărui fără nici o șovăire. Îmi spuneam că, dacă Maitreyi nu poate opune magiei lui Uday Shankar mistica dragostei noastre, nu merită decît să fie părăsită ca cea din urmă femeiușcă.

Am ieșit întîmplător pe coridor și am văzut-o pe Maitreyi șezînd lîngă Uday, întrebîndu-l foarte sfioasă lucruri pe care nu le puteam auzi. M-a mirat cît de senin priveam spectacolul acesta. Peste cîteva minute mă întîlnesc cu Maitreyi pe scară, și ea îmi spune, strîngîndu-mi brațul pe furiș:

— Am încercat să aflu de la Shankar cheia dansului, dar nu-mi poate spune nimic. E un mare prost. Nu înțelege ritmul și vorbește ca din cărți. Mai bine nu-l invitam. Pe scenă era ca un Dumnezeu, dar cînd l-am rugat să-mi vorbească, a bîlbîit prostii, ca un simplu meseriaș... Cum de nu l-a făcut înțelept dansul?

Nu știam cum să-i mulțumesc pentru aceste cîteva cuvinte. Ea mă îndreptă în bibliotecă și-mi spuse, aprinsă, mîngîindu-mi mîna:

— Mi-ești drag, Allan, mi-ești din ce în ce mai drag...

Mă pregăteam s-o strîng în brațe, cînd am auzit oarecare larmă sus, d-na Sen strigînd pe Maitreyi și alte glasuri de femei alarmate. Am alergat amîndoi cu o inexplicabilă spaimă în suflete, parcă am fi presimțit o nenorocire. Am găsit pe Chabù zbatîndu-se să sară peste balcon, în stradă, și cîteva femei încercînd s-o țină în brațe. Biata fată fusese lăsată aproape singură, în această zi în care nimeni nu-și mai știa unde e capul, și atunci ea se îmbrăcase cu cea mai frumoasă sari pe care o avea (de obicei umbla îmbrăcată în rochițe scurte, europenești și. cînd pune

sari, părea mult mai înaintată în ani) și voise să asiste și ea la sărbătoare. Când ieșise pe coridor, a văzut lume prea multă și s-a speriat. Atunci s-a dus în balcon, unde stătuse Shankar cu puține minute în urmă și, de acolo, a început să contemple "calea" și să cînte, după obiceiul ei. Au observat-o două invitate, în clipa cînd voia să încalce balustrada, și au sărit s-o prindă. S-a zbatut mult, și toată lumea se înghesuise pe coridor (inginerul își pierduse iarăși cumpătul și-și certa brutal nevasta). A trebuit s-o iau în brațe și s-o duc ca pe un copil în odaia ei, căci pe mine m-a recunoscut numaidecît și s-a lipit de pieptul meu, plîngînd, strigîndu-mă;

— Allan-dadă, Allan-dadă .

Cînd am așezat-o pe patul ei, m-a întrebat, posomorîndu-se deodată:

— Vor s-o vîndă pe Maitreyi?

A doua zi, toți erau obosiți de marea ceremonie care costase aproape cinci sute de rupii și atîta trudă, Se ținuseră discursuri, fusese masă îmbelșugată pe terasă, și Maitreyi primise numeroase cadouri, mai ales cărți. Numai în dimineața zilei de naștere, cineva trimisese un buchet imens de flori, cu un plic, și, cînd Maitreyi a văzut scrisul, s-a turburat toată și a cetit repede scrisoarea, temîndu-se neîncetat să nu o surprindă cineva. Auzind pași pe scară, a intrat repede în odaia mea și mi-a dat scrisoarea:

— Ascunde-o în birou și vezi să n-o ia nimeni. Am să ți-o cer mai tîrziu, îmi spuse ea, roșie.

Mărturisesc că nu înțelegeam nimic, dar nici nu bănuiam ceva rău, pentru că, altminteri, nu mi-ar fi dat să-i păstrez o scrisoare pe care, deși scrisă în bengaleză, o puteam descifra sau puteam ruga pe un prieten indian să mi-o traducă precis. Păstrez și acum acea scrisoare, deși nu m-am încumetat încă s-o citesc. Mă gîndesc adesea ce adorator i-a trimis atunci florile, și de ce a mințit Maitreyi, spunînd că primise buchetul de la o prietenă de școală care nu putuse veni...

Au urmat apoi aceleași zile și aceleași nopți de foarte puțină durată, e drept, căci numai la o săptămână după ziua de naștere a Maitreyiei s-a întâmplat faptul pentru care am început eu a scrie acest caiet. Ar trebui să povestesc mai pe larg aceste ultime zile, dar nu-mi amintesc mai nimic, iar jurnalul — care nu prevedea o schimbare atît de apropiată — nu păstrează decît scheletul unei vieți pe care acum nu o mai pot intui și nu o mai pot evoca. Mai tîrziu, și chiar în timpul cînd am scris această povestire, m-am gîndit asupra destinului meu de a nu ghici niciodată viitorul, de a nu prevedea niciodată nimic dincolo de faptele de fiecare zi. Cine ar fi crezut că, pe nesimțite, schimbări atît de mari se pot împlini...

Mergeam în fiecare seară la Lacuri și, cîteodată, o luam și pe Chabù. Inginerul a fost acela care ne-a convins că și eu, și Maitreyi trebuie să ne odihnim, serile, de viața agitată pe care o dusesem în ultimele săptămîni, îngrijind bolnavi. E drept că Maitreyi începuse să slăbească, iar Chabù, care se liniștise deodată după criza din 10 septembrie, avea și ea nevoie de plimbări în aer liber, după atîta timp petrecut închisă într-o singură cameră. Și plecam astfel în fiecare amurg, ca să ne întoarcem la nouă sau zece noaptea. Chabù nu vorbea aproape nimic și sta de obicei pe bancă sau la marginea apei, privind, cîntînd ușor, lăcrămînd. Noi doi rămîneam aproape de ea și ne vorbeam mult, ne îmbrățișam în ascuns, ne căutam mîinile, făceam planuri. Maitreyi îmi spunea mereu, ca un *leitmotiv* care o obseda:

— Într-o zi ai să mă iei de aici, și am să merg în lume, ai să-mi arăți și mie lumea...

Începuse să se gîndească serios la fugă, mai ales că eu îi mărturisisem că am economii importante la bancă, deoarece din leafa mea de 400 de rupii nu cheltuiam aproape nimic de cînd venisem la Bhowanipore.

Într-o seară (era 16 septembrie), lui Chabù i-a fost rău pe cînd privea lacul, și am luat-o în brațe ca s-o întind pe-o bancă. Acolo ne-am așezat, Maitreyi și cu mine, aproape de ea, și o mîngîiam pe cap, îi vorbeam frumos, încercam s-o fac să rîdă, căci Chabù, în acele ultime zile, rîdea de toate nimicurile, și asta îi făcea bine,

spuneau doctorii.

— De ce nu iubești pe *dadà*? se adresă ea deodată către Maitreyi.

Nouă ne-a venit să rîdem, pentru că Chabù vorbea adesea prostii și nu ne temeam de ea.

— Ba îl iubesc foarte mult, răspunse Maitreyi, zîmbind.

— Dacă îl iubești, sărută-l, ceru Chabù.

Maitreyi începu să rîdă mai tare și-i spuse ră vorbește prostii și că o fată cuminte ca ea nu trebuie să vorbească prostii.

— Dragostea nu e prostie, spuse Chabù, foarte serioasă. Haide, sărută-l. Uite, eu îl sărut.

Într-adevăr, se ridică de pe bancă și mă sărută pe obraz, și atunci, tot rîzînd, Maitreyi mă sărută pe celălalt obraz.

— Ești mulțumită acum? o întrebă.

— Tu trebuia să-l săruți pe gură, răspunse Chabù.

— Haide, stăpînește-te, făcu Maitreyi roșind.

Dar eu eram fericit că această soră mai mică a mea (într-adevăr, o iubeam foarte mult pe Chabù) a înțeles dragostea noastră, și îi spuneam Maitreyiei să mă sărute. Cum ea nu voia, eu mi-am strecurat mîna spre sînul ei, pe sub șal, și mi-am oprit palma adunată mîngîietor pe sînul stîng, apăsînd ca să-i simt inima și în același timp s-o silesc să mă sărute. (Maitreyi nu putea suporta mîngîierea aceasta fără ca să-mi cadă imediat în brațe.) Din întîmplare, Chabù a vrut să pună și ea mîna pe pieptul Maitreyiei, ca s-o roage să mă sărute. Și a întîlnit acolo mîna mea, pe care mi-am retras-o cît am putut mai repede, dar nu înainte do a atrage atenția lui Chabù. Ea începu să rîdă.

— Ai văzut că *dadà* își ține mîna la pieptul tău? izbucni Chabù biruitoare.

— Nu vorbi prostii, se răsti Maitreyi. Era mîna mea.

— Parcă eu nu știu, parcă eu n-am simțit inelul lui *dadà*...

M-a înfiorat puțin precizarea aceasta, dar cum știam că Chabù vorbește multe lucruri fără șir, nu m-am temut de consecințele ei. De sărutat pe gură, Maitreyi nu m-a sărutat, și în curînd a trebuit să ne întoarcem la mașină. căci se înnoptase bine. Pînă acasă am uitat întîmplarea. În noaptea aceea, Maitreyi nu a venit la mine. Din prudență, îmi mărturisi ea a doua zi. Nu-

mi amintesc cum am petrecut timpul pînă aproape de ora șase, cînd m-am îmbrăcat în costumul meu bengalez, așteptînd să plecăm cu mașina. Dar nu venea nimeni să mă anunțe. Puțin enervat, am întrebat șoferul dacă nu mergem în seara aceasta la Lacuri, și el îmi răspunse (mi se păruse mie sau fusese, într-adevăr, obraznic?) că a primit ordin să ducă mașina la garaj. Peste cîteva minute întîlnii pe Lilu pe coridor. Îmi spuse că d-na Sen nu mai lasă nici pe Maitreyi, nici pe Chabù să iasă la Lacuri. Toate acestea mi se păreau foarte turburi; și mă înclina misterul, mi se părea că mi se ascunde un adevăr de care am absolută și neîntîrziată nevoie. Am încercat s-o întîlnesc pe Maitreyi, fără să izbutesc, și atunci am rămas în odaia mea, muncit de gînduri. (Ciudat, nu-mi era teamă; doream numai să știu *precis* ce s-a întîmplat, de ce dăduse d-na Sen ordin șoferului să ducă mașina la garaj și de ce nu puteam vedea pe Maitreyi.)

La masă, cînd m-a chemat servitorul (de obicei mă anunța cineva al casei), am găsit pe doamna Sen și pe Maitreyi. Nu vorbeau. Voiam să par neturburat și cred că am izbutit de minune. D-na Sen îmi căuta ochii, și eu nu mi-i feream. Mă minunau privirile ei drepte, scrutătoare, încercînd parcă să pătrundă în adevăratul meu suflet; fața căpătase o concentrare ciudată, cu un zîmbet batjocoritor înverșunîndu-i buzele înroșite, ca totdeauna, de *pan*. Mă servea tăcută, politicoasă, și apoi se așeza iarăși cu coatele pe masă și mă privea. Se întreba, poate, cum am izbutit s-o înșel atîta vreme, cum am păcălit-o cu puritatea și respectul meu. Ghiceam în prezența ei ostilă și ironică o necurmată întrebare: am putut fi eu oare așa? Nu știu ce fel de "așa" știa d-na Sen, dar simțeam întrebarea și de aceea căutam să par cît mai degajat, vorbeam, o priveam în ochi, întrebam cum îi mai merge d-lui Sen, de ce nu vin și ceilalți la masă, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Maitreyi îmi strîngea picioarele să mi le frîngă. Își punea toată pasiunea ei ultimă și toată spaima ei în această înclăstare a pulpelor. Voia să mă mîngîie mai dulce ca niciodată, și simțeam talpa ei caldă atingîndu-mi încet, blînd, alinător, pulpa; parcă ar fi vrut să mă consoleze, să mă întărească în această primejdie, pe care eu o ghiceam, dar nu o cunoșteam. Apoi îmi prindea piciorul între

pulpele ei și-l strîngea ca într-o îmbrățișare de pe urmă, ca și cum s-ar fi străduit să-mi comunice o căldură și o pasiune pe care să nu le uit cînd voi rămîne despărțit de ea, departe. Pe d-na Sen a chemat-o cineva sus, și, îndată ce-am rămas singuri, Maitreyi mi-a șoptit mușcîndu-și buzele ca să-și stăpînească emoția:

— Chabù a spus tot mamei, dar eu am tăgăduit. Să n-ai nici o teamă, rămîn a ta. Dacă te întreabă, să nu mărturisești nimic, altminteri, cine știe...

Au podidit-o lacrimile și a vrut să-mi apuce brațul, după obiceiul ei, dar se cobora d-na Sen pe scară, și atunci mi-a șoptit printre dinți:

— Vino mîine înainte de zori în bibliotecă...

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus

Maitreyi, căci doamna Sen a luat-o sus, eu m-am dus în camera mea extrem de abătut, zăpăcit și aproape incapabil să înțeleg ce s-ar putea întîmpla a doua zi.

N-am putut dormi deloc, ci fumam pipă după pipă, în jețul larg și odihnitor, așteptînd zorile. Băteau unul după altul ceasurile în noapte, și eu evocam cu fiecare din ele venirea Maitreyiei în acea odaie și aproape că nu-mi venea să cred că ar fi posibil să n-o mai văd aici, lîngă mine, gata să se dezbrace de îndată ce eu închideam ferestrele, gata să mă îmbrățișeze și să plîngă. Mă gîndeam că nu e posibil ca numai d'upă două-trei săptămîni de dragoste, Maitreyi să-mi fie luată. Cum stam singur, în întunec, o revedeam în toate colțurile, în toate atitudinile ei de îndrăgostită, uitam toate chinurile pe care le îndurasem din pricina ei, toate îndoielile, și simțeam cum crește în mine, fără hotare, o dragoste pe care Maitreyi niciodată n-o bănuise. Așteptam zorile ca să-i pot spune că o simplă despărțire de o noapte și amenințarea dragostei noastre îmi revelase adevărata iubire și numai acum am înțeles cît îmi era de dragă, acum, cînd mă temeam că o pot pierde. Aproape că am plîns, acolo, singur, gîndindu-mă că aș putea-o pierde; numai gîndul că n-am s-o pot avea din nou alături de mine mă înfiora și îmi întuneca mintea. Nu credeam că aș fi putut supraviețui sănătos unei despărțiri de Maitreyi. Dacă atît timp cît o știam a mea, de nimeni stingherit să-i vorbesc și să mi-o apropii cînd vream, o iubeam, apoi acum,

cînd eram despărțiți prin nu știu ce primejdie, dragostea crescuse pînă la sufocare și simțeam că înnebunesc așteptînd ceasul cînd am s-o pot vedea și strînge din nou în brațe.

În timpul nopții am ieșit de mai multe ori în curte, să spionez, și vedeam mereu lumină în camera inginerului, auzeam acolo glasuri, câteodată un scîncet, pe care nu-l ghiceam al cui poate să fie (Maitreyi, Chabù, sora lui Khokha?). Toate acestea mă alarmau nespus. Mă întorceam iarăși în jețul meu și mă trudeam să înțeleg ce pot să însemne vorbele Maitreyiei: "Chabù a spus tot...". Ce ar fi putut spune Chabù în nebunia ei? Tot ce-a putut vedea și înțelege ea? Mă gîndeam că poate a surprins-o vreodată pe Maitreyi venind sau plecînd din odaia ei, dar am aflat mai tîrziu că cele ce spusese ea au fost lucruri mai puțin grave. În ziua aceea, d-na Sen o spăla pe cap, și Chabù plîngea mereu. A întreat-o de ce plînge și a răspuns că pe ea nu o iubește nimeni, iar pe Maitreyi toată lumea. Toată lumea a venit de ziua ei, aducîndu-i daruri. Și mai ales eu o iubesc mult pe Maitreyi. "De unde știi?" a întreat-o d-na Sen, în glumă. "Allan *dadà* o sărută și ține mîna la pieptul ei, iar pe mine nu mă sărută nimeni..." Suferea și plîngea atît de sincer, în-cît d-na Sen a întreat-o de mai multe ori, și Chabù a mărturisit tot ce-a văzut: cum stăm noi doi împreună și rîdeam, și ne sărutam, și ne strîngeam în brațe la Lacuri (iar eu, care credeam că Chabù nu observă nimic.) D-na Sen a chemat îndată pe Maitreyi și a întreat-o dacă e adevărat cele spuse de Chabù. Apoi a poruncit șoferului să ducă mașina în garaj și a luat-o pe Maitreyi sus, pe terasă, a pus-o să jure pe strămoși și pe zei și a început s-o descoase, amenințînd-o. Maitreyi a tăgăduit totul, recunoscînd numai că m-a sărutat de cîteva ori în glumă, iar eu am sărutat-o pe frunte, dar altceva nu s-a întîmplat. Și a rugat-o în genunchi să nu mai spună nimic inginerului, căci am să sufăr eu, și eu nu sunt vinovat. Dacă i se cere, Maitreyi nu mă va mai vedea niciodată, căci numai ea a fost aceea care a păcătuit. (Se gîndea, am aflat mai tîrziu, că între timp va putea fugi cu mine. Îi era teamă numai de d. Sen, care ar fi putut-o închide în camera ei sau mărta în cîteva zile, înainte ca ea să aibă timp să mă vadă și să poată aranja fuga. În noaptea aceea au încuiat-o în odaia d-nei Sen, iar d-na Sen a spus totul inginerului, stînd pînă tîrziu la sfat despre cele ce trebuie să facă, așa fel încît nimic să nu se afle de către vecini, căci atunci blestemul va cădea asupra întregii familii...

Toate acestea le-am știut numai a doua sau a treia zi, de la Khokha, dar în noaptea aceea bănuiam lucruri mult mai grave, bănuiam că Chabà a surprins-o într-o noapte și a spus aceasta d-nei Sen. Înainte de patru dimineața m-am dus în bibliotecă, s-o aștept pe Maitreyi cu vești. Am stat acolo pînă ce s-a luminat bine, ascuns după rafturi, dar Maitreyi n-a venit, și nici sora lui Khokha, sau Lilu, prin care ar fi putut să-mi trimeată un bilet scris. La șapte s-a coborît d-na Sen jos să pregătească ceaiul și a trebuit să mă strecur cu multă grijă în odaia mea, ca să nu fiu observat.

Așteptam tocmai să mă cheme la ceai, cînd inginerul intră la mine în odaie, cu ochelarii negri ascunzîndu-i bine privirile, puțin tremurînd de slăbiciune, și începu oarecum emoționat, dar prietenește:

— Dragă Allan, m-am hotărît să-mi fac operația aceea de ochi, pe care mi-o cer de atîta timp doctorii. Va trebui să stau la sanatoriu probabil vreo două-trei luni și atunci m-am gîndit să trimit familia la Midnapur, la niște rude de ale mele. Și pentru că și d-ta ești puțin obosit, ai face bine să te recreezi undeva în munți.

— Cînd trebuie să plec? articulai eu cu un calm care mă mira. (De altfel, nu-mi dădeam încă bine seama ce se petrece cu mine și am savîrșit, în acea zi, o sumă de lucruri fără sa-mi dau seama de ele.)

— Chiar astăzi, căci după masă eu mă duc la sanatoriu, vorbi inginerul, observîndu-mă la adăpostul sprîncenelor negre.

— Bine, dar nu am unde să mă duc, trebuie să-mi găsesc casă, trebuie să-mi iau lucrurile acestea...

Găsii putere să mă împotrivesc, deși tot sîngele parcă mi se scursese din vine, și arătai nevolnic acele cîteva lucruri pe care le aveam: un pat, un șifonier, biblioteca, două cufere, masa de scris. Inginerul zîmbi foarte politicos.

— Un băiat energic ca d-ta iese întotdeauna din încurcătură. Dacă pleci chiar acum, găsești casă pînă la unu. Khokha îți va aduce lucrurile după-amiază cu un camion. Poate ai să locuiești cu unul din prietenii d-tale pînă cînd vei pleca la munte, și apoi ai să te aranjezi mai bine...

Tremuram tot cînd s-a ridicat să plece. Eu m-am îndreptat instinctiv către șifonier, să-mi iau casca și să plec îndată, dar d-na Sen, care stătuse pe coridor și ascultase tot, intră în odaie și-mi spuse zîmbind:

— Nu poți pleca de aici pînă nu mănînci...

— Nu mai pot mînca nimic, spusei eu stins.

— Am să te rog eu și ai să mănînci, continuă d-na Sen pe același ton. Ceaiul e gata.

— La ce bun, acum? întrebai eu tot mai stins. (Simțeam că aș putea să mă prăvălesc din clipă în clipă, căci știam că plec și nu o văzusem încă pe Maitreyi, și nu știam ce face ea acolo sus.)

Inginerul plecă, și izbucnii în plîns nebunește, smulgîndu-mi părul, mușcîndu-mi pumnii. Mă întinsei în fotoliu sfîrșit, aproape sufocat de o durere pe care nu știam pe ce nume să-i spun, căci nu mai era nici dragoste, nici suferință, ci un sentiment de totală năruire, ca și cum m-aș fi trezit deodată singur într-un cimitir, fără nimeni lîngă mine căruia să mă plîng, de la care să aștept mîngîiere. Parcă fusesem rupt în zece bucăți, căci îmi simțeam trupul numai o rană, sufletul risipit, nu mai aveam nici voință, nici putere să mă dezmeticesc o clipă. Intră Lilu, în lacrimi și ea, și îmi întinse repede un petec de hîrtie. "Nu mă lasă să te văd. Nu-ți zadarnici viața, nu te lăsa înfrînt. Pleacă în lume și arată tuturor curățenia ta. Fii om și ai să afli de mine în curînd. Maitreyi." Era un scris împleticit, într-o englezească improvizată, cu pete de cerneală. Ascunsei repede hîrtia în palmă, căci venea d-na Sen, cu servitorul, aducîndu-mi ceaiul.

— Nu pot mînca, nu pot mînca nimic, spusei eu, plîngînd.

— Te rog eu să iei o ceașcă de ceai, vorbi blînd d-na Sen.

Am crezut că întrevăd în glasul ei milă și puțină înțelegere și, amintindu-mi cît de bună fusese cu mine, cît de mult mă iubise și mă chema fiul ei, căci atîta dorise să aibă un fiu, alături de cele două fete, nu m-am mai putut stăpîni și am căzut la picioarele ei, îmbrățișîndu-i-le, plîngînd.

— Iartă-mă, mamă, nu mă lăsa să plec de aici! izbucnii eu, iartă-mă, iartă-mă...

Lilu plîngea rezemată de ușă. D-na Sen n-a făcut o singură mișcare de mîngîiere, ci a rămas dreaptă și zîmbitoare cît timp eu

m-am zbătut la picioarele ei. Am simțit gheața aceasta și m-am ridicat, ștergându-mi ochii, suspinînd.

— Ia-ți ceaiul, vorbi.

Am pus mîna pe ceașcă, dar m-a înăbușit un hohot și mi-am ascuns fața cu brațul. Lilu n-a mai putut răbda și a fugit pe coridor, plîngînd. D-na Sen a rămas tot acolo, lîngă ușă, privindu-mă cu același surîs înghețat, puțin batjocoritor, îndemnîndu-mă:

— Ia-ți ceaiul...

Am curățit ca prin somn o banană și am sorbit din ceașca în care se răcise ceaiul. Îmi contenise plînsul deodată și suspinam numai. Cînd m-a văzut că mi-am sfîrșit ceașca, d-na Sen a ieșit pe coridor și a chemat servitorul să ridice tava.

— Pot vedea copiii înainte de a pleca? mă rugai eu cerșind.

D-l Sen intră chiar atunci și-mi spuse:

— Maitreyi e puțin bolnavă, nu se poate da jos din camera ei.

Apoi, adresîndu-se către doamna Sen:

— Cheamă pe Chabù.

Cum ieși d-na Sen din odaie, inginerul îmi întinse un plic închis și-mi spuse:

— Să citești asta numai după ce părăsești casa mea. Și dacă vrei să-mi mulțumești pentru binele pe care ți l-am făcut, aici, în India, respectă cele ce te rog eu...

Plecă înainte ca eu să am timp să mai spun o vorbă. Luai plicul cu un tremur de slăbiciune și-l vîrîi automat în buzunar. Cînd o văzui pe Chabù, o cuprinsei numaidecît în brațe și începui s-o leagăn plîngînd.

— Ce-ai făcut, Chabù, ce-ai făcut?

Biata fată nu înțelegea nimic, dar văzîndu-mă plîngînd, începu și ea să plîngă și să mă sărute pe obraz, căci eu îmi aplecasem capul către trupul ei plăpînd și o legănam așa, în neștire.

— Ce-ai făcut, Chabù? atît îi puteam spune.

— Dar eu ce știam? întrebă ea, încercînd parcă să se trezească. De ce plîngi, *dadà*? Tu de ce plîngi?

Am lăsat-o din brațe ca să-mi șterg fața. De altfel, d-l și d-na Sen veniseră din nou și ședeau în ușă, amîndoi de gheață, parcă mi-ar fi spus: "Haide, e timpul să pleci"...

Am sărutat-o încă o dată pe Chabù pe amîndoi obrazii, apoi,

venindu-mi în fire, mi-am luat casca, am îngenuncheat în fața doamnei și domnului Sen, punându-mi palmele pe piciorul lor drept — cel mai vulnerabil salut pe care îl știam eu — și am plecat.

— *Good-bye*, Allan, îmi spuse inginerul, întinzându-mi mîna.

Dar eu mă prefăcui că nu văd și trecui înainte, pe coridor. Chabù alergă după mine, hohotind.

— Unde pleci, *dadà*? Unde pleacă Allan-dadà? întrebă pe maică-sa.

— *Dadà* e bolnav și se duce să se vindece, îi spuse d-na Sen într-o, bengaleză șoptită, apucînd-o în brațe, ca să nu iasă în stradă după mine.

Cînd am coborît treptele verandei, mi-am ridicat ochii spre balconul cu glicine și am văzut o clipă pe Maitrey.

Atunci m-am auzit strigat, un țipăt scurt și înspăimîntat, și am zărit-o cum cade lată în balcon. Am vrut să mă întorc, dar m-am întîlnit cu inginerul pe coridor.

— Ai uitat ceva, Allan? mă întrebă el, bănuitor.

— Nimic, sir, n-am uitat nimic...

Am plecat repede. M-am suit în cea dinții mașină și am dat adresa lui Harold. Cînd porneam, am încercat să mai privesc încă o dată casa din Bhowanipore, dar mi s-au înlăcrămat ochii, mașina a virat, și n-am mai văzut nimic.

M-am trezit cînd mașina tocmai ocolea către Park Street. Am desfăcut plicul lui Sen și am cetit, cu inima strînsă, cele ce-mi scria el, în englezește, fără cuvîntul de început, pe o coală care purta în colțul de sus cuvintele "strict confidențial" subliniate.

"Dumneata ești străin, și eu nu te cunosc. Dar, dacă ești capabil să consideri ceva sacru în viața d-tale, te rog să nu mai intri în casa mea, nici să încerci să vezi sau să scrii vreunui membru al familiei mele. Dacă vrei să mă vezi personal, caută-mă la birou, și, dacă ai vrea vreodată să-mi scrii, scrie-mi numai acele fapte pe care un necunoscut le poate scrie unui necunoscut sau un funcționar superiorului său. Te rog să nu pomenești de această notă nimănui și rupe-o după ce o vei ceti. Rațiunea acestei purtări trebuie să-ți fie evidentă, dacă ți-a mai rămas cît

de puțină minte în nebunia d-tale. Îți cunoști ingratitudea și ofensa pe care mi-ai adus-o!

Narendra Sen

P.S. Te rog nu fii inoportun, încercînd să te explici și adăogînd astfel alte minciuni la depravatul d-tale caracter."

XIII

Nu l-am găsit pe Harold acasă, dar gazda mi-a descuiat camera și m-a lăsat să intru și să mă trîntesc pe pat, cu fața în sus, sub ventilator. Biata d-nă Ribeiro nu știa cum să se poarte cu mine și cum să mă întrebe.

— Nu mi s-a întîmplat nici o nenorocire, mrs. Ribeiro; o asiguram eu. Trebuie să fie operat astăzi inginerul Sen, patronul meu, și asta mă neliniștește.

Nu voiam să mă trădez, nu voiam să spun nici lui Harold pricina pentru care plecasem din Bhowanipore. M-ar fi dezgustat cumplit bîrfeala lor, căci nu mă îndoiam că Harold ar fi repetat tuturor "prietenilor" eurasieni întîmplarea mea, și fetele ar fi încercat să mă consoleze cu veșnicele lor stupidități sentimentale, îndemnîndu-mă să beau și să fac dragoste, iar eu eram incapabil să primesc orice consolare, fie ea cît de brutală. Mi se părea că nu am voie nici să menționez numele Maitreyiei în mijlocul lor. Eram însă atît de năuc, atît de desăvîrșit mă predam durerii, încît nu mă gîndeam la nimic precis, ci încercam numai să intuiesc, să simt concret despărțirea mea de Maitreyi. Nu izbuteam; tresăream speriat de cîte ori revedeam imaginea ei ultimă, trupul ei căzut în balcon, și o alungam. Nu știam pe ce să-mi fixez gîndul și alegeam cîteva scene mîngîietoare pentru mine (coronița de iasomie,

biblioteca, Chandernagorul), pe care le contempnam liniștindu-mă, dar îndată filmul se desfășura către final, revedeam pe d-na Sen la masă, privindu-mă rău, sau pe d-l Sen spunându-mi: "Dacă vrei să-mi mulțumești pentru binele...", și aceasta îmi amintea iarăși, tot atât de acut și de sfîșietor, despărțirea mea de Maitreyi, și trebuia să închid ochii, să mă mișc în pat, să oftez adînc, ca să alung gîndurile.

D-na Ribeiro, după ce lipsise vreun ceas, prinsă de treburile casei, intră iar în cameră, întrebîndu-mă ce doresc să beau; un ceai, whisky sau bere? Refuzai cu un gest atât de obosit, încît bătrîna se apropie de patul meu, serios îngrijorată.

— Dar d-ta ești bolnav, Allan, îmi spuse.

— Nu știu ce e cu mine, mă prefăcui eu. Am fost extenuat în ultimele luni, căci nu m-am dus nicăieri în vara aceasta, și nenorocirea inginerului m-a mișcat profund. Vreau să plec din Calcutta pentru cîțva timp... D-ta mai ai vreo cameră liberă, d-nă Ribeiro?

Cînd a auzit de cameră liberă, gazda s-a turburat toată de fericire, m-a îndemnat să văd odaia de alături de Harold, m-a întrebat de ce nu mai rămîn în Bhowanipore, apoi, văzînd că cercetările acestea mă obosesc, a schimbat vorba, s-a interesat de temperatura mea, m-a sfătuit să plec îndată din Calcutta pentru două-trei săptămîni, undeva la munte (Darjeeling, de pildă, sau Shillong, sau chiar la mare, la Gopalpur-at-Sea, unde *father* Justus s-a vindecat de surmenaj, pentru că aerul e admirabil și la hotel nu mai locuia aproape nimeni). O ascultam cum vorbește și o aprobam întocmai, numai ca să nu mă silească să răspund, să discut, să gîndesc. Mi-a adus îndată din *hall* jurnalul, *The Statesman*, ca să caute adrese de pensiuni, și comenta fiecare localitate, îmi spunea cine a fost acolo și cu ce prilej, iar eu, ascultînd-o, mi se părea că trăiesc un vis, într-atît era de neverosimilă prezența mea: aici, și chiar viața mea, trupul întreg pe care mi-l întinsesem pe pat, țigările pe care le fumam, în timp ce eu *trebuiam* să mor, căci fusesem despărțit de Maitreyi. Cum de pot fi asemenea lucruri pe lume? mă întrebam eu, fără să gîndesc întrebarea, ci simțînd-o numai, cum de se poate ca un ceas după plecarea din Bhowanipore să pot asculta vorbăria

acestei bătrîne, care nici nu bănuiește ce epavă are în față? Totul mi se părea irațional, imposibil, și ghiceam că aș înnebuni dacă aș rămîne multă vreme cu asemenea oameni alături, dacă nu mă înfund undeva în singurătate, să uit, să mă uit. Plecarea îmi apărea singura salvare, cel puțin pentru un timp. Mă hotărîsem să plec chiar a doua zi, oriunde.

— Telefonează, te rog, la d-l Sen, South 1144, mă adresai eu d-nei Ribeiro, și spune-i să-mi trimeată lucrurile aici...

D-na Ribeiro s-ar fi simțit oricînd jicnită să telefoneze unui "negru", dar în acel ceas era atît de fericită, încît am ascultat-o cum vorbea politicos, probabil lui Mantu, și cum mulțumea pentru bunăvoință.

— Mă duc să aranjez odaia, îmi spuse.

M-am bucurat că pleacă și că pot acum ofta în voie și plînge. Mă străbătu deodată gîndul că am îmbătrînit și că părul mi-e alb de supărare, și sării în sus, ca să mă uit în oglindă. De-abia mă recunoscu. Fața îmi era palidă, suptă, uscată, și sprîncenele răvășite, parcă le smulsesem; nu știu ce dungă se adîncise la colțul buzelor, care mă schimba cu desăvîrșire, dîndu-mi un aer de aprigă voință. Mă minunai descoperind pe fața mea o hotărîre virilă și putere de a acționa, însușiri pe care le pierdusem de mult. (De atunci nu mai cred în expresia oamenilor. Mi se pare că regulile schimbării feței nu au nimic de-a face cu adevăratele experiențe sufletești. Poate numai ochii, singurii, pot trăda un om.) M-am întors abătut în pat și am aprins altă țigare.

Cînd a venit Harold, m-a întîmpinat cu urale. D-na Ribeiro îi lămurise în cîteva cuvinte vizita mea. El încercă să mă facă să vorbesc, dar pretextai o durere de cap și-i spuse-i numai în treacăt de ce am venit. Ceru numaidecît băuturi. Îmi spuse că orice febră și orice durere trece cu whisky. Băui și eu un pahar, dar amețeala mă făcea să simt și mai viu depărtarea de Maitreyi. Aproape că îmi venea să urîu. Cînd a sosit Khokha, credeam că am să-l îmbrățișez de emoție. Parcă aducea cu el toată dragostea, toată India. Venise într-o *dhoti* destul de murdară, cu picioarele lui crăpate fără sandale, și toți din casă îl priveau cu dispreț, cu scîrbă, dar el, știindu-se "la mine", intra și ieșea mîndru, aducînd lucrurile din camion, conducînd hamalii prin *hall*. Ardeam de

nerăbdare să-mi spună ce s-a mai întâmplat acolo, în Bhowanipore. Când am plătit camionarul și hamalii, l-am luat cu mine în cameră, am cerut ceai d-nei Ribeiro și am deschis o nouă cutie de țigări. Harold spumega că nu rămân cu el de vorbă, dar probabil că a ghicit în plecarea mea bruscă de la Sen ceva mai mult decît îi mărturisisem și nu cuteză să vină și să ne întrerupă.

Khokha îmi aduse un exemplar din *Uddkita*, pe care Maitreyi scrisese ultimele ei cuvinte: "Către dragul meu, către dragul meu, Maitreyi, Maitreyi". Numai atît? mă întristam eu. Khokha îmi spuse să mă uit și la sfîrșitul căiții. "Adio, scumpul meu, n-am spus nimic care să te facă pe tine vinovat. Am spus numai că m-ai sărutat pe frunte. Trebuia să spun; era mama noastră și știa. Allan, prietenul meu, dragul meu, adio! Maitreyi."

Am rămas mut privind-i scrisul, Khokha fuma, tăcînd și el, o bucată de vreme, apoi vorbi deodată, parcă și-ar fi continuat un gînd.

— ...Și atunci trebuia să se afle. Prea ați fost imprudenți. Vă vedea toată lumea cînd vă sărutați pe jeț. Șoferul a spus și lui Mantu, și lui Lilu. N-a avut nimeni curajul să vă atragă atenția...

Mă întreb dacă și Khokha știe numai cît știu ceilalți sau a înțeles mai mult. Dar mi-am dat seama cît de puțin important e acum lucrul acesta și tîmăr lăsat dus de alte gînduri.

— Chabù și-a revenit, vorbi iarăși Khokha. Cum a văzut-o pe Maitreyi leșinată, parcă s-a deșteptat din somn. A întrebat de tine: "Unde e *dadà*?", așa întreba pe toată lumea și se ținea de dna Sen, trăgînd-o de *sari* și întrebînd. I-am spus că vin să te văd, și atunci mi-a dat biletul ăsta...

Pe o foaie ruptă dintr-un caiet de scoală, Chabù scrisese în bengali, cu cea mai frumoasă caligrafie a ei: "*Dadà* iubit, mă poți ierta tu vreodată? Nu știu cine m-a pus să spun; credeam că nu fac nici un rău spunînd, căci nici voi nu faceți rău iubindu-vă. Maitreyi suferă cumplit. Poți s-o faci să nu mai sufere? Atunci unde e dragostea voastră? Aș vrea să mor."

— Plîngea cînd l-a scris și mi-a spus să ți-l dau neapărat și să-i telefonezi într-o dimineață. Nu mai e nebună acum, nu mai pare nebună. Săraca...

Tăcu iarăși, o bucată de vreme, apoi oftă deodată.

— Ce ai, Khokha? îl întrebai eu.

— Ah, ce să-ți mai spun ce am când te văd pe tine cât suferi!...

Vorbise emfatic, teatral, silindu-se să obțină o mască îndurerată, care să-mi atragă atenția. Dar tonul cu care spusese acele câteva cuvinte mă făcu îndată să mă simt străin de el. Poate a ghicit și Khokha această jenă, căci a schimbat vorba.

— Când am început să iau lucrurile din camera ta, Maitreyi a fugit jos și a început să le îmbrățișeze, să țipe. A trebuit s-o ia cu forța înapoi. D-l Sen, care e o brută, a lovit-o peste față cu pumnii pînă a podidit-o sîngele. A leșinat în odaia ei...

Ascultam lăcrămînd, dar fără ca durerea să-mi crească, Ce ne putea face mai mult decît să ne despartă? Dacă m-ar bate oricît, dacă m-ar pălmui, aș suferi oare mai mult? O vedeam cu fața însîngerată, dar nu rănile ei îmi sfîșiau inima, ci însăși făptura ei, prezența ei, pe care o știam departe.

— Au închiso în odaie, aproape goală, ca să nu se mai poată coborî în camera ta. Cît era leșinată, o stropeau cu apă, ca să învie, apoi, cînd se deștepta, o băteau ca să spună. "Îl iubesc, îl iubesc", atît auzeam, de jos, cum urlă. "El nu e vinovat, ce aveți cu el?" mi-a spus soru-mea că le țipa. "Ce aveți cu el?"...

Și totuși, mie nu-mi făcuseră încă nimic. Mai bine, m-ar fi pălmuit, gîndeam. De ce n-a avut curajul d-l Sen să mă pălmuiască? De ce mi-a întins mîna, laș, spunîndu-mi: "*Good-bye, Allan!*".

— Înainte de a veni ei s-o ia sus, Maitreyi mi-a șoptit: "Îi telefonez mîine". Dar poate n-are să izbutească. D-l Sen o păzește închisă. Îl auzeam vorbind cu mama de căsătoria ei cît mai repede.

Am înlemnit. Khokha observă spaima mea și continuă mai arzător:

— Vor s-o mărite cu un profesor din Hoogli, și asta îndată ce se vor întoarce din Midnapur, Știi că vor să plece la Midnapur?

— Știu, răspunsei eu, aproape indiferent.

— Sunt brute, toți sunt brute, se aprinse Khokha. Nu îi urăști?

— De ce i-aș urî? Eu le-am făcut tot răul. Ce vină pot avea ei? Afară, doar, de faptul că m-au adus în casă...

— Voiau să te înfieze, mă lămuri Khokha.

Zîmbii. Ce deșarte, ce inutile mi se păreau toate acestea, toate faptele care s-ar fi putut împlini, dacă eu eram altfel, toată fericirea pe care aș fi putut-o avea, dacă... Mi se părea fără sens să mă gândesc la cele ce s-ar fi putut întâmpla. Eram singur, singur, aceasta era durerea, prezentul. Nu puteam înțelege nimic altceva.

Khokha mă privi, îmi văzu lacrimile și oftă.

— Mama mea e foarte greu bolnavă, și eu n-am nici un ban, nici o rupie să-i dau. Mă gândeam să-ți cer un împrumut pînă voi primi onorariul de la "Bengal Film Company"...

— Cît vrei?

Tăcea. Eu nu cutezam să-l privesc în ochi. Mă durea minciuna lui, căci știam că maică-sa nu e bolnavă și că de ea are grijă un cumnat al lui, negustor în Kalighat.

— Treizeci de rupii ți-e de-ajuns? îl întrebai și, fără să mai aștept răspuns, am scris cecul și i l-am dat.

Îmi mulțumi stînjedit și începu să vorbească iar de Maitreyi. L-am rugat, stins, să plece.

— Khokha, mi-e somn, mă doare capul...

Seara, vestite de Harold, au venit fetele să mă vadă. Au pus patefonul în *hall*, au comandat whisky și oranjadă și-și exagerau veselia ca să mă consoleze pe mine (Harold le spusese că sufăr de o depresiune nervoasă, un surmenaj sau ceva asemănător, și că, înainte de a pleca din oraș, trebuie "să mă amuz" ca să uit).

— Hei, Allan, îmi spunea Geurtie, ce stai așa posac, băiete? Nu ai tu fata ta lîngă tine?

Mi se așeză pe genunchi, și mie îmi era atît de odioasă atingerea aceea, încît mă cutremuram tot, și o rugai să mă lase, căci sunt obosit și bolnav.

— Nu cumva ești îndrăgostit? clipea ea, șiret, din ochi. Te-o fi fermecat vreo indiană. Vreo nespălată neagră, cum îți place ție...

Hohoteau toți. D-na Ribeiro, care îmi aranja odaia alături, veni

și ea.

— Lăsați băiatul în pace. Hai, Allan, bea un pahar cu whisky. Să vezi cum trec toate. O operație la ochi nu e chiar un lucru atât de grav...

— Dar ce crezi mata, mrs. Ribeiro, că Allan de operația aceea plînge? întrebă sarcastic Geurtie. Are el altceva mai grav, i-o fi fugit vreun lăutar cu fata...

— Taci din gură, mă răstii eu, înfuriat deodată, sculîndu-mă de pe scaun.

— Te rog să fii mai politicos cu mine, îmi răspunse Geurtie, roșind. Aici nu ești la negrii tăi din Bhowanipore.

— Geurtie! țipă Clara, apucîndu-i brațul. Lasă-l, bietul băiat...

— Prea l-ați cocoloșit toți, "bietul băiat" în sus, "bietul băiat" în jos. Plînge ca o muiere și se consolează cu bengalezii lui murdari. N-are el dreptul să mă insulte pe mine, o creștină.

— Dar și el e creștin! interveni Clara.

— Ha, așa crezi tu, că mai e creștin, rîse Geurtie. Ce spui, Harold? Dar cînd îți vorbea ție de hinduism și de vacile lui, și înjura pe Domnul nostru Iisus Christos? Și acum îmi spui mie să tac din gură...

Harold era extrem de încurcat, pe d-na Ribeiro o covîrșise panica.

— Ia astîmpărați-vă! vorbi.

— Eu mă duc, le spusei, sfîrșit, și mă ridicai.

Geurtie mă privi îmbufnată.

— Se duce să se roage la templul lui. Nu-i ajută Dumnezeu...

Am avut o noapte sălbatecă. De cum am rămas singur (umblasem mult pe străzi, fumînd în neștire și căutînd tot mahalalele indigene, a căror larmă și forfot, și limbă îmi aminteau de zilele mele cu Maitreyi) și m-am dezbrăcat, chinul, pe care oboseala îl adormise oarecum, mă năvăli iar, de data aceasta fără să-i mai pot îatîmpina nici o rezistență. Zadarnic mușcam perna,

zadarnic mă loveam să nu țip. Spuneam întruna: "Maitreyi, Maitreyi, Maitreyi"... pînă ce nu mai înțelegeam nimic din acest nume de fată, sunetele lui nu-mi mai evocau nimic și rămîneau năuc, cu fața între perne, fără să știu ce s-a întîmplat cu mine, ce s-a rupt înlăuntrul meu, ce se petrece. Gîndurile îmi alergau de la un fapt la altul fără nici o legătură, revedeam Tamlukul, Sadyia, alte nenumărate locuri, pe care le cunoscusem, fără să înțeleg nimic. Îmi era numai spaimă să mă gîndesc la orice îmi putea evoca figura Maitreyiei în seara despărțirii sau glasul d-lui Sen spunîndu-mi: "*Good-bye, Allan!*, sau privirile d-nei Sen stăruind: "Ia-ți ceaiul!"... De cîte ori Scenele acestea încercau să reînvie în minte, mă zbăteam. Îl auzeam pe Harold cum sforăie, din odaia cealaltă, auzeam la răstimpuri ceasul de la biserica protestantă cum numără în noapte. Ca să mă liniștesc, mă gîndeam la moarte. Să mă înec în Gange și să afle Sen cît de curat o iubeam pe Maitreyi. A doua zi, ziarele ar fi vorbit de acest tînăr european, sinucis fără motiv, prins în marginea orașului de barcagiii care se întorc scara. Maitreyi ar fi leșinat auzind, d-na Sen s-ar fi căit, căci ar fi înțeles și ea atunci cît de sincer, de total, o iubisem pe Maitreyi. Gîndul morții era singura alinare. Intîrziam cu voluptate asupra fiecărei imagini, asupra fiecărui gest: cum scriu scrisoarea d-lui Sen, cum mă îndrept spre pod și acolo plîng puțin, dar numai puțin, cîteva lacrimi, și apoi, pe balustradă, privesc în jos cum curg apele galbene, cu mîl mult, amețesc și gata... Reluam filmul, mereu de la început. Așa am adormit în zori.

M-a trezit Harold, ca să-mi spună că mă cheamă cineva la telefon. Am alergat ca un nebun în *hall*, numai în pijama. Am recunoscut îndată glasul Maitreyiei, pe care l-am sorbit însetat, deși mă temeam să-i vorbesc, ca să nu mă audă Harold sau vreun alt pensionar al d-nei Ribeiro. Îmi spunea lucruri pe care le ghiceam mai mult, căci vorbea încet, ca să nu deștepte pe ceilalți, probabil, și izbucnea mereu în plîns. Parcă venea din închisoare glasul ei, dintr-o celulă ferecată, într-atît îi era de sfișietor plînsul și de dornic de libertate glasul.

— Allan, mai mă cunoști tu? Sunt eu, tot eu, rămîn aceeași, Allan, orice s-ar întîmpla... Fii bărbat și lucrează înainte, nu deznădăjdui... Nu mai pot, Allan, iartă-mă... nu mai pot. Aș vrea

să-ți spun...

Glasul i-a amuțit deodată. Venise cineva, probabil d-na Sen. Am strigat în zadar:

— Allo! Allo!

Nu mai răspundea nimeni. M-am întors abătut de moarte în odaie. Aș fi vrut să fug, pereții mă sufocau, mă chinuiau lucrurile acelea ale mele, jețul de pai, pe care de atâtea ori se așezase Maitreyi. Fiecare din ele îmi evoca o scenă, un cuvânt, și eram incapabil să mă trezesc, să pun odată capăt amintirilor acestea de cumplită tristețe, care mă făcuseră din om neom numai într-o zi.

— Cum îi merge inginerului, Allan, i s-a făcut operația? mă întrebă Harold.

— Încă nu, răspunsei în treacăt. Poate i se face azi...

— Bietul om...

M-am trântit pe pat, fumînd iarăși. Ajunsesem acum aproape inert, numai mîinile îmi tremurau, încolo fața îmi încremenise fără expresie, fără mobilitate, nu mai puteam nici plînge, ci stăm așa, sub ventilator, fără să știu ce am să fac, ce are să se întîmple.

Pe la zece se opri în fața casei un comisionar, cu bicicleta, întrebînd de mine. D-na Ribeiro îmi aduse un plic. Omul nu aștepta răspuns. Îmi scria Sen.

"Domnule,

Înțeleg acum că nu ai nici respect, nici onoare. Te credeam numai nebun, dar văd că procedezi ca un șarpe din iarbă, căruia, dacă nu îi strivești capul cînd trebuie, se întoarce și te mușcă. Nici 24 de ore de cînd ți-ai dat cuvîntul că nu încerci să comunici cu nici un membru al familiei mele, și l-ai călcat ca un laș, făcînd să sufere o biată copilă, asupra căreia, din nenorocire, ai avut oarecare influență. Dacă mai încerci o dată asemenea lucruri, voi face tot ce-mi va sta în putere ca să fii expatriat. Credeam că vei avea bunul-simț să părăsești orașul acesta. Prin telefon am dat ordin să te concedieze astăzi.

Singurul lucru pe care îl ai de făcut e să-ți iei salariul și să pleci îndată. Ingratitudinea d-tale trebuie să aibă o limită.

Narendra Sen."

Am cetit scrisoarea uluit. Nu pentru că mă concediase, deoarece eu însumi mă hotărâsem să plec, căci n-aș mai fi putut da a doua oară ochii cu Sen după cele ce-mi spusese Khokha. Eram uluit, pentru că înțelegeam că Maitreyi va face tot mai multe asemenea greșeli, de pe urma cărora va suferi mereu, și suferințele ei le înzeceau pe ale mele, căci știam că nu-i pot fi de nici un folos și mă chinuiam inutil, singur, depărtat. Am strâns plicul și am plecat, luându-mi numai casca.

— Vii la masă, Allan? mă întrebă d-na Ribeiro.

— Desigur.

— Ți-am gătit mâncărurile favorite, mi le-a spus Harold, ai să, vezi... Și nu te mai gîndi...

Am zîmbit și am ieșit pe poartă, năuc, fără nici o țintă. Mă gîndeam că ar fi bine să ridic ceva bani de la bancă, dacă, într-adevăr, trebuia să părăsesc orașul într-o zi sau două. Dar nu-l părăseam din ordinul lui Sen, nu mă intimidau amenințările lui. Plecam, pentru că știam prea bine că numai așa i-aș putea fi de vreun folos Maitreyiei: că numai așa ea mă poate uita. Gîndeam ca un adolescent. Am ajuns la bancă pe jos, deși distanța din Royd Lane în Clive Street era destul de mare. După ce mi-am împachetat bine bancnotele în portmoneu și mi-am împărțit argintul prin toate buzunarele, am pornit mai sus, spre gară. Cînd am trecut podul de la Howrah, m-am aplecat să privesc Gangele, murdar și înțesat de bărci, și gîndul sinuciderii mi-a apărut deodată în toată lașitatea și tot ridicolul lui. În gară m-am oprit să beau un pahar de limonada. Se făcuse ceasurile douăsprezece. Am ieșit și am apucat-o la dreapta, pe șoseaua de centură, care duce în satele dimprejurul orașului și trece prin Belur. Cînd am intrat de-a binelea în șoseaua umbroasă, m-am simțit mai puternic, mai liniștit și m-am așternut înverșunat la drum. Nu mă opream deloc, nici să fumez, ci mergeam întruna, cu pași mari, hotărîți. Treceau pe șosea mașinile care fac cursa Gară-Hoogli, și aproape toate se opreau lîngă mine, căci |i se

părea ciudat sa vadă un european mergînd pe jos pe un drum afară din oraș. M-am oprit numai la o baracă sârmană, unde o bătrînă vindea limonada, *pan* și ardei: m-am oprit să beau ceva rece. Parcă m-a mîngîiat întîlnirea aceea, căci i-am vorbit bătrînei în bengali, nu în hindusthană, cum s-ar fi convenit, și limba aceasta a Maitreyiei îmi era un adevărat balsam.

Am ajuns pe la două jumătate la Belur-Math, după ce mă plouase doi kilometri și îmi udase hainele pînă la piele; am ajuns stropit de nopoi, cu o privire rătăcită, care l-a înspăimîntat pe Swami Madhvananda, un călugăr pe care îl cunoscusem mai de mult, de cînd veneam aici cu mașina inginerului. M-am dus pe malul Gangelui să mă usuc și, cum stăm trîntit acolo pe iarbă, cu ochii în soare, revedeam toate plimbările noastre, alături de Maitreyi, mă revedeam fericit și fără griji. Nu mai m-am putut stăpîni și, pentru că nu puteam plînge, am scos carnetul din buzunar și am început să scriu, numai pentru mine. (Recitesc astăzi acele însemnări scrise cu sînge, și mi se par atît de reci, atît de oarecare. De pildă: "De ce-au trecut toate? Un pustiu imens în mine. Nimic nu mai are sens. Cînd aud un cîntec bengalez, sus la *math*, îmi vine să plîng. Maitreyi, Maitreyi, Maitreyi. Nu o voi mai ve dea niciodată..." Cît de incapabili suntem să redăm, chiar atunci, substanța unei bucurii sau unei dureri prea mari. Am ajuns să cred că pentru aceasta numai memoria, numai distanța le poate da viață. Jurnalul e sec și ne semnificativ.)

Swami a încercat să afle ce e cu mine, dar cînd i-am spus că am venit pe jos din Calcutta și că n-am mîncat, căci nu pot mîncă nimic, s-a speriat și m-a rugat să plec îndată, nu cumva să mă îmbolnăvesc, să iau *malaria* (știa că suferisem cu un an înainte de *malaria*) și cîte altele. Avea un ton poruncitor și probabil că mă disprețuia mult, covîrșit de patimă și durere cum eram. Călugării aceștia indieni nu te pot consola niciodată, căci li se pare nevrednic de consolat acel suflet robit durerii, și idealul lor de atroce detașare nu are nimic de-a face cu omenescul care suferă, cu mizeria experienței. Trăiesc oarecum prea dumnezeiește oamenii aceștia, al căror ideal este suprema placiditate.

De altfel, cum eu nu venisem la *math* pentru consolare, ci numai pentru că acolo aș fi putut-o revedea pe Maitreyi a mea,

cea din amintire, cea adevărată, nu m-au jicnit prea mult vorbele lui Swami; m-au făcut numai să mă simt mai singur. Am plecat, mulțumind pentru fructele și dulciurile pe care mi le adusese un frate. Nu am mai luat drumul întoarcerii, ci am pornit mai departe, pe aceeași șosea, spre Ranaghat. Ajung în Bally aproape de apusul soarelui. Caut și aci Gangele, îl privesc lung, fumînd alene, îl privesc cum curge lin și vast către orașul nostru. Stau pe o piatră, înconjurat de cîțiva copii, care la început îmi strigă într-o engleză stropșită: "Maimuță albă!", apoi, văzînd că nu mă supăr, ci îi privesc îngîndurat, cu lacrimi, se apropie de mine, stînjiți, pînă încep să vorbesc cu ei în bengali și le împart gologani. Mă conduc cu alai, pînă la capătul satului. O seară puțin răcorită de ploaie, dar senină și îmbietoare la drum. Curînd rămîn singur pe șosea. Trec cîteodată mașinile spre Calcutta, cu faruri mari, aprinse. Cîte un om, doi, grăbiți. Mă întreb, așa, ce devreme se culcă oamenii în India!... Îmi amintesc atunci de Bhowanipore, și parcă un val cald mi se urcă în gîtlej. Grăbesc pasul. Nu mă opresc decît la o dugheană ca să-mi cumpăr țigări. "Scissors", singurele pe care le găsesc. Ardea o lampă de acetilenă, și cîțiva drumeți se odihneau fumînd *huka*, cu pufăituri lungi, potolite. M-au privit toți cu mirare, și unul a ieșit chiar în șosea, să mă vadă cum pornesc mai departe, singur, în întunerecul dinainte.

Nu știu pînă la ce ceas am mers și prin ce sat am trecut. Nu-mi era nici somn, nici obosit nu mă simțeam, ci marșul acesta în întunerec începuse chiar să mă încînte, adormindu-mi oarecum gîndurile și flatîndu-mă puțin, căci credeam că o fac aceasta din prea mare suferința, o fac pentru Maitreyi. Am găsit pe drum, la cîțiva metri de șanț, o fîntînă cu acoperiș și acolo m-am oprit să mă odihnesc. Am adormit în neștire, cu capul rezemat de cască, de-a dreptul pe lespezi. Aceleași visuri, cu Maitreyi, care mă deșteptau la răstimpuri și mă făceau să tremur de frig, de singurătate. Au venit oameni la fîntînă, și zgomotul m-a deșteptat. (Straniu, cu toată durerea mea, eram conștient că port asupra-mi cincisute de rupii și, de cîte-ori se apropiau oamenii, duceam instinctiv mîna la portofoliu.) Mă priveau toți mirați, necutezînd să mă întrebe nici unul, căci, deși hainele îmi fuseseră stropite cu noroi și pantofii de pînză desfigurați, se vedea totuși că sunt un

sahib, și încă un *sahib* alb.

Mi-am răcorit fața și am pornit mai departe, de astă dată mai repede și mai preocupat, căci șoseaua începea să fie mai frecventată acum, la revărsarea zorilor. Priveam mai mult în jos. Mă opream numai când, printre palmieri sau la vreun cot al șoselei, puteam zări fluviul. Nu știu ce mîngiere îmi dădea Gangele, pe care îl știam că se îndreaptă acolo de unde venisem eu, spre orașul Maitreyiei. Aproape că nu-mi mai dădeam seama de obîrșia durerii mele. Nu mă întrebam ce va spune Harold sau d-na Ribeiro. Aveam o singură bucurie: că poate va venii Khokha și, aflînd că am plecat de o zi și nu m-am întors, va spune aceasta inginerului. Aș fi vrut ca Sen să creadă că am murit, să reflecteze puțin asupra celor ce făcuse.

În acea zi am mîncat într-un han din apropiere de Ranaghat. Am mîncat orez cu *carrī* } și pește fiert, și am mîncat cu mîna, ca un indian, spre uimirea și încîntarea celorlalți comeseni, care mă auziseră, de altfel, vorbind o elegantă bengali. Numai înfățișarea mea le dădea de gîndit. Ghiceam că am o față descompusă, cu barba crescută, cu părul strivit în timpul somnului, hainele murdare și mîinile negre.

Începusem să mă uit, să uit de mine, și aceasta îmi dădea și mai multă poftă la drum. Am mers pînă la apusul soarelui fără să mai întîlnesc sate, mîmpinînd numai care cu boi și cîte un camion hodorogit. A fost o zi de cumplită arșiță ziua aceea, și mă opream la fiecare fîntînă să beau și să-mi răcoresc fața. M-am culcat o dată cu răsăritul stelelor, " lîngă un mango uriaș, crescut singuratec la capătul unui heleșteu, părăsit. M-au chinuit multă vreme țîntării, dar în cele din urmă oboseala m-a covîrșit și nu m-am deșteptat decît tîrziu în zi, cu mădularele supte, aproape fără să-mi dau seama unde mă aflu...

Visasem probabil ceva înspăimîntător, căci m-am deșteptat transpirat și tremurînd. Am luat-o aproape la goană pe șosea, înainte. A fost o zi de umblet în neștire, din care nu-mi mai aduc nimic aminte, în afară de faptul că am întrebat ca prin somn pe un căruțaș unde mă aflu și cum pot ajunge spre o gară. M-a îndreptat către o haltă din apropiere de Burdwan, pe care am găsit-o în înoptat. Primul tren venea tocmai spre ziuă și nu

oprea aici. A trebuit să mă sui într-un personal pe la miezul nopții, într-un vagon de clasa III (căci nu aveam curajul să intru într-un alt compartiment), cu care am ajuns la Burdwan.

M-au orbit și speriat la început farurile electrice prin stații. Eram ca un bolnav deșteptat prin alarmă, aproape buimac, neștiind la ce ghișeu să mă îndrept ca să-mi cumpăr biletul de *inter-class* (de data aceasta mi-era rușine să mă înghesui alături de bătrîne și zdrențăroși, în fața ghișeului de cl. III; rușine nu de mine, ci de cei câțiva eurasieni și englezi de pe peron, care-mi priveau foarte bănuitori hainele). Am așteptat zgribulit acceleratul de Lucknow, sorbind ceaiuri multe și încercînd să reconstitui de la început escapada mea. Erau lacune de ceasuri, de nopți, și golul acesta din memorie mă obseda. Dacă am înnebunit? mă întrebam. Îmi porunceam să nu mă gîndesc la nimic. Totul va trece, totul trece, mi-am spus, (De atunci am învățat eu refrenul acesta, care mi-a ajuns mai tîrziu un adevărat *leitmotiv* al vieții mele.)

În Howrah eram din nou emoționat, parcă tot așteptam să întîlnesc pe cineva din Bhowanipore. (Îmi amintii că fusese vorba de o plecare la Midnapur, și deși lucrul acesta mă chinuia de ajuns, pentru că mă depărta și mai mult de Maitreyi, totuși avea și el o parte de mîngiere, deoarece nu mai mă aflam în același oraș cu Sen și nu riscam să-l întîlnesc.) Mașina m-a adus acasă tocmai în ceasul cînd poliția din Park-Street începuse cercetările pentru găsirea mea. D-na Ribeiro aproape că leșină cînd mă văzu coborînd din taxi, cu casca ruptă, nebărbierit de patru zile, cu hainele palate.

— Uiide ai fost, pentru Dumnezeu, unde ai fost? A telefonat mereu South 1144 pentru d-ta, și băiatul acela, mr. Chatterjee, Khokha, cum îi spuneți acolo, a venit mereu să te caute... Doamne, Doamne...

Am lăsat-o vorbind și m-am dus să mă spăl. O baie era singurul lucru pe care îl mai doream acum. Harold a telefonat de la birou să întrebe dacă s-au primit ceva vești și, cînd d-na Ribeiro i-a spus că am venit și cum am venit, băiatul a luat o mașină ca să mă vadă mai repede.

— Bine, mă! Bine, mă!

Îmi strîngea el mînile în neștire.

Emoția aceasta îmi făcu bine și-l bătui pe umăr.

Încercă să mă consoleze.

— Nu-i nimic, *old man*. Trece și asta. Dar ce-i cu tine? Unde ai fost pînă acum?

— M-am plimbat. Nimic grav. O simplă plimbare.

Zîmbeam.

— Tu ce mai faci?

— Veniseră fetele ieri, alarmate. Am fi vrut să improvizăm ceva la "China Town", de bucurie c-ai scăpat din ghearele idolatriilor. Bine, mă. Ce-i cu tine? A venii negrul ăla să te caute. Mi se pare că s-a cam supărat. Mă plictisea și i-am spus s-o șteargă. "Acum e din nou creștin", așa i-am spus...

Khokha îmi telefona imediat după masă, dintr-o librărie de pe Asutosh Mukerjee Road, unde avea el prieteni. Îmi spuse în grabă că lucruri grave s-au întîmplat și ca trebuie să vină să mă vadă negreșit. L-am rugat să ia mașină. L-am așteptat în verandă.

— Unde ai fost? mă întrebă el.

— Am să-ți spun pe urmă, îi răspunsei puțin răstit. Povestește-mi ce mai e nou...

Foarte multe lucruri noi. Pe Maitreyi au vrut s-o mărite, dar ea a țipat că va mărturisi soțului, în noaptea nunții, că s-a culcat cu mine și va compromite întreaga familie, căci va fi dată afară cu scandal, și tot orașul va afla de rușinea ei. Inginerul, auzind-o, a lovit-o odată peste față, de a trîntit-o la pămînt în sînge. Dar a avut și el imediat un atac și a fost dus la spital. Nu mai vede deloc. I se va face operația într-o zi sau două, dacă se va liniști. Dar el e atît de agitat, încît se tem și doctorii. Pe Maitreyi au închiso în odaie, după ce d-na Sen a chemat șoferul s-o bată cu vergile în fața ei, pînă cînd a căzut în nesimțire. I-a cerut și lui Khokha să facă același lucru, dar el a fugit. Chabù a încercat să se sinucidă, cu creolină. E și ea, acum, la spital. Maitreyi îmi trimite un plic în care de-abia avusese timp să închidă o ramură de oleandru înflorit, iar pe o irunză scrisese, cu creionul, apăsas: "Allan, ultimul dar de la mine"... Mă roagă să nu plec decît după cinci zile. Nu știa nimic de fuga mea, și mai bine că n-a știut. Ar fi crezut că m-am sinucis și cine știe ce prostie ar fi fost în stare să

facă.

Îl ascult ca prin vis, încercînd să mă conving de gravitatea și consecințele veștilor aduse de Khokha, dar neînțelegînd aproape nimic în afară de faptul că Maitreyi suferă și mai mult și că e închisă. Khokha îmi cere cîteva rînduri scrise pentru Maitreyi, dar îmi aduc aminte de promisiunea către Sen și îl refuz.

— La ce bun? îi spun trist. La ce bun acum? Să mă uite. Trebuie să mă uite, trei sau cinci ani, pînă va fi din nou a mea...

Mă trezesc aiurind. Încep să plîng, stupid, apoi simt că totul se învîrtește în jurul meu și îi spun:

— Dacă aș putea-o iubi, dacă aș putea!... Dar nu o iubesc. Khokha mă privește rînjind.

— Aș vrea s-o iubesc, urlu, aș vrea să fiu în stare s-o iubesc... Vine d-na Ribeiro, uimită, și mă întreabă ce am.

— Aș vrea să iubesc pe Maitreyi, îi spun, cu lacrimi. De ce nu pot s-o iubesc? Ce i-am făcut eu? Ce au cu mine? Ce aveți cu mine?...

Îmi amintesc apoi de un telefon dat de Maitreyi într-o dimineață.

— Adio, Allan, adio, scumpul meu. În viața viitoare ne vom întîlni iar, dragule. Ai să mă recunoști atunci? Ai să mă aștepti? Așteaptă-mă, Allan, nu mă uita. Eu te aștept. Altul nu se va mai atinge de mine...

Eu nu-i puteam spune decît atît:

— Maitreyi, Maitreyi...

Am plecat în a șaptea zi de la despărțirea mea de Bhowanipore. Am plecat după ce ultimele două nopți le petrecusem ascuns în fața casei lor, spionînd lumina în odaia Maitreyiei. A fost tot timpul întunerec.

Chabù a murit în aceeași zi.

XIV

Lunile pe care le-am petrecut în Himalaya, într-un *bungalow* dintre Almora și Ranikhet, sunt prea triste și prea senine pentru a le putea povesti, ca o urmare nefirească la dragostea și despărțirea mea de Maitreyi.

Am ajuns aici după ce am fugit rînd pe rînd din Delhi, Simla, Naini-Tal, unde întâlneau prea mulți oameni, și mai ales prea mulți albi. Mă temeam de oameni, pentru că trebuia să le răspund la salut, să vorbesc lucruri fără nici o importanță, să-mi pierd timpul; și, astfel, nu puteam rămîne atît de singur pe cît voiam eu. Singurătatea îmi era acum și mîngîiere, și hrană. Puțini moderni, cred, au cunoscut o solitudine mai aspră și mai deznădăjduită ca mine. Din octombrie pînă în februarie n-am văzut decît un singur om: pe paznicul *bungalow*-ului. Numai el putea intra în camera mea de lemn, numai cu el vorbeam, o dată sau de două ori pe zi, cînd îmi aducea mîncarea sau îmi schimba urciorul cu apă. Petreceam tot timpul în pădure, căci vecinătățile Almorii cuprind cele mai frumoase păduri de pin pe care le are Himalaya, și le cutreieram în lung și în lat, reluînd neconținut același film interior al dragostei mele cu Maitreyi, închipuind fel de fel de întîmplări, unele mai fantastice decît altele, prin care noi doi ajungeam fericiți, întîlnindu-ne într-o singurătate nepătrunsă de nimeni sau în acea cetate moartă de la Fatehpur-Sikhri, sau în vreo colibă părăsită diri junglă.

Asistam ziua întreagă la desfășurarea aceluiași vis fantastic, care ne izola pe noi doi, pe mine și pe Maitreyi, de cealaltă lume. Fapte de mult uitate își recăpătați pros-pețimea, și închipuirea mea le împlinea, le adîncea, le lega între ele. Amănunte pe care atunci nu le luasem în seamă schimbau acum întregul cîmp al viziunii mele interioare. Oriunde mă duceam, o întâlneau pe ea, printre pini și mesteceni, pe stînci, pe drumuri. Atît de mult trăiam cu povestea aceasta minunată, încît orice chemare din

afară mă înspăimînta, aproape mă făcea să sufăr fizic. Știam că și Maitreyi, acolo, în celula ei din Bhowanipore, se gîndește tot atît de adînc la mine, la viața noastră împreună, și comuniunea aceasta în închipuire ne lega parcă pe deasupra evenimentelor, ne lega în ciuda despărțirii și a morții.

Cînd era lună, treceam prin pădure, pînă la pîriul din vale, și întîrziam mult pe o stîncă, privind apa, strigînd: "Maitreyi! Maitreyi!" pînă ce oboseam și îmi auzeam glasul tot mai stins, aproape o șoaptă. Atunci mă întorceam acasă, pe același drum, cu o împăcare nespusă în suflet, căci mi se părea că Maitreyi îmi ascultase che-marea, că vorbele mele au fost purtate de apă și de vînt pînă la ea. Nu știu dacă viețuiam sau nu real, în atîtea luni de complectă solitudine, dar aceasta era singura mea putință de supraviețuire. Nu mai eram de mult tînărul vînjos și optimist, știind ce vrea și ce poate, europeanul îndrăgostit de tehnică și pionierat, care debarcase cîndva în India ca s-o civilizeze. Totul mi se părea zadarnic, fără sens. Totul, în afară de acele cîteva luni ale dragostei și nenorocirii mele. Căci nu sufeream numai pentru că mă despărțisem de Maitreyi, sufeream și pen-tru crima săvîrșită față de un binefăcător al meu, față de o mamă nemaîntîlnită, față de viața micuței Chabù, pe care, fără îndoială, eu o îndreptasem către moarte. Toate certitudinile acestea mă împiedecau să respir în voie Trebuia să le adorm, să le narcotizez printr-un vis tot mai puternic, în care nu exista nici moarte, nici păcat, nici despărțire.

Reciteam mereu jurnalul, dar niciodată nu aveam curajul să mă apropiu de 18 septembrie. De altfel, ziua aceea era oarecum înmormîntată pentru mine. Într-un plic gros, sigilasem cîteva bilete de ale Maitreyiei, scrisorile inginerului, aceea a lui Chabù, ramura de oleandru, un ac de cap, cîteva bucăți de hîrtie cu însemnări de mîna Maitreyiei (multe din ele de pe vremea lecțiilor de franceză), într-un cuvînt, toate urmele aceluï episod definitiv al tinereții mele. (Plicul l-am deschis zilele! trecute, cînd am scris ultimele capitole. Cîte lucruri deprimante aș putea spune eu despre relicve și amintiri!...) Îmi plăcea, mai cu seamă, să recitesc preliminariile dragostei mele, să-mi bat joc de naivitatea mea, de infatuarea mea sentimentală, care mă făcuse să trăiesc atîta

vreme o iluzie.

Nu primeam, nici nu scriam scrisori. O dată sau de două ori pe lună, paznicul *bungalow*-ului se ducea la Naini-Tal pentru anumite provizii, pe care nu le putea găsi în satele din vale, și atunci trimiteam și eu câteva rînduri la bancă, pentru bani, sau o telegramă lui Harold, ca să știe că trăiesc încă. Prin apropierea Crăciunului, am avut o surpriză care mi-a descoperit cît de mult sunt însă legat de trecutul meu și cît de primejdioasă ar fi o întoarcere la Calcutta. Khokha, interesîndu-se la bancă, a aflat de adresa mea la Naini-Tal (*poste-restante*) și mi-a scris. Cînd mi-am văzut numele pe plicul adus de paznic, parcă nu-mi venea a crede că-mi este adresat mie. Mi se părea că acel Allan nu mai există de mult, că îl lăsasem undeva în urmă. Am tras zăvorul la ușă și am cetit scrisoarea lui Khokha, palpitînd, parcă m-aș fi aflat deodată în fața lui Sen sau a Maitreyiei, sau a d-nei Sen. Îmi scria că familia petrecuse o lună la Midnapur, de unde chiar Maitreyi îmi trimitea câteva rînduri scrise pe petece de jurnale, pe afișe din gară, alături de flori umile de cîmp, culese probabil în plimbările ei sub pază pe la marginea satului. Am înțeles că Maitreyi suferise prea mult ca să mai păstreze imaginea mea omenească, reală, carnală. Ea își crease acum im alt Allan, o întreagă mitologie, superbă și inaccesibilă, pe care o nutrea neconștient, ca s-o ridice cît mai sus, în plin ireal. Îmi scria: "Cum te-aș putea eu pierde pe tine, cînd tu ești soarele meu, cînd razele tale mă încălzesc pe drumul acesta de țară? Cum să uit eu soarele?" Pe o altă hîrtie mă numea "soare, aer, flori!". "Nu te sărut eu acum, o dată cu buchetul pe care îl strîng la piept?" Sau "Noaptea, tu vii la mine, cum veneam eu altădată, în camera noastră de dragoste din Bhowanipore. Dar eu veneam ca o femeie, căci mă făcuseși femeie; pe cînd tu vii acum ca un zeu din aur și din pietre scumpe, și te ador, căci tu ești mai mult decît dragostea mea, tu ești soarele meu, viața mea!"

M-am gîndit, atunci, cît de ciudată este retragerea aceasta a ei în mitologie, cît de dureroasă pentru mine această abstractizare continuă a mea, făcut din om zeu, din amant soare. Eu descoperisem visul, dar un vis în care întîlneam pe aceeași Maitreyi din Bhowanipore și o strîngeam tot atît de bărbătește în

brațe. Visul meu, cât de fantastic ar fi fost, continua aceeași viață dusă împreună și aceeași dragoste, desăvârșind-o, împlinind-o. Dar mitologia ei răă transformase de mult în imaginație, în idee, și nu mă regăseam, așa cum aș fi vrut, cu scăderile și patimile mele, în "soarele" ei, în "florile" ei.

Am cetit scrisoarea cu o ușoară strângere de inimă. De ce se depărta Maitreyi de mine? De ce mă implora s-o uit, ca s-o întilnesc într-o viață viitoare? Ce-mi păsa mie de viața viitoare și de toți zeii ei?...

Eram însetat de concret, de viața nemijlocită, de prezență. Pe mine mă chinuia tocmai amintirea ei carnală, tocmai ceea ce era viu și imediat, și neînlocuibil în făptura ei, și pe această Maitreyi, de suflet și carne, o doream, pe ea o întilneam în filmul meu de toate zilele. Nu voiam cu nici un preț să dispar, în dragostea ei, înlocuit fiind de o idee, de un mit. Nu voiam să mă consolez, cu o dragoste eternă și cerească; dragostea mea cerea împlinire, viețuire pe pământ, nu pereche îngerească...

Khokha îmi dedia și alte vești: operația inginerului nu reușise prea bine, și concediul i se prelungea cu încă șase luni. D-na Sen a albit, fața îi e acum ca de sfântă. Maitreyi a slăbit înspăimântător și refuză cu încăpăținare orice propunere în căsătorie. De când s-a întors din Midnapur, întreabă mereu de mine la telefon, în Royd Lane, și crede că e mințită, că eu mă aflu din nou în Calcutta, dar nu vreau s-o văd. A fost o dată, el Khokha, la gazda mea, și d-na Ribeiro se plîngea că nu mai știe nimic de mine, că a fost vorba să mă duc pentru două-trei săptămîni, și iată, sunt trei luni de când nu mai dau nici un semn de viața, în afară de telegramele către Harold. Pe Mantu, inginerul l-a dat afară din casă, pentru că fusese obraznic cu d-na Sen, iar acum bietul băiat o duce foarte prost, căci trebuie să-și plătească datoriile făcute cu nunta și trăiește despărțit de Lilu, ea la părinți, iar el într-un cămin studentesc, unde mănîncă numai pîine cu ceai, ca să-și achite mai repede datoriile și să poată fi iarăși la un loc cu Lilu.

Khokha termina scrisoarea întrebîndu-mă cînd am de gînd să mă întorc și implorîndu-mă să nu-mi ratez cariera, nici să-mi spulber tinerețea pentru un simplu episod de dragoste. Toți oamenii trebuie să treacă prin asemenea încercări. Și ei trebuie să

iasă mai întăriți, mai puternici, nu să se retragă în fundul munților. Aceasta nu este o soluție, încheia Khokha. Așadar, când mă întorc?

Aceasta mă întrebam și eu. Nu mă puteam împăca cu gândul unei noi viețuiri în Calcutta. De altfel, nici nu știam ce voi mai putea face acolo, căci de lucru nu mai aveam, certificate nu obținusem și, la birou, ca să le cer, îmi era peste putință să mă duc. Aveam destui bani strînși ca să pot trăi retras încă vreun an. Dar după aceea? O voi lua iar de la capăt, voi pleca mai departe, spre Java, de pildă, și acolo voi avea curajul să încep o viață nouă... Gîndurile acestea însă erau simple gînduri. Căci nu mă puteam închipui despărțit de India și nu mă puteam închipui așezîndu-mă din nou la lucru. Orice activitate, orice ambiție, orice țel mi se păreau atît de Eadarnice, încît simpla lor amintire mă întrista de moarte. Stăm pe veranda *bungalow*-ului, cînd nu mai era nici un vizitator, și priveam pădurile de pin, întrebîndu-mă: poate fi altceva mai bun? Poate altceva avea mai mult sens decît această pădure, de nimeni întrebată de ce crește și pentru cine își dezvăluie neîntîlnita ei frumusețe? Aș vrea să fiu o buturugă, plutind alene, senină, beată, pe apele Gangelui. Să nu mai simt nimic, să nu-mi mai amintesc de nimic. Oare nu poate fi un sens al existenței această întoarcere la mineral, la cristal, de pildă? Să fii un cristal, să trăiești și să împărți lumina ca un cristal...

O sumă de întrebări stupide, fără nici o legătură cu filozofia, îmi treceau atunci prin cap. Nu-mi luasem nici o carte cu mine și gîndeam, la întîmplare, tot ce-mi plăcea, tot ce mă consola. Tăcînd întruna, vorbeam foarte mult cu oameni pe care îi închipuiam eu, toți semănînd eu mine, dar mult mai profunzi, mai bărbați, mai liberi. Tînjeam după libertate cum niciodată cred că n-a tînjit un prizonier. Mă simțeam atît de legat din toate părțile. Aveam zone interzise în mintea mea; de pildă, zona de dincoace și de dincolo de 13 septembrie...

Pe la începutul lui februarie a sosit, în plin miez de noapte, o necunoscută, care a deșteptat paznicul, cerînd o cameră, dar într-o limbă atît de neînțeleasă, încît omul a venit la mine să-l descurc. Am ieșit cu pelerina aceea îmblănită, himalayană, care îmi dă un aspect de muntean mongol. Pe un *chaise-longue* din verandă se trîntise, istovită, o femeie, din care n-am văzut la început decît părul bălai și mîinile puțin prea mari, cu care își ținea strîns pe trup un *trench-coat* mizer. Nu știa decît cîteva cuvinte în hindusthană, și i s-a luminat toată fața de bucurie cînd a dat cu ochii de mine. Respira agitată. În curte, un băiețaș cu bagajele. Veniseră pe jos din Ranikhet, pierzînd de mai multe ori cărarea și trebuind să treacă prin pîriu ca să urce spre *bungalow*. Îmi spusese toate acestea palpitînd, căci, după cîte am înțeles, avusese vreo aventură neplăcută în Ranikhet și plecase după căderea serii. Se numea Jenia Isaac, din Capetown, Africa de Sud, și se afla de cîteva luni în India, cutreierînd Himalaya în căutarea unei mînăstiri care s-o primească, îmi făcu de la început impresia unei exaltate reci, lucide, exaltată mai mult din dezamăgire decît din sete pentru un altfel de adevăr. Cînd paznicul aprinse felinarul cel mare, am privit-o mai de aproape; destul de tînără, fără expresie; fața rotundă, ochii albaștri, glas de fetiță, contrastînd cu trupul ei bine legat, înalt, puternic, cu brațe vînjoase și piept larg. Era îmbrăcată ciudat, într-o toaletă de voiaj prin colonii, adaptată foarte curios la un drum de munte. Era atît de înghețată, încît paznicul a trebuit să facă ceai mult, și l-a sorbit lacomă, vorbind mereu, întrebînd, suspectîndu-mă. Mă plictisea oarecum această vizitatoare inoportună, dar m-am liniștit aflînd că peste două zile cel mai tîrziu pleacă spre Maikhali, voind să ajungă la Bhadrinath. Pînă la Bhadrinath e un drum bun, de treizeci de zile. Am zîmbit ascultînd-o, căci crestele erau acum cu desăvîrșire înghețate, cărările acoperite cu zăpadă, și apoi, drumul către Bhadrinath nu trece pe la Maikhali, ci prin Hardwar. I-am dat toate lămuririle, sfătuind-o să se ducă la Kotwara, de unde ar putea lua trenul pînă la Hardwar. M-a întrebat dacă eu plec undeva, dacă am să stau mult aici. Îmi repugnă orice încercare de a pătrunde în sufletul meu, de a-mi

cunoaște prezentul, de a-mi ghici trecutul. I-am răspuns scurt și aspru că nu știu ce ara să fac, dar deocamdată am să rămân aici, pentru că acesta e un *bungalow* puțin cercetat de drumeți, și îmi priește de minune aerul pădurilor de pini...

A doua zi am plecat în zori, după obiceiul meu. Am ocolit muntele, mi-am luat baia sub stîncă, am mîncat turtele cu miere și m-am întors noaptea. Paznicul îmi spuse că *memsahib* e bolnavă și că a întreat de mine. Cum o fi ghicit el asta? mă amuz eu, gîndindu-mă la bruma de hindusthană pe care o știa Jenia Isaac. Ciocănesc la ușă, și îmi răspunde un glas schimbat de febră. Asta m-a necăjit puțin, căci ideea că va trebui să stau mereu în preajma unei bolnave, și încă a unei bolnave albe, îmi era insuportabilă. Am găsit-o cu temperatură, tremurînd, dar destul de inimoasă. Mă rugă să scriu o listă de cuvinte hindusthane uzuale și să-i prepar o ceașcă de cacao, căci paznicul nu se pricepe. Nu era deloc impresionată de faptul că se afla bolnavă aici, în creierul munților, singură, fără să cunoască limba și fără să nădăjduiască vreun ajutor. Îmi spune că suferă de febră de vreo trei săptămâni, că a zăcut pe moarte în casa unui bhutanez de lîngă Almora, dar că nu îi e teamă. Am întreat-o așa, într-o doară, ce-a făcut-o să vină în India, și ea roșește puțin; apoi, brusc:

— Vreau să găsesc absolutul!...

Mă ispitește un rîs năprasnic. Simțul acesta al humorului, reînviat deodată în fața răspunsului necunoscutului, mă întristează și mă neliniștește. Credeam că nici o emoție și nici un ridicul nu mă mai poate impresiona.

Credeam că am ajuns nesimțitor, și proporțiile sau nuanțele nu mai îmi pot stimula atenția; treceam pe lîngă ele cum ai trece pe lîngă o piatră. Dar seriozitatea Jeniei, cînd a spus "absolutul", m-a deșteptat deodată la o lume de farsă și ineptie, de păcăleală și somn, de ridicul și dramă. Lumea în care viețuisem și eu atîta vreme...

Cu multă greutate am izbutit să schimb vorba, întrebînd-o ce crede despre Gandhi și despre mișcarea naționalistă indiană. E un lucru pe care îl fac întotdeauna cînd vreau să țin departe pe un om oarecare. Jenia îmi mărturisește că, deși supusă engleză,

apartține unei familii de evrei finlandezi, stabiliți pe la sfârșitul secolului trecut în sudul Africei, că nu poate suferi ipocrizia albilor, că a venit aici hotărâtă să uite tot și să intre într-un *ashram*, să caute adevărul, viața, nemurirea. O ascult, fără nici o schimbare a feței, îi ascult toate superstițiile culese despre India fachirică și mistică, toate ineptiile din cărțile lui Kamacharaka, toată pseudocultura care circulă prin orașele anglo-saxone. Simt că a rămas multă vreme singură și că ar vrea să-mi spună tot, fericită că a găsit un om care s-o asculte și "s-o înțeleagă". Nu mai contenește cu confesiunile, îmi spune deodată că are încă patru surori, că era celistă la orchestra municipală din Capetown, că a dat concerte în Johannesburg, că avea 40 de lire sterline pe lună, dar nu se împăca cu familia ("burghezi care vroiau s-o mărite!") și atunci s-a retras la o fermă din apropiere, unde se ducea în fiecare noapte, după concert, cu un *hahy-oar*, pe care și l-a cumpărat numai din economiile ei...

Ar fi continuat cu mărturisirile, dacă nu m-aș fi scuzat că e prea târziu ca să mai pot întârzia în odaia ei și, după ce am întrebat-o dacă mai dorește ceva, m-am retras strângându-i foarte sobru mâna și urîndu-i grabnică însănătoșire.

M-am gândit multă vreme, în acea noapte, la iluzia acestui "absolut" pe care îl căuta biata muzicantă și am simțit o imensă milă reflectînd că și-a părăsit un cămin și o libertate în civilizație, numai pentru că cetise cărțile aceluia farseur englez cu pseudonimul de Ramacharaka. (Am aflat mai târziu că însăși lectura acestor cărți — "care i-au *revelat* o altă lume dincolo de simțuri" — fusese plină de peripeții și de mistere. O dată visase numele unei librării pe care nu o cunoștea; chiar a doua zi, automobilul ei a avut un accident pe una din străzile puțin populate, și cînd a ridicat ochii, a văzut că se află în fața librăriei din vis! A intrat și a găsit într-un raft o sumă de cărți de teozofie, ocultism și yoga; dar a cumpărat numai cărțile lui Ramacharaka, prin care a avut "revelația Indiei".)

Două zile n-am putu să-mi fac plimbările mele lungi, n-am putu visa și medita cum obișnui am de atîtea luni, pentru că Jenia era încă bolnavă și avea nevoie de mine aproape la fiecare ceas. Simțise și ea, în cele din urmă, că mă cam plictisește puțin,

dar era atît de singură și atît de nenorocită, încît își călca peste orgoliul și trimitea mereu să mă cheme, născocind pretexte. În acele ceasuri de tovărășie își continua confesiunile, ca și cum i-ar fi fost peste putință să comunice sufletește cu mine înainte de a-mi spune întreaga ei viață și a-mi lumina toate ascunzișurile sufletului ei, pe care îl voia divers de al celorlalți moderni, cînd, ca și oricare altul, trăia și ea un permanent bovarism, nutrindu-se cu idei maxime și adevăruri cu majusculă. Jenia mi-a destăinuit astfel întregul ei dezgust de lume, de societate, de familie și de dragoste, de nesfîrșitele ei suferințe, pînă ce și-a regăsit libertatea, renunțînd la totul. Numai despărțirea de muzică, de artă, a fost mai grea. Despre dragoste avea o părere prea rudimentară ca să-i dea de gîndit. Nu se îndrăgostise niciodată, și cel pe care crezuse un timp că l-a iubit s-a logodit cu alta. Atunci a înțeles că numai i s-a părut că iubește. Ar fi vrut mult să cunoască experiența dragostei complete înainte de a renunța la viața aceasta efemeră, pentru a căuta absolutul. Deci, înainte cu două săptămîni de a părăsi Africa, s-a dat unui camarad, un neamț simpatic, excelent dansator, care o curtase cînd va și care n-a vrut s-o creadă cînd i-a spus că era fecioară. Prietenul acela, brutal sau neîndemînatec, o făcuse să se dezguste definitiv de apropierea carnală a bărbaților. Era chiar încîntată că viața pe care și-o pregătea o va împiedeca să iubească și să fie iubită. Ajunsese să creadă că orice bărbat e o brută, un porc sau un imbecil," și că singurii masculi care merită vreo considerație sunt cei care renunță la "plăcerile" lumii, adică sihaștrii, filozofii, misticii. În capul Jeniei se băteau o sumă de idei inconsistente, alături de dezamăgiri sentimentale și superstiții femeiești (cultul "omului superior", al "omului singur", izolarea, aventura, renunțarea.) Aproape că mă îngrozeam ascultînd-o, căci, de cînd mă retrăsesem aici, ajunsesem să gîndesc un lucru pînă la capăt, să cercetez o idee în toate implicațiile ei, și mă făcea fără voie să sufăr substanța hibridă și incongruentă a conștiinței acestei tinere fete în căutare de absolut.

De cite ori mă întorceam în odaia mea, însemnam în jurnal judecăți și impresii, căci mi se părea că prezența Jeniei este mai mult decît o întîmplare oarecare; este însuși contactul meu cu o

lume și o gândire din mijlocul cărora mă smulsesem cândva. O săptămână de la venire, în care timp Jenia avusese timp să se vindece și să se întremeze, dar încă nu plecase, îmi schimbasesem complet atitudinea față de ea. De unde la început mă plictisea și mă irita, acum mă interesa ca un spectacol, ca o verificare. Cea dintii verificare am făcut-o cu privire la lumea noastră albă, europeană, pe care o părăsisem și în care trebuia să mă întorc, mai curînd sau mai tîrziu. A doua verificare, și mult mai serioasă, a fost cu privire la însăși viața și tinerețea mea.

Trebuie să spun că aproape m-am înspăimîntat cînd, surprinzînd o dată pe Jenia pe jumătate goală în cameră, n-am avut nici o tresărire și am privit-o ca pe un obiect oarecare. Am gîndit mult în noaptea aceea, întrebîndu-mă dacă nu cumva dragostea mea prea mare pentru Maitreyi și șocul atît de aspru al despărțirii, și solitudinea n-au contribuit să mă neutralizeze sexualicește, n-au făcut din mine un neputincios sentimental și fricos; dacă nu cumva trăiesc departe de lume, pentru că nu o pot înfrunța, și m-am hotărît să renunț la dragoste și la femeie, pentru că nici una, nici alta nu mai mă pot ispiti. Am trecut ceasuri de cumplită groază, gîndindu-mă că s-ar putea să fiu o simplă epavă, reacționînd automat și păstrînd toată viața semnul primei înfrîngerii. Recunosc, lumea – cu femeile și iluziile ei, cîvi realitățile și luptele ei – nu mai mă interesa. Dar cu o nestăvilită sete voiam să știu dacă m-ar mai putea interesa toate acestea. Nu cumva eu mă retrag și mă simt dezgustat numai pentru că *trebuie* să fac astfel? Dacă eu nu mai sunt liber să aleg?

Priveam iarăși pe Jenia, și nu simțeam față de ea nici o turburare, nici un gînd pătimăș, nici o libertate mentală, și atunci încercam s-o iscodesc, s-o silesc să fie feminină, așa cum, fără îndoială, fusese înainte de a pleca din Capetown; gîndeam că poate astfel va izbuti să mă tenteze. Și dacă ea mi-ar fi dovedit că omul din mine nu murise, că eu am rămas același, cu păcatele, cu micimile, cu patimile mele, atunci m-aș fi putut retrage din lume, aș fi fost liber să-mi aleg drumul pe care mi-l hotărîsem, aș fi fost liber să fac orice, tocmai pentru că puteam face contrariul. E adevărat că Jenia se arăta cîteodată foarte feminină față de mine. De unde, de obicei, îmi ținea discursuri asupra teozofiei și

"secretelor din centrul Tibetului" (căci avea o sumă de mituri în care credea orbește), vorbind cu ochii pe jumătate închiși, cu un glas puțin voalat, misterios, câteodată, dimpotrivă, râdea mult, îmi servea foarte drăgălaș o ceașcă cu ciocolată, se pudra (renunțase la pudră și *rouge* de cum ajunsese la Himalaya) și tot încerca să mă facă să-i spun cum am ajuns eu în singurătate și care este tîlcul inelului cu piatră neagră pe care îl port.

Este ciudat cît de mult mă gîndeam la Maitreyi privind și vorbind cu Jenia. O aveam mereu în minte, pe ea, singura, și adesea, închipuindu-mă îmbrățișînd o femeie oarecare, pe Jenia, de pildă, mă nedumiream de imposibilitatea acestei imagini, de irealitatea oricărei eventualități amoroase. Hotărît, o iubeam atît de nebunește pe Maitreyi și amintirea ei îmi anula atît de decisiv orice prezență streină, încît mă întrebam chiar dacă trăirea aceasta într-un trecut viu nu e degradantă. Mă surprindeam, întrebîndu-mă cu spaimă ce am să fac eu tot restul vieții, dacă nu voi repeta povestea lui Abelard și a Heloisei. Aș fi vrut să mă simt iarăși liber, să-mi verific libertatea, ca s-o pot iubi pe Maitreyi fără teamă că mă retrag din fața vieții. Mi-este foarte greu să lămuiesc aici toate acele sentimente obscure care m-au îndemnat atunci la o descătușare, la o nouă experiență. Poate nici eu nu le înțeleg. Poate.

Jenia își hotărîse plecarea într-o luni dimineața și trimisese chiar vorbă la Ranikhet pentru hamal. Cu trei zile mai înainte devenise foarte insinuantă, profitînd de multe vorbe inocente ale mele ca să rîdă cu înțeles, plîngîndu-se că renunță la o viață pe care nu o cunoaște, că n-ar vrea decît o singură experiență, căci nimic nu merită să fie repetat în dragoste *etc.* Pe mine mă desfătau de minune toate aceste reveniri la feminitate. Și pentru că sîmbălă seara a fost o lună minunată, și pentru că aveam poftă să vorbesc, să înțeleg ce se întîmplă cu mine, de ce tac atît și de ce mă ascund, am rămas amîndoi pe verandă și i-am povestit de-a fir-a-păr povestea Maitreyiei.

Aproape de miezul nopții s-a făcut frig afară, și am intrat în camera ei să termin povestea și să bem o ceașcă cu ceai. Cînd i-am spus totul și i-am rezumat scrisoarea lui Khokha, și i-am mărturisit hotărîrea mea de-a e uita pentru a nu o face să sufere

(nu înțelegeam ce poate însemna aceasta, dar era o frază care suna frumos, și i-am spus-o; mai ales că, surprinzător pentru sinceritatea mea de cele mai multe ori stupidă, în seara aceea jucasem chiar puțin teatru), Jenia a rămas tristă, tăcută, cu o lacrimă la colțul genelor. Am întrebat-o, într-o doară, de ce plînge. N-a răspuns. M-am apropiat de ea, i-am luat mlinile, am întrebat-o din nou, i-am strîns brațul. Tăcea întruna. Și atunci mi-am apropiat fața mai mult, răsufarea mea aproape de gura ei, întrebînd-o tot mai încet, mai insinuant. A oftat o dată lung, a închis ochii și și-a încolăcit brațele de umerii mei, sărutîndu-mă pe buze, mușcător, sălbatec. Am avut o ciudată bucurie cînd m-am dus să zăvoresc ușa.

S-ar părea că cele ce-am scris în ultimele pagini nu mair interesează povestea Maitreyiei. Și totuși, nu e decît o continuare a ei. La Maitreyi m-am gîndit îmbrățișînd acel trup bălan și robust de evreică finlandeză; pe Maitreyi o căutam în sărutare, de ea voiam să mă dezbar, pe ea voiam s-o uit. O căutam și o izgoneam. Cerșeam un singur amănunt care să mi-o amintească; si în același timp știam că m-ar fi zguduit și m-ar fi dezgustat să-l aflu, undeva, de-a lungul trupului ăsta alb, peste care dragostea trecuse fără să se oprească.

...Voiam s-o uit cu adevărat sau voiam să-mi dovedesc că numai pe ea ara iubit-o și că orice altă dragoste ar fi zadarnică? Nu știam dacă este o simplă verificare sau cea dintîi fugă. cea dintîi haltă în noroi. Nu-mi venea a crede că s-ar putea uita vreodată asemenea lucruri. Nu puteam crede că sunt și eu asemenea celorlalte mii de muritori nefericiți, care iubesc și uită, și mor fără să socotească nimic etern, nimic definitiv. Numai cu cîteva săptămîni mai înainte mă simțeam atît de legat și atît de sigur în iubirea mea pentru Maitreyi. Să fie, oare, viața toată o asemenea farsă?...

Îmi puneam astfel de întrebări stupide, pentru că îmi era

teamă să constat imensa tărie a dragostei pentru Maitreyi. Fără îndoială că îmbrățișările Jeniei m-au dezgustat profund. De acum sunt sigur că va trece mult timp pînă ce voi mai avea din nou curajul să mă apropii de femeie, și aceasta numai dacă împrejurările se vor schimba. Pe Maitreyi o iubesc, numai pe ea! Și scrișneam din dinți, născocind tot felul de mîngîieri care o ucideau pe nevinovata Jenie, dar pe mine mă întăriteau și mai mult, căci nu izbuteau să mă abrutizeze pe cît aș fi voit, nu izbuteau să șteargă din memoria vie a simțurilor mele pe cealaltă, pe singura, pe Maitreyi.

Am întrebat:

— De ce mi-ai căzut în brațe atunci?

— Aș fi vrut să mă iubești și pe mine ca pe Maitreyi, mi-a spus, privindu-mă cu ochii ei albaștri, inexpresivi.

Am rămas mut. E cu puțință atîta sete de amăgire, atîta dor de dragoste?

— Îmi povesteai cum o iubeai pe Maitreyi, și eu mă gîndeam la mine, cît de singură și nefericită am fost, și mi-a venit să plîng...

Cred că a înțeles că niciodată nu o voi putea iubi; nici măcar trupește. Am plecat în zori din odaia ei, extenuat, inuman de lucid, și ea a rămas pe patul răvășit de spasmul tuturor încercărilor de a o uita pe Maitreyi.

...Am condus-o, luni, pînă la pîrîul ce străbate pădurea cu pini. De ce mi-a scos-o Dumnezeu înainte? Jenia Isaac, ne vom mai întîlni noi vreodată?

Am rămas iarăși singur; dezgustat, năuc, încercînd să înțeleg ce are să se întîmple cu mine, încereînd să mi se întorc iar în dulcele meu somn alături de Maitreyi. Nu voi izbuti niciodată să scriu tot ce mi-a trecut atunci prin minte, în lungile săptămîni ce au urmat plecării Jeniei. Îmi amintesc vag de insomniile mele, de zădărnicia zilelor.

Și parcă totul a trecut într-o singură clipă, deșteptîndu-mă o

dată dimineața ceva mai devreme, privind surprins soarele drept în față, lumina, verdeața. Scă-pasem de ceva greu, de ceva ucigător. Îmi venea să cînt, să alerg. Nu știu cum s-a întîmplat aceasta. Se cobo-rîse ceva în mine, mă năpădisese ceva.

Și atunci m-am întors.

XV

Caut ziua întreagă de lucru la birourile de pe chei. Promisiunea lui B. că îmi va găsi un post de traducător din franțuzește, la consulat, nu se realizează. Mai am vreo sută de rupii, deși multă lume îmi datorează aici bani. Harold se poartă foarte urît. I-am cerut să împartă camera cu mine, căci de la 15 ale lunii sunt nevoit să mă mut, și refuză pe un motiv stupid: că nu mai sunt creștin! Că nu poate dormi cu un idolatru! Adevărul este că știe de acum totul, știe că nu mai am bani, nici speranțe pentru o leafă mare. D-na Ribeiro, care îmi vede cămașa murdară, a uitat acum tot binele pe care i l-am făcut, cu toată sărăcia mea. De-abia îmi dă un ceai cînd mă duc să-l văd pe Harold. Nu mai am nimic de vîndut. Am rămas cu vreo șase-șapte cămăși. Zi deprimantă; multe, prea multe plictiseli.

...Întîlnire cu Khokha. Îmi aduce iar o scrisoare de la Maitreyi. Refuz s-o primesc; îi spun că mi-am dat cuvîntul (dar oare mi l-am dat? Nu știu nici acum) către inginer. Khokha pretinde că Maitreyi mă roagă mult s-o întîlnesc o dată, fie în parcul Bhowanipore, fie la un cinematograf; sau să-mi telefoneze. Refuz totul, net, îndîrjit, suferind cumplit. La ce bun s-o iau de la capăt, cînd toate se vor încheia tot acolo, în lacrimi, în nebunie?

— Spune-i să mă uite! Allan a murit! Pe cine mai așteaptă

acum?

Mă gîndesc dacă există vreo nebunie prin care, înfăptuind-o, Maitreyi ar ajunge din nou a mea, pentru totdeauna. Dar nu găsesc nimic, nu îmi închipui nimic. Să fug cu ea în lume... Dar cum s-o fur, cum să pătrund din nou în acel Bhowanipore păzit de Sen?... Și poate mai e ceva; poate nu o mai merit, Nu știu nimic, nimic. Aș vrea. să mă uite, să nu mai sufere. Dragostea noastră s-a oprit aici.

...De ieri-dimineată, telefoane la fiecare ceas. "Unde e Allan? Vreau să vorbesc cu Allan! Spune-i că este ceva urgent de la Maitreyi, de la iubita lui!" Doamna Mctyre sfîrșește prin a se revolta. Îmi spune:

— Allan, vino de sfîrșește o dată cu bruta asta neagră!

Îmi vine s-o lovesc cu palma peste gură, dar zîmbesc sălbatec. Așa, așa, mai mult, mai sîngeros, pînă ce voi cădea în genunchi și voi urla: Dumnezeule, mi-e de ajuns...

...Seara, la Geurtie. E o fată bună, admirabilă, această Geurtie a mea. Îi spun:

— Fată, o duc prost de tot. N-am de lucru...

Și îmi dă, pe sub masă, o bancnotă de zece rupii.

— Lasă, Allan, rîde ea, cîte de astea ai cheltuit tu cu mine!... Ce vrei să bei?

— Whisky, cer eu, whisky, că numai așa începi să uiți...

— Să uiți ce? se încruntă. Sărăcia sau dragostea?

— Te face să uiți ziua, Geurtie; e groaznic să trăiești numai în zi, să nu mai întîlnești o dată noaptea, să nu mai dormi niciodată. Ce zi lungă, Geurtie, ce zi fără sfîrșit...

...Nu mă așteptam și la asta. Iată-mă iubit și, Doamne, Doamne! *iubind* pe Geurtie. Mi se dă așa, deodată, cînd eu venisem la ea pentru o cină mai ca lumea și ca să-mi împrumute o pijama. De atîta vreme dorm cu pijamale străine. Și mă

pomenesc dormind în patul ei. Zău că viața aceasta este o minune!

— Tu ești băiatul meu scump! mă mîngîie ea.

Sunt insensibil. Parcă mi-ar fi spus: miroși a apă de colonie. Tot atît de ne semnificativ mi se pare. Dar, cum am ajuns un laș în ultima vreme, de cînd mi-e foame, nu zic nimic, ci o mîngîi și eu: "Obraznico, obraznico!" îi spun, și aceasta o încîntă nespus. Pleacă la lucru la zece, dar după ce îmi dă *breakfast* și-mi cumpără țigări "State Express 555"! De cînd n-am mai fumat o țigară atît de bună... Vreau să plec acasă, îi spun cît sunt de încurcat cu gazda, și ea mă invită să locuiesc la ea.

— Ce-mi pasă mie de lume? se strîmbă.

Nu mă așteptam la atîta curaj de la o eurasiană. Eu, care o credeam interesată numai de bani. (De altfel, știu că are doi tipi cu parale, doi *bara-sahib!*) îmi mărturisește că e îndrăgostiă de mine din prima seară. Și eu, care nu știam nimic!

...Terminasem azi o conversație la telefon cu B.. cînd aud și recunosc, cu ce spaimă, glasul Maitreyiei:

— Allan! De ce nu mă lași să-ți vorbesc?! Allan, ai uitat...

Închid telefonul și, aproape ținîndu-mă de mobile, mă tîrăsc pînă în camera mea. Doamne, de ce nu pot să uit? De ce nu se stinge odată jarul ăsta fără sens și fără rod? Aș vrea să fac ceva care s-o dezguste pe Maitreyi de mine, s-o silească să mă uite. Căci noi nu puteam fi niciodată unul al altuia. Am să mă duc să locuiesc cu Geurtie și am să-l trimit pe Khokha să spună totul Maitreyiei.

...Tatonări cu "Burma Oil Company". Au nevoie de un agent fluvial. Cred că mă pricep și la asta. Trebuie. Am petrecut după-amiaza la Biblioteca Institutului Tehnic, să văd ce înseamnă aceea agent fluvial. De două ori pînă acum s-a interesat poliția de mine. Transportă mereu șomeuri, dincolo, în Europa. Asta ar însemna pentru mine cea mai cruntă înfrîngere; să mă expatrieze... Geurtie mi-a mai dat douăzeci de rupii; cu lacrimi în

ochi, săraca.

...Răscolesc astăzi prin hîrtille mele mai vechi și dau peste scrisoarea trimisă Maitreyiei de ziua ei de un necunoscut, împreună cu acele flori magnifice. Doresc nebunește să știu ce scrie acolo și, cum bengaleza mea e acum foarte incertă, mă rog de un farmacist din apropiere să mi-o traducă. Iată-o: "Neuitata mea lumină, nu pot veni astăzi să te văd, căci pe tine nu te pot vedea decît singură, numai pentru mine, așa cum te aveam eu cîndva, în brațele mele, și ziua aceea..."

Nu mai pot transcrie. Sufăr de o gelozie nebună, inumană. Îmi venea să mușc lemnul mesei. Aș fi vrut să mă cheme Maitreyi la telefon atunci. Doamne, cînd mă înșel eu? Unde mă înșel eu? Sau toată lumea are, totdeauna, dreptate?...

...N-am mai scris de mult în jurnal. Sper s-o termin repede cu India. Am promisiuni sigure, deși fără contract anticipat, la Singapore. Nu știu încă ce am de făcut acolo, dar văd că mi se pregătesc bani de drum. N-am spus nimănui. Prea m-am lăudat mult că am să găsesc post.

Cu Harold am rupt-o definitiv. Dacă n-ar fi fost Clara acolo, l-aș fi doborît la pămînt. Am grozavă poftă de bătaie. Geurtie, din cauza acestui incident, s-a certat cu Clara. De cînd m-am mutat cu Geurtie în aceeași cameră, lumea ne crede cei mai fericiți "soți" (căci nu știu cine le-a băgat în cap că noi suntem căsătoriți "în secret"). Faptul este că Geurtie știe adevărul: că sunt îndrăgostit nebun de Maitreyi și că m-am mutat la ea numai ca să mă răzbun. (Toate astea sunt povești: m-am mutat, pentru că nu mai aveam ce mânca.)

Khokha m-a căutat de nenumărate ori. Am lăsat vorbă să nu fie primit. Îmi trimite scrisori pe care le citesc numai pe jumătate, căci sunt scrise într-o englezească mizerabilă. Îmi tot spune că Maitreyi s-a hotărît să facă o nebunie ca s-o dea afară din casă și să vină după mine. Mă cutremur de cîte ori încerc să mă gîndesc și de aceea evit cu îndîrjire orice gînd care m-ar apropia de

Maitreyi. Khokha îmi spune că ea ar fi în stare să se dea unui necunoscut, numai ca să fie azvîrlită pe drumuri și să poată să ajungă iarăși alături de mine. Literatură.

...Mă întîlnesc cu J., nepotul d-nei Sen, venit aici pentru un angajament la o mare tipografie. Bucurie, îmbrățișări, amintiri. E cel dintîi cunoscut pe care îl văd în Singapore. Îl invit la masă, și după a treia țigare, îmi spune, privind-mă în ochi, serios:

— Allan, știi că Maitreyi te-a iubit foarte mult? A aflat toată lumea de dragostea aceasta...

Eu încerc să-l opresc, căci dacă îmi place să întîlnesc cîteodată oameni din acele locuri, apoi mi-e peste putință să-i aud compătîmîndu-mă sau comentînd dragostea noastră. Știu, acum, că s-au aflat multe. Dar la ce bun dacă s-au aflat?

— Nu, nu, stărui el, am să-ți spun lucruri triste.

— Nu cumva a murit? mă înspăimîntai eu. (Deși nu puteam crede în moartea ei, căci știu că am să simt ceasul acela, dacă se va întîmpla ca Maitreyi să moară înainte de mine.)

— Ar fi fost mai bine să moară, adaogă J., superstițios. Dar a făcut un lucru netrebnic. S-a dat vînzătorului de fructe...

Îmi venea să urlu, să rîd. Simțeam că, dacă nu mă apuc bine de masă, îmi pierd cunoștința. J. observă schimbarea mea și mă consolează.

— A fost o lovitură grea pentru noi toți. Maica e aproape nebună de durere. Maitreyi a plecat la Midnapur, să nască, chipurile în taină, dar toată lumea a aflat. Au încercat să cumpere pe nemernicul acela, dar acum sunt în proces...

Nu mai înțelegem nimic. Și nu înțeleg nici acum. Cine este în proces?

Îl întreb dacă au dat-o afară pe Maitreyi.

— Sen nu vrea sub nici un chip s-o gonească. A spus că mai bine o omoară cu mîna lui decît s-o dea afară. Vor s-o facă poate filozoafă, mai știu eu ce... O păstrau pentru o partidă bună, dar

acum se știe aproape tot... Cine are s-o mai ia? Și, totuși, nu vor s-o gonească. Maitreyi țipă întruna: "De ce nu mă dați la câini? De ce nu mă aruncați în stradă?!" Eu cred că a înnebunit. Altminteri, cine ar fi făcut una ca asta?...

Sunt ceasuri de cînd mă gîndesc. Și nu pot face nimic. Să telegrafiez lui Sen? Să scriu Maitreyiei?

Simt că a făcut asta pentru mine. Dacă aș fi citit scrisorile aduse de Khokha... Poate plănuiase ea ceva. Sunt foarte turbure, acum, foarte turbure. Și vreau totuși să scriu aici tot, tot.

...Și dacă n-ar fi decît o păcăleală a dragostei mele? De ce să cred? De unde știu? Aș vrea să privesc ochii Maitreyiei.

Ianuarie-februarie 1933.

* *Curry* (praf de curcuma și alte mirodenii sau mâncarea gătită cu acest praf), transcris într-o variantă care aproximează pronunția (*kari*) (*n. ed.*).